

BIBLIATANULMÁNYOK

Lázadás és megváltás

Írta: David Tasker

2016. január, február, március

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2015

Copyright © *David Tasker*, 2015

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2015 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektúra: *Gyevainé Gerlai Krisztina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-50-6

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Válság a mennyben	6
2. tanulmány: Válság Édenben	14
3. tanulmány: Globális lázadás és a pátriárkák	22
4. tanulmány: Küzdelem és válság: a bírák	30
5. tanulmány: A küzdelem folytatódik	38
6. tanulmány: Győzelem a pusztában	46
7. tanulmány: Jézus tanításai és a nagy küzdelem	54
8. tanulmány: Bajtársak	62
9. tanulmány: A nagy küzdelem és az őskeresztény egyház	70
10. tanulmány: Pál írása a lázadásról	78
11. tanulmány: Amit Péter írt a nagy küzdelemről	86
12. tanulmány: A küzdő egyház	94
13. tanulmány: Megváltás	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- www.adventista.hu/det

Tiszavidéki Egyházterület:

- www.adventista.hu/tet

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélicációs Központ (REK):

- www.remenyivt.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

Lázadás és megváltás

Valahogy, és pontosan nem is értjük, miért, de a bűn felütötte a fejét Isten tökéletes, teremtett világában. Ez lett a kiindulópontja annak, amit nagy küzdelemként ismerünk. Azt azonban igencsak jól tudjuk, hogy emberként e küzdelem sűrűjében találjuk magunkat. Olyan harc ez, ami elől egyikünk sem menekülhet el.

Pedig Isten akarata szerint ennek nem kellett volna így lennie. A teremtett világ „igen jó” volt, Isten meg is áldotta. Noha maga az Úr volt a tökéletes, teremtett világ Fenntartója, Ádámra és Évára bízta a felelősséget, hogy gondozzák, amit nekik készített. A nagy küzdelem akkor ért a földre, amikor hízalgő és megtévesztő szavaival Sátán becsapta Ádámot és Évát, Istentől maga felé térítve a hűségüket. Viszont ha hűek maradnak ahhoz, amit Isten mondott nekik, ha egyszerű parancsainak engedelmesskednek, soha nem lett volna olyan a világ, amilyennek most ismerjük - minden nyomorúságával, megpróbáltatásával és szenvedésével.

„Sátán minden korban igyekezett Isten jellemét hamis színben feltüntetni, és az emberekben hamis fogalmakat kelteni róla, hogy ne szeressék a Teremtőt, hanem gyűlöljék és féljenek tőle; hogy törvényt félretegyék, és azt gondolják, hogy mentesek követelményeitől. Sátánnak ez a törekvése, és az, hogy üldözze azokat, akik csalásának ellent mertek állni, a pátriárkák, a próféták és az apostolok, a mártírok és a reformátorok történelmében egyaránt nyomon követhető” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 13. o.).

E tragédiára válaszként Isten, aki mindent előre látott, már „a világ teremtése előtt” (Ef 1:4) működésbe léptette tervét a megmentésre. Ez a megváltási terv. A megváltás előképeként szolgál Mózes első könyve 15. fejezetének leírása arról, amikor Isten Ábrahámmal találkozott és átment az áldozat hűsdarabjai között. Az ókori szertartás ígéret volt Ábrahám számára - és így nekünk is - arra nézve, hogy Isten személyesen ad megoldást a bűn okozta problémára. Igen, Isten megfogadta, hogy vállalja a teljes felelősséget minden emberi lázadásért, és elszenvedi a következményeket az általunk elkövetett összes gonoszságért. Csak így állítható helyre a kapcsolata az emberiséggel, mint ahogy az emberek egymás közötti és a teremtett világ többi részével való kapcsolata is. E mindenben átvélő összefüggésben mutatkozik meg Sátán csillapíthatatlan vágya, hogy eltorzítsa a teremtést és kiirtsa Isten népét. Az ördög stratégiáiról lerántja a leplet a Biblia, amelyben a jó és a rossz megmutatkozik testvérek között, családokon belül és ostrom alá vett népek soraiban. Látható elnyomás, éhínség, rabszolgaság és fogság idején, a kétségbeesett erőfeszítésekben, amelyekkel a katasztrófa után az újjáépítést végezték, a kétfelé sántikálásban és a bálványimádás gyakorlatainak bővületében. Az egész Szentírásban megfigyelhető, hogy Isten folyamatosan győzelmet arat Sátán szándékai felett. Amikor Jézus eljött mint Immanuel, „*velünk az Isten*”, visszaszerezte az Ádámtól és Évától elorzott területet. Jézus győzött ott, ahol Ádám elbukott. Szolgálatá során bemutatta, hogy hatalommal bír a teremtett világ és a gonoszság erői felett is. Közvetlenül a mennybe

való visszatérése előtt újból megbízta követőit, majd pünkösdkor erőt is adott nekik ahhoz, hogy terjesszék Isten országának határait. Jézus a kereszten aratta a döntő győzelmet. Mindig is az volt a kérdés, hogy melyik oldal iránt tanúsítunk hűséget: a győztes vagy a vesztes oldal iránt? A választásnak ugyan könnyűnek és nyilvánvalónak kellene lennie, ám mivel a küzdelem még mindig dúl, a megtévesztés mindenütt, folyamatosan hat, tovább tart a szívünkért és a gondolatainkért vívott harc. Reméljük és imádkozunk is azért, hogy ez a negyedévi tanulmány leleplez számos csalást, és segít nemcsak Krisztust választani, de meg is maradni mellette, hiszen Ő megígérte: „*aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül*” (Mt 24:13, ÚRK).

David Tasker a Csendes-óceáni Divízió elnökségi tagja, az ószövetségi tudományok doktora. Szülőföldjén, Új-Zélandon lelkesként, a Salamon-szigeteken pedig a miszsióterület elnökeként szolgált. Pápua Új-Guineán a Csendes-óceáni Adventista Egyetemen, valamint a Fülöp-szigeteken a Nemzetközi Adventista Felsőoktatási Intézetben bibliaismereti tárgyakat tanított. Felesége Carol, két felnőtt fiuk (Nathan és Stephen) és három unokájuk van.

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Megújul a Bibliatanulmányok internetes oldala: **www.bibliatanulmanyok.hu**. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White idézeteket**, a **hanganyagot** (aminek előkészítéséért köszönettel tartozunk Bátori Sándornak és mindazoknak, akik közreműködnek a felvételekben) és a **hetenkénti videobeszélgetéseket**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában péntekenként 17.20-kor, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként a Bibliatanulmányok honlapján. Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet, ami külön kiadványként beszerezhető.

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

Válság a mennyben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:4, 12-15; Ezékiel 28:2, 12-19;
Lukács 10:1-21; János 12:31; Jelenések 12:7-16

„Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Báránycé” (Jel 7:10, ÚRK)!

„Mivel Isten kormányzatának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek e törvény, az igaz élet nagyszerű elveivel. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja - amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 8. o.).

Amíg minden teremtmény elismerte a szeretet szövetségét, tökéletes összhang volt az egész univerzumban. Viszont egyetlen lázadó miatt mindez megváltozott. Lucifer úgy gondolta, hogy jobban tudná kormányozni a világot, mint Isten. Az Ő posztja és az azzal járó tekintély után áhítozott.

Sátán hatalomvágya miatt „háború támadt a mennyben” (Jel 12:7, ÚRK), amit azután lehozott a földre, amikor az édenbeli tiltott fánál lépre csalta Ádámot és Évát - mi pedig együtt élünk a következményekkel. Isten a megváltási tervvel lép fel a lázadás ellen és akarja helyreállítani a Sátán által felborított rendet, harmóniát.

BŰNESET A MENNYBEN

Ézs 14:4, 12-15 verseinek leírásában mi érzékelteti azt, hogy itt nem csupán Babilon királyáról, hanem egy emberi uralkodónál jóval nagyobb hatalomról van szó?

Földi király nem esett le a mennyből, ami arra utal, hogy még Babilon uralkodójánál is szükségképpen hatalmasabb az, akire a 12-15. versek vonatkoznak. Továbbá az ókori Közel-Keleten az égbe felmenetelt, az angyaloknál magasabb posztot és messze északon, a gyülekezet hegyén való lakozást egyaránt istenségre vonatkozó leírásnak tartották. Sátán törekvései világosan kitűnnek ebben a „kettős” próféciában.

Jézus hasonló módszerrel élt Jeruzsálem pusztulásáról (*Máté evangéliuma* 24. fejezet) szólva. A tanítványok a templom pusztulásáról kérdezték, Ő azonban a válaszában egyaránt utalt Jeruzsálem lerombolására, ami Kr. u. 70-ben, a rómaiak által következett be, valamint tágabb értelemben a világ végére. Hasonlóképpen Ézsaiás is ír egy földi uralkodó jellegzetes vonásairól, de pusztán emberi királynál összehasonlíthatatlanul hatalmasabb és nagyobb lényre vonatkoztatva mindazt.

Hogyan mutatja be Sátánt Ez 28:2, 12-19 szakasza?

Ez 28:13 leírása egy tökéletes lényt állít elénk, aki „*Isten kertjében*” volt, és olyan drágakövek díszítették, amelyek később a főpap mellvértjén is megjelentek. Azt a feladatot kapta, hogy oltalmazó kérub legyen Isten trónjánál, azonban szépsége miatt „megromlott”.

A felvillanó képek emberi párhuzamai isteni valóságokat segítenek megérteni. A próféták azt használták fel, ami hozzánk közelebb áll, könnyebben érthető, hogy olyan dolgot magyarázzanak el, amit önmagában nehezebben fognánk fel. Itt a földön számunkra nehezen elképzelhető, ami a mennyben történik, viszont azt mindannyian értjük, hogy milyen hatásai lehetnek a földi uralkodók kirívó, ártalmas, politikai ambícióinak. Ézsaiás és Ezékiel a megmagyarázhatatlan változás okaiba enged bepillantást: miért történhetett, hogy a történelem bizonyos pontján mindazt megromtotta a pusztító, romboló nagyravágyás, ami Isten rendjében még csodálatosan szép és tökéletes volt.

A tökéletes Isten által teremtett tökéletes lény, méghozzá tökéletes környezetben felfuvalkodott és ennyire képes volt megromtani önmagát! Mire figyelmeztet ez bennünket, bűnös embereket ennek az érzésnek a veszélyes voltával kapcsolatban?

E VILÁG FEJEDELME

János miért nevezi Sátánt úgy, hogy „*e világ fejedelme*” (Jn 12:31; 14:30; 16:11)?

Amikor Isten az Édenbe helyezte Ádámot és Évát, megbízta őket a kert gondozásával (1Móz 2:8, 15). A gondjaira bízott minden állatot a vízben, a levegőben és a földön (1Móz 1:26, 28). Ádám nevet adott az állatoknak, és ezzel bizonyította, hogy felügyel rájuk. Általában az a névadó, akinek ez jogában áll, tehát az élőlényeket elnevező Ádám világosan bemutatta, hogy ő volt a föld uralkodója.

Miután Ádám elveszítette uralmát, Sátán igen gyorsan belépett, hogy kitöltse a keletkezett űrt. Krisztus golgotai áldozata által viszont lehetővé vált az emberiség helyreállítása, aminek részeként a megváltottak az egész örökkévalóságon át együtt uralkodnak majd Istennel királyokként és papokként (Jel 1:6; 5:10).

Jób könyvének első fejezetei feltárják előttünk Ádám veszteségének óriási voltát. A könyv bepillantást enged a világegyetem tróntermébe, ugyanakkor azt is láthatjuk, hogy a bűneset óta az emberiség alárendelődött a természet világának.

Olvassuk el Jób 1:6-7 és 2:1-2 verseit! Vajon Sátán miért úgy mutatkozik be Isten fiainak az összejövételén, mint aki körülkerülte és át- meg átjárta a földet?

„Körülkerültem és át meg átjártam a földet” - ez nem egy turistára jellemző tevékenység. A Szentírásban ez a megfogalmazás jelzi a tulajdonos fellépését. Amikor Isten Ábrahámnak adott egy földterületet, azt mondta neki, hogy járja be azt „*hosszában és szélében*” (1Móz 13:17), és hasonlóan szólt Mózeshez és Józsuéhoz is (5Móz 11:24; Józs 1:3). Bizonyos értelemben Sátán azzal kérkedett, hogy ő „*e világ istene*” (2Kor 4:4, ÚRK).

Sátán bemutatkozása *Jób könyve* első két fejezetében párhuzamban áll a *Mózes első könyve* 3. fejezetében történetekkel. Sátán bajt idéz elő a Paradicsomban, majd pedig hagyja, hogy áldozatai, az emberek szenvedjenek távollétében.

Milyen bizonyítékait láthatjuk Sátán ténykedésének a világon? Hogyan találhatunk reményt abban az ígéletben, hogy egy nap majd vége lesz minden rossznak?

HÁBORÚ A MENNYBEN

El sem tudjuk képzelni, milyen lehetett a mennyei háború, vagyis fogalmunk sincs arról, hogy milyen valós küzdelmeket vívtak ott. Csak azt olvassuk, hogy Sátánt az angyalaival együtt kivetették a mennyből. A Biblia semmit nem árul el a küzdelem fizikai utóhatásairól, inkább a földön tapasztalható lelki következményeket taglalja.

Mit tudhatunk meg Jel 12:7-16 verseiből a nagy küzdelemről, illetve a mennyre és a földre gyakorolt hatásáról?

Figyeljük meg, hogy János apostol bizakodóan szól „*a mi atyánkfiainak vádolója*” és a győztesek között zajló folyamatos harcról! Az üdvösséggel és Isten országa eljövetelével kapcsolja össze. Ezt a pozitív gondolatot az egész fejezet aláhúzza, mert a nagy küzdelem fontos oldala.

Figyeljük meg a 12. fejezet alapvető összefüggését! Három súlyos fenyegetéssel találkozunk, de mindegyiket meglepő szabadítás követi. Isten drámai erejű látomásban mutatta meg Jánosnak a Krisztus és Sátán között dúló harcot, de azt is, hogy mennyire egyenlőtlennek tűnik.

Példának okáért, a nagy vörös sárkány (Sátán, Jel 12:9) arra készül, hogy megegye a születendő gyermeket (Jézus). Ugyan melyik kisbaba élne ilyesmit túl? Ő azonban életben marad, majd Isten trónjához ragadtatik. A sárkány üldözni próbálja az anyát (Isten népének szimbóluma, lásd Jel 12:13). Hogyan védhetné meg magát egy sárkánytól egy anya, aki éppen akkor szült? Ám ő is csodálatos módon megmenekül (14. vers). Az Isten választottainak elpusztítására tett harmadik kísérlet az volt, amikor a sárkány árvizet bocsát az asszony után (15. vers). Egy nő az árvízzel szemben? Isten azonban ismét közbelép és megszabadítja az asszonyt (16. vers).

Ezek után a sárkány figyelme az asszony utódai felé fordul. Haragszik és hadakozik ellenük. A történelem világosan bemutatja, hogyan üldözték és nyomták el Isten népét az évek során. Sokszor reménytelennek látjuk a küzdelmet, és azon tűnődünk, hogyan élik túl a hűségesek, miközben megfedkezünk arról, hogy a történetnek még nincs vége – *A jelenések könyve* 14. fejezetében folytatódik, ahol a hűségesek Isten trónusa előtt állnak, tehát ők is megszabadulnak!

Amikor úgy érezzük: legyűrnek a nálunk hatalmasabb erők, hogyan tanulhatunk meg bátorságot meríteni abból a gondolatból, hogy az Úr mindennél hatalmasabb?

SÁTÁN LEVETTETETT

Amint láttuk, a mennyei háború nem korlátozódott a mennyre, a földre is áterjedt. Úgy tűnik, Sátán („*a mi atyánkfiainak vádolója*”, Jel 12:10) egy bizonyos ideig még odajárulhatott Isten trónjához és vádolhatta Isten népét. Jób olyan bibliai szereplő volt, aki ezt az igazságtalanságot szenvedte el.

Mit jelent, amit Krisztus Lk 10:1-21 szakaszában mondott Sátánról?

Jézus elküldte hetven tanítványát, de előtte meghagyta nekik, hogy ne vigyenek magukkal váltóruhát, se pénzt (4. vers), és Isten áldását kérik azokra, akik vendégül látják őket (5. vers). Figyelmeztetett, hogy olyanok lesznek, mint bárányok a farkasok között (3. vers). Ez az aggasztó gondolat jelentkezik *A jelenések könyve* 12. fejezetében is, amikor a sárkány hadakozik Isten népével.

Miután a tanítványok lelkesedve visszatértek útjukról (17. vers), elmondták, hogy még az ördögök is engedtek nekik, ami bizonyára nagy örömmel töltötte el Jézust (21. vers). Ezen a háttéren jelentette ki, hogy Sátán villámlásként esett le az égből. Figyelmeztette a tanítványokat, hogy ne az ördögi seregek feletti hatalmuknak örüljenek, hanem annak, hogy a nevüket feljegyezték a mennyben (20. vers). Ez a megjegyzés is határozottan oda rendeli az ember üdvösségét, ahová tartozik: Megváltónk kezébe. Jézus volt az, aki legyőzte az ellenséget, nem mi!

Jézus követőinek azonban kiváltságuk, hogy bizonyosságot tegyenek az általa megnyert üdvösségről. Ez az epizód Lk 10:17-20 verseiben összeköti a bizonyágtéves munkáját, amit Jézus bízott a népére a Sátán feletti hatalommal a nagy küzdelemben. A bizonyágtéves munkája elmorzsolja azt a hatalmat, amivel Sátán bír a világ népei fölött, és alkalmat ad az embernek arra, hogy újból folytathassa eredeti feladatát, Isten országának terjesztését.

Az ellenség feletti hatalom csak azért lehetséges, mert Jézus győzelmet aratott a kereszten. Pál kijelenti, hogy Jézus „*Lefegyverezte a fejedelemségeket és hatalmasságokat... diadalmaskodva rajtuk*” (Kol 2:15, ÚRK). Isten népe Krisztusban lehet győztes. Sátán végzete már biztossá vált: „*most vettetik ki e világ fejedelme*” (Jn 12:31). Nem árthat többé Isten népének. Minden kétséget kizáróan örülhetünk, hogy az Úr a küzdelem!

**„...annak örüljeteK, hogy nevetek fel van írva a mennyben” (Lk 10:20).
Gondolkodjunk el ezen! Mit jelent ez, és miért ad okot az örömrre?**

december 31.

FOLYAMATOS KÜZDELEM

Hasonlóan a rándulás reflexéhez, aminek következtében az éppen megölt mérges kígyó képes hátracapva mérget fecskendezni abba, aki felemeli, Sátán marása még most is halálos. Vereséget szenvedett ugyan a Golgotán, de a veszély még nem múlt el.

Hogyan figyelmeztette Jézus a tanítványait Jn 16:33 versében a gonoszsgal szembeni folyamatos küzdelemre?

Jézus világossá tette, hogy követőinek nem lesz könnyű dolga, de a nehézségekre való összpontosítás helyett a benne elnyerhető győzelemre irányította a figyelmüket. Pál erről gondolkodott, és biztosította a római hívőket, hogy Isten majd összetöri Sátánt a lábuk alatt (Róm 16:20). János is ugyanezt hagyta meg az utolsó idők egyházának: győzelmük biztos a Bárány vére által (Jel 12:11).

Kik a „bizonyásgtevők” (Zsid 12:1-2, RÚF), és hogyan bátorítanak bennünket? Lásd még *A zsidókhöz írt levél* 11. fejezetét!

Zsidók 11. fejezete röviden felvázolja előttünk néhány kiemelkedő hithős életét. Ábel tökéletes áldozatot vitt Istennek, aki nem feledkezett meg róla, noha Ábel meghalt. Énók szokása szerint Istennel járt, ezért elragadtatott egyenesen a mennybe, az Úrhoz. Noé soha nem látott eseményekre figyelmeztetett, és a bűnbe mélyen belesüllyedt világnak kínálta fel a szabadulás lehetőségét. Ábrahám fejlett civilizációt hagyott maga mögött, amikor elindult az Ígéret Földje felé. Sára a megígért fiúgyermek édesanyja lett, pedig már túlságosan idős volt a gyermekszüléshez. Mózes azt választotta, hogy együtt szenved a népével és nem a fáraó palotájában él. Ráháb bizonyásgot tett Isten nagyságáról (Józs 2:9-11). Ők is azok közé tartoznak, akiből „a bizonyásgtevőknek ekkora fellege” (Zsid 12:1, RÚF) áll. Nem passzív szemlélők, mint egy sportverseny nézői, hanem aktívan tanúsítják előttünk Isten hűségét, aki minden küzdelmükben megtartotta őket. Nem állunk egyedül a nehéz harcban!

Gondolkozzunk el a Zsidók 11. fejezetében felsorolt hithősökről! Kik voltak, mit tudunk róluk? Milyen bátorítást találunk abban, hogy nem hibátlan, szeplőtlen emberek voltak, hanem olyanok, akik szintén küzdöttek félelmekkel, szenvedélyekkel és gyengeségekkel, mint ahogy mi is mindannyian?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Nem tudjuk, hogy miért ütötte fel a fejét a bűn Luciferben. Ellen White leírja, hogy „Lucifer lassanként helyt adott az önfelmagasztalás vágyának” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 9. o.). Egy tökéletes teremtményben történt meg ez, ami jól mutatja a szabad akarat valóságát és azt, hogy a szabad választás Isten kormányzásának részét képezi. Isten minden értelmes lényt jónak teremtett meg – erkölcsi lények voltak, jó, erkölcsös természetűek. Semmi nem hajlott bennük a bűn felé. Hogyan indult el mégis a bűn Luciferben? Erre az a felelet, hogy nincs rá válasz. Nincs mentés a bűnre. Ha találhatnánk bármilyen mentéséget rá, akkor végeredményben Istent lehetne felelőssé tenni miatta. Emberként megszoktuk az ok/okozat kapcsolatokat. Csakhogy a bűnnek nincs oka, egyszerűen nincs rá indok. Irracionális, értelmetlen. Lucifer nem tudta igazolni tetteit, főként nem ő, aki olyannyira élvezte Isten kegyét. Valahogy azonban rossz útra tért és visszaélt a szabad választás lehetőségével. Ő, aki „fényhordozó” volt, Sátánná, „ellen-séggé” lett. Sok mindent nem értünk, annyit azonban világosan kell látnunk, hogy milyen óvatosságra kötelez a szabad akarat és szabad választás szent ajándéka!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Az irigységnek komoly szerepe volt Sátán Isten elleni lázadásában. Saját tapasztalataink szerint miért és hogyan lehet különösen romboló ez az érzés? Hogyan tanulhatunk meg küzdeni ellene?
2. Gondolkodjunk még a szabad akarat és a szabad választás nagyszerű ajándékán! Hogyan élünk vele nap mint nap? A helytelen döntések milyen rettenetes következményeit ismerjük? Hogyan tanulhatjuk meg jól használni a szabadságunkat?
3. Mi a törvény szerepe a szabad akarat összefüggésében? Már annak is a szabad akarat valóságáról kell tanúskodnia, hogy Istennek van törvénye. Végtére is, ugyan mi lenne az erkölcsi törvény szerepe erkölcsi lények nélkül, akik választhatják a törvény betartását? Mi minden következik abból, hogy van törvény? Mit mond ez az emberi szabadságról?
4. A világ bizonyos részein sokan tagadják az ördög létét. Miért ellentétes ez a legalapvetőbb bibliai értelmezéssel?

A KEGYELMES ISTEN ÉS A LÁZADÓ

„Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer ízigen; megbocsát hamis-ságot, vétket és bűnt, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 34:6-7, RÚF).

„A nagy irgalmú Isten sokáig tűrt Lucifernek. Elégedetlenkedése kezdetén Lucifer még nem vesztette el kimagasló helyét; sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hűséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált neki azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik. Isten olyan eszközökkel próbálta Sátánt meggyőzni tévedéséről, amelyeket csak a végtelen szeretet és bölcsesség tud kigondolni. Az engedetlenség szelleme mindaddig ismeretlen volt a mennyben. Először Lucifer maga sem látta, hová sodródik. Nem volt tisztában saját érzéseivel. Amikor bebizonyosodott, hogy elégedetlenségének semmi oka nincs, már tudta, hogy tévedett, hogy Isten kívánalmi jogosak, és ezt az egész menny előtt be kell ismer-nie. Ha ezt megtette volna, megmenthette volna önmagát és sok angyaltársát. Ekkor még nem számolta fel teljesen Isten iránti hűségét. Elhagyta ugyan oltalmazó kérubként betöltött helyét, de ha elismerve a Teremtő bölcsességét, vissza akart volna térni Istenhez, és örömmel vállalta volna az Isten csodálatos tervében neki szánt helyet, újra elfoglalhatta volna tisztét. Büszkesége azonban nem engedte meghódolni. Elszántan védte a maga álláspontját, bizonygatva, hogy nincs szüksége bűnbánatra, és teljesen belevetette magát az Alkotója elleni nagy küzdelembe...

Sátán a viszályért, amit ő okozott a mennyben, Isten törvényét és kormányzását okolta. Minden bajt az isteni uralkodás következményeként tüntetett fel. Azt állította, hogy ő meg akarja jobbítani Jahve törvényeit. Ezért nyilvánvalóvá kellett válnia, hogy mi húzódik állításai mögött, és mi lesz akkor, ha megcsinálja javasolt változtatásait Isten törvényében. Saját művének kell kárhoztatnia őt. Sátán kezdettől fogva azt állította, hogy nem lázad, ezért az egész világegyetemnek álarc nélkül kell látnia a csalót” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 426-428. o.).

Válság Édenben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:28; 2:15-17; 3:1-7, 10-19; Máté 6:26; Róma 8:17

„És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15).

A teremtés után Isten kijelentette, hogy minden „igen jó” (1Móz 1:31). Most viszont nyilvánvalóan nem „igen jó” minden a világon. Noha az évszázadok során különböző izmusokkal és ideológiákkal próbáltak javítani a helyzeten, világunk továbbra is a káosz, a bizonytalanság, a kegyetlenkedés, a háború, a környezetszennyezés, az elnyomás és a kizsákmányolás felé tart. Még ha a XX. század nagy optimizmussal indult is a jövőt és azt illetően, hogy az emberiség mit tehet a szebb holnapért, a XXI. századra bizonyosan odalett a derűlátás, méghozzá okkal.

Hogyan kerültünk ilyen helyzetbe? A választ a nagy küzdelemben találjuk, ami ugyan a mennyben kezdődött, de sajnálatos módon elérte földünket is, méghozzá a történelem igencsak korai szakaszában.

Ezen a héten megnézzük, hogyan tudta Sátán kihasználni az emberi szabadságot, elindítva a pusztítást, amit a mai napig mindannyian tapasztalunk. A bűneset története komoly figyelmeztetés számunkra, hogy emberként egyedül úgy lehetünk biztonságban, ha nemcsak elhisszük, amit Isten mond, de ami még fontosabb: *engedelmeskedünk* is a szavának!

HÁROM ÁLDÁS

A teremtéssel kapcsolatban Mózes első könyve 1. fejezetében hétszer fordul elő az a kifejezés, hogy „*És látá Isten, hogy jó...*”: a világosság (4. vers); a szárazföld és a tenger (10. vers); a maghozó fű és a gyümölcsstermő fák (12. vers); a nap, a hold és a csillagok (16. vers); a vízi állatok és a szárnyasok (21. vers); a szárazföldi állatok és a csúszómászók (25. vers). Végül pedig, amikor Isten teremtői munkája elkészült, ezt olvashatjuk: „*És látá Isten, hogy minden amit teremtett vala, imé igen jó*” (31. vers). Azon túl, hogy minden teremtményéről kijelentette: „*igen jó*”, Isten még egy lépéssel tovább is ment, és három konkrét területen „megáldotta” a teremtett világot. Először megáldotta a vízi állatokat és a madarakat, majd hozzátette: „*Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön*” (22. vers). Másodszer pedig, amikor megteremtette Ádámot és Évát, megáldotta őket is, hasonló felszólítással: „*Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet*” (28. vers).

Olvassuk el 1Móz 1:22 és 28 verseit! A két áldás egyformán kezdődik, de Ádám és Éva áldásához mit fűzött még hozzá Isten?

Isten az embert is éppen arra bátorította, mint a halakat: szaporodjanak és sokasodjanak, viszont az a különbség, hogy Ádámra és Évára a föld és minden földi teremtmény gondozásának feladatát is rábízta. Itt szintén felvillan, hogy mi az Isten képére való teremtettség jelentősége. Az Alkotó arra hívta összüleinket, hogy vele együtt uralkodjanak a földön, őrizzék és gondozzák a teremtést (lásd Róm 8:17; Zsid 1:2-3). A teremtés történetében adott harmadik áldás a hetedik nap, a szombat volt (1Móz 2:3), ami szintén azt erősíti meg, hogy az ember jóval több az állatnál. Isten a saját képére teremtette, hogy olyan kapcsolatot élvezzen vele, amire más teremtmény nem képes. Félreérthetetlen bizonyíték ez arra, hogy különleges helyet szánt az embernek a teremtésben. „*Tekintsetek az égi madarakra: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e sokkal különbek náluk*” (Mt 6:26, ÚRK)? A többi teremtmény értékének csökkentése nélkül Isten egyértelműen kijelentette: az ember egyedi és különleges földi teremtmény.

Milyen méltóságot tulajdonít az emberiségnek (benne az egyes embereknek is) a bibliai teremtéstörténet, szemben az eredettel kapcsolatos egyéb elméletekkel, mint pl. az evolúcióval? Az emberiség eredetének bibliai beszámolójára gondolva tegyük fel magunknak a kérdést: Vajon úgy viszonyulok mindenkire, ahogyan Isten szeretné?

PRÓBA A FÁNÁL

Isten az elválasztások sorozatával teremtett meg mindent, miközben világos határokat szabott: világosság és sötétség, vizek lent és vizek lent, szárazföld és tenger, éjszaka és nappal, állatok a nemük szerint, a napok elválasztása, a nő kivétele a férfiból és egy fa különválasztása a többitől.

Olvassuk el 1Móz 1:4, 6-7, 14, 18, 21, 24-25 verseit! Miért különösen fontos, hogy Isten már az ember megteremtése előtt világosan meghatározta a választvonalakat?

Isten a föld porából formálta meg az embert, a szárazföldi állatokat és a madarakat (1Móz 2:7, 19), valamint „nevelt” a földből gyönyörű fákat, amelyek ízletes gyümölcsöket teremtek (8-9. vers). Majd kiválasztott egy földterületet, ahol kertet ültetett - a szépségét csak megpróbálhatjuk elképzelni. A ma látható gyönyörű parkok csupán halványan tükrözik, hogy milyen is lehetett az Éden. A különlegesen elkészített (a világ többi részétől különválasztott) kert közepén két különleges fa állt: az élet fája és a jó és a gonosz tudásának a fája. A második fa gyümölcséből nem ehettek súlyos következmények fenyegetése nélkül (17. vers).

Hogyan mutatkozik meg az elválasztás gondolata 1Móz 2:15-17 verseiben, az Istennek való engedelmesség próbájában?

Az elválasztás világos és határozott: az összes többi fa gyümölcse fogyasztható, kivéve ezt az egyét, amit Isten elkülönített a többi fától. Szavaiban nem lehetett semmit félreérteni. Ádám és Éva erkölcsi lény volt, erkölcs pedig szabadság nélkül nem létezhet. Ennek a próbának azt kellett megmutatnia, hogy mit kezdenek szabadságukkal. „A tudás fája volt az engedelmességük és Isten iránti szeretetük próbája. Az Úr jónak látta, hogy a kert minden dolga közül egytől eltiltsa őket. De ha ezt nem veszik figyelembe, törvényszegőkké lesznek” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 27. o.).

Melyek azok a dolgok az életünkben, amelyektől komolyan el kell határolnunk magunkat?

A BŰNESET, 1. RÉSZ

A kígyó, amiről azt olvashatjuk, hogy minden más állatnál „*ravaszabb*” volt (1Móz 3:1), az egész bibliai történelemben erős szimbólummá vált. Mózes egy rézkígyót helyezett fel egy oszlopra, hogy a kivonulás idején a mérges kígyóktól megmárt emberek ne haljanak meg, ha felnéznek rá (4Móz 21:5-9). Majd nagyjából hétszáz évvel később Ezékiás király az idővel bálványként tisztelt és okkult szertartásokra használt rézkígyót összetörette (2Kir 18:4). *A jelenések könyve* világosan rámutat, hogy a „*régi kígyó*” nem más, mint az, „*aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak*” (Jel 12:9).

Milyen taktikához folyamodott Sátán, amikor megkísérelte rászedni Évát (1Móz 3:1-5)?

A kígyó első szavai cinizmust és kételyt hintettek: „*Csakugyan azt mondta az Isten...*” (1Móz 3:1)? Ahelyett, hogy Éva azon tűnődött volna: vajon hogyan szólíthatja meg egy kígyó, azonnal lekötötte a hitet romboló, gúnyos megjegyzés. Sátán megkérdezte: „*Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek*” (1Móz 3:1)? Ezzel azt sejtette (az eredeti nyelv alapján), mintha Isten *minden fa* gyümölcsének fogyasztását megtiltotta volna nekik, amikor valójában nem is ezt tiltotta meg az Úr. Sátán ezzel Isten jellemét akarta megkérdőjelezni, közvetlenül megtámadta az Urat. A kígyó bizonyára egészen összezavarta Évát, mivel az asszony a válaszában egy olyan részletet is megemlít, amit a bibliai feljegyzés szerint Isten nem mondott: „*A kert fáinak gyümölcséből ehetünk. De annak a fának a gyümölcséből, amely a kert közepén van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se érintsétek, hogy meg ne haljatok*” (1Móz 3:2-3, ÚRK; vö. 2:17). Az érintés tilalmát kifejező részt Éva tette hozzá, talán zavarában. Az eddigi sikerek Sátánt még merészebbé tették, ezért nyíltan kétségbe vonta Isten hatalmát: „*Bizony nem haltok meg*” (1Móz 3:4). A fán volt, megérintette a gyümölcsöt és mégis életben maradt, ami a kijelentését hihetőnek tüntette fel. Azután pedig felvetette az utolsó gondolatot: „*Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz*” (1Móz 3:5, RÚF). A kísértő olyan látszatot keltett, ami nemcsak Isten őszinteségét kérdőjelezte meg, de azt sugallta, hogy mintha még valami jótól is meg akarná fosztani őket az Úr.

Sátán hazugsággal elegyítette az igazságot. Soroljunk fel dolgokat, amelyeket az emberek elhisznek, pedig valójában keveredik bennük az igazság és a hazugság! Miért végzetes ez minden esetben, de kiváltképp teológiai kérdésekben?

A BŰNESET, 2. RÉSZ

Ádám és Éva megteremtésekor Isten kijelentette, hogy saját képére és hasonlóságára alkotja meg őket (1Móz 1:26). A Sátán által bevetett „horgon” pedig az volt a *csali*, hogy ha esznek a tiltott fa gyümölcséből, olyanok lesznek, „*mint az Isten*”. Pedig már akkor is Istenhez hasonlóak voltak, mert az Úr a saját képére teremtette meg őket. Szomorú, hogy a kísértés hevében megfeledkeztek erről a szent igazságról.

Ráadásul éppen Isten látta el őket élelemmel. Ádám és Éva lázadásának részét képezte az is, hogy eldöntötték: elfogyasztják azt, ami kívül esett az Isten által megállapított határokon. Ez olyan, mintha valaki meghívna ebédre, de ahelyett, hogy az asztalra feltálat ételeket fogyasztanánk, elkezdenénk keresgélgni a szekrényben vagy a hűtőben, amíg nem találunk valamit, amire éppen fáj a fogunk. Ez sértés lenne a vendéglátók számára, sőt azt is bizonyítaná, hogy nem értékeljük velük a kapcsolatot.

A kísértő állította, hogy ha Éva eszik a gyümölcsből, megnyílik a szeme. Mit látott az első emberpár, amikor *valóban* megnyílt a szemük? Mit szimbolizált az új látás (1Móz 3:4-7)?

Évát lenyűgözték az érzékei (1Móz 3:6). A fa csodaszép volt, és miközben fogát a gyümölcsbe mélyesztette, azt képzelte, hogy a létezés magasabb fokára lép. Amikor tapasztalatáról beszámolt Ádámnak, igen, megnyílt a szemük (7. vers) – csakhogy elszégyellték magukat attól, amit láttak.

Nem értékelték, hogy Istentől kaptak meg minden jót, inkább emberi megoldást kerestek az emberi szükségletre (ami ebben az esetben az étvágyat jelentette), ez volt itt az egyik fő dolog. Isten már korábban kirendelte számukra az ételt, biztosította a menüt. Amikor a tiltott fáról ettek, kiléptek az Úr által kijelölt területről, amivel bizalmatlanságukat fejezték ki, mintha Isten nem adott volna meg nekik mindent, tekintettel az egyedi körülményekre.

Milyen „tiltott gyümölcs” (ami gyakran olyan csábítónak, tetszetősnek és ígéretesnek tűnik) kínálja magát nekünk ma? Hogyan tanulhatunk meg nem beleszni ugyanabba a hibába, mint őszüleink, amikor erős kísértéssel, ámitással találjuk szemben magunkat?

A KÖVETKEZMÉNYEK

Az örökkévalóság is bizonyára jócskán előrehalad, mire valójában fel tudjuk mérni, hogy mennyi kárt okozott ez az egyetlen eset, ott a fánál. Mindaz kezdett felbomlani, amit Isten a teremtés hetében végbevitt. Az Isten által alapított kapcsolatok megtörték: az emberek és Isten között (elrejtöztek előle), egymás között (Ádám a bajért Évát okolta), valamint az emberek és a környezet között (a kígyóból ellenség lett, tövis és bogáncs kezdett nőni a földből, és a táplálékot az ember csak sok veriték árán szerezheti meg).

1Móz 3:10-19 szakasza alapján mennyire hatotta át azonnal a romlás Ádámot és Évát? Mire következethetünk a kifogásaikból?

Figyeljük meg, hogyan reagált Isten a kifogásokra! Ádámnak és Évának személyes felelősséget kellett vállalnia tettéért, Isten csak utána menthette meg őket. Ezért alaposan elmagyarázta nekik egyéni lépéseik következményeit. Előbb azonban még megátkozta a kígyót, hogy port egyen, ellenségeskedés legyen közte és az asszony között, majd a fejét összetapossák (1Móz 3:14-15). Ezek után az Úr elmondta Évának, hogy a gyermekszülés igen fájdalmas lesz (1Móz 3:16), Ádámnak pedig a királyi élet helyett fáradtsággal és veritékkel kell dolgoznia (1Móz 3:17-19). Ádám és Éva előtt ekkor az a választás állt, hogy továbbra is kitaranak-e a lázadásban vagy inkább visszatérnek Istenhez. Vétükük elismerésével megtették az első lépést vissza, Isten felé, de a beismerés még nem volt elég ahhoz, hogy megoldódjon az emberiség problémája, amit a bűn idézett elő. Az emberiség jövőjének biztosításához más útnak kellett vezetnie. Isten azért rendelte el az állatáldozatot, hogy a Megváltóra mutasson előre (1Móz 3:21). Egy teremtmény, a kígyó vezette az első emberpárt a bűnbe, amivel nagy veszteséget és a kapcsolatok megtörését okozta, és egy másik teremtmény, egy bárány mutatott előre a Szabadítóra, aki garantálja a helyreállítást, a megbékélést és a jövőt (1Móz 3:15). Viszont ahelyett, hogy Ádám és Éva uralkodott volna a földön, attól kezdve soha nem látott módon lettek ráutalva a földre és egymásra. „Az alacsonyabb rendű teremtmények között Ádám királyként állott, és ameddig hű volt Istenhez, az egész teremtett világ elismerte uralmát. Törvényszegésével viszont elvesztette uralmát” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 21. o.).

Isten a bűneset után azonnal megadta az embernek a megváltás reményét. Lásd 1Móz 3:15! Mit tehetünk az üdvbizonyosságért? Hogyan tanulhatjuk meg örömmel fogadni, hogy ránk vonatkozik, még ha a múltban hoztunk is rossz döntéseket?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Igen messze vagyunk már Édentől, az eredeti teremtéstől, mégis a világban annyi minden mutatja Isten jóságát. Nézzünk csak körül! Nemcsak lélegzetelállító szépséget, hanem fantasztikus tervezettséget is láthatunk, ami egyaránt a Teremtő szeretetét tanúsítja. Gondoljunk csak az almára, a narancsra, a mandarinra, az eperre, az áfonyára, az avokádóra, a paradicsomra, a citromra, a lime-ra, a görögdinnyére, a mandulára, a dióra, a körtére, a szilvára, a répára, a borsóra, a banánra, az ananászra, a gránátalmára, a brokkolira, a kelkáposztára, a kelbimbóra, a hagymára, a málnára, a cseresznyére, a zellerre, a papayára, a padlizsánra, a rebarbarára, a spenótira, a sárgadinnyére és még sorolhatnánk vég nélkül! Vajon csupán véletlen, hogy mind finomak (igaz, van, aki nem szereti a kelbimbót), ugyanakkor egészségesek is, és történetesen csak úgy megeremnek a földön, mint maghozó növények? Persze, hogy nem! Ugyan nem mindenki élvez bőséget, vannak árvizek, éhínségek, járványok és sokan éheznek. Ez is bizonyítja, hogy hatalmas károkat okozott világunknak a bűn. Ám ha lehet, egy pillanatra nézzünk túl a teremtett világban keletkezett romlásra, és csodálkozzunk rá a teremtésre! Óriási bizonyíték ez Isten szeretetéről! Ne feledjük: nem a teremtett világban, hanem csakis a világ Teremtőjében van a reményünk!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Isten eredeti terve szerint az embernek nem kellett volna meghalnia. Az eredeti tervtől eltér a halál, amit az embernek soha nem kellett volna sem megismerni, sem elszenvedni. Ebből következik, hogy a haláltól való egyetemes iszonyodás kétségkívül Édenből hozott emlék. Vegyük számba a Biblia minden ígétét az örök életre vonatkozóan! Hogyan segíthetnek itt és most megbirkózni a halál okozta rettenetes traumával?
2. Számodra a teremtett világban különösen mi érzékelteti Isten valóságát és szeretetét?
3. Olvassuk el ismét Mózes *első könyve* 3. fejezetét! Hogyan kezdte Ádám is és Éva is mentegezni a saját bűnét? Miért olyan könnyű ezt tenni? Hogyan próbálkozunk mi is ezzel? Vagyis, hányszor szeretnénk kicsúszni az egyéni felelősségvállalás alól arra hivatkozva, hogy ilyen természetet örököltünk, ez a környezetünk hatása vagy a másik ember okozta a bajt? Hogyan szabadulhatunk meg ettől a veszélyes beállítottságtól?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: VÉRCSOPORT

Amelyik jó mindenkinek;
köztudatban a nullás.
A tudomány állása szerint
már az sem.
Csak egy maradt;
az egyetlen,
az örök vér-remény.
Mert valami olyan az Övé;
mindegyikkel baráti,
mindegyikkel elfogadó.
Mit nekünk,
ha az átok-idő
végül kicsomagol csontig; mert
megmerítettünk hősín igazában,
s behunyt szemmel is
megtaláljuk a tömegben
köntöse szegélyét.

Globális lázadás és a pátriárkák

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:9-10; 4:1-15; 6:1-13; 22:1-19;
28:12-15; Zsoltár 51:3

„Ímé, én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, akárhová mész, és visszahozzalak e földre. Mert nem hagyalak el, míg be nem teljesítem, amit mondtam neked” (1Móz 28:15, ÚRK).

A bűnesetet követő történeteken a megtévesztés, a megromlott kapcsolatok motívuma húzódik végig, de még jobban elmélyült, mint először az Édenben. Ekkoriban a konfliktus az egész földre kiterjedt, számtalan alakot öltve.

Kain és Ábel történetében az istentisztelet módja a megoszlás és a halál katalizátora lett, és ez a jelenség az egész történelem során újból és újból felütötte a fejét.

Az özönvíz esete rávilágít, hogyan teszi tönkre Isten teremtését a lázadás és a bűn, ami nemcsak eltorzítja, hanem el is pusztítja a világot.

A küzdelem során komoly bátorítást jelent Ábrahám története, amelyben Isten bemutatja, hogy Helyettesünként kész magára venni a lázadás következményeit.

Majd pedig Jákób, Ézsau, valamint József és testvérei történeteiben folyamatosan szembetalálkozunk a széttöredező kapcsolatokkal, amelyeket Sátán felhasznál arra, hogy családokat és népcsoportokat tegyen tönkre.

Isten hűsége azonban mindvégig megmarad, hiszen megtartja és erősíti a folyamatos zaklatástól szenvedő gyermekeit.

KAIN ÉS ÁBEL

Mennyire mélyen rögződött belénk a bűn? Mit árul el erről 1Móz 4:1-15 szakasza?

Kain születésekor Éva lelkesedése határtalan volt. Hitte, hogy a Szabadítónak adott életet, akit 1Móz 3:15 versében ígért meg Isten. „Nyertem férfiat az Úrtól” (1Móz 4:1). A szó szerinti fordítás így hangozhatna: „Férfit adtam - az Úr.” Ez alapján véve egyszerűen azt fejezi ki, hogy Éva úgy gondolta: az született meg, akit az Úr megígért (1Móz 3:15). A Biblia nem árul el semmit Kain boldog gyermekéveiről, sem annak az újdonságáról, hogy a fiatal szülők milyen büszke örömmel figyelték elsőszülött gyermekük fejlődését. A leírás gyorsan áttér a második gyermek születésére, majd pedig arra, amikor a két fiatal férfi Istent imádta. Viszont, ahogyan gyakran mesélik, az istentiszteletben megmutatókozó különbségek tragédiába torkolltak.

Olvassuk el 1Móz 3:9-10 és 4:9 verseit! Hasonlítsuk össze Ádám választását azzal, ahogyan Kain reagált, amikor a bűn elkövetése után Isten kérdőre vonta! Mi a hasonlóság? Mi a különbség?

Figyeljük meg az Ádám és Kainban lezajló érzelmek különbségét! Ádám összezavarodott, megrémült és szégyellte magát (1Móz 3:10), Kain azonban haragudott (5. vers), cinikusan beszélt és lázadt (9. vers). Nem bújtt üres kifogás mögé, mint ahogy Ábel tette, hanem szemenszedett hazugságot mondott az Úrnak. A kétségbeesés után azonban némi reménység és optimizmus tűnik fel. Sétó születésekor Éva ismét úgy gondolta, hogy a megígért Szabadító született meg (1Móz 4:25). A Sétó név abból a szóból származik, aminek jelentése: „helyezés (a másik helyére)”. Ugyanezt a szót találjuk 1Móz 3:15-ben, aki a helyére kerül, hogy szembeszálljon a kígyóval és összetapossa a fejét. További párhuzam 1Móz 3:15 versével még az is, hogy Éva az újszülött fiúgyermekre így utal: „mag”, „Ábel helyett”. Tehát még a jó és a rossz között dúló nagy küzdelem oly sok keserősége és tragédiája között is az emberek továbbra is a megváltás reményébe kapaszkodtak. Vajon mit mondhatnánk a magunkénak enélkül?

Képzeld el Ádám és Éva lelki gyötrelmét Ábel halála után, ami önmagában is borzasztó volt, hát még azzal tetézve, hogy a másik fiuk volt a gyilkosa! Egyszerre két gyermeküket veszítették el. A bűn következményei jóval túlérnek éppen az adott bűnnek a körén. Hogyan érthető meg ez a tanulság?

AZ ÖZÖNVÍZ

Hogyan mutatkozik meg 1Móz 6:1-13 verseiben a nagy küzdelem – de még erőteljesebb formában, mint azelőtt?

Az özönvíznél a teremtés bizonyos lépéseinek részleges visszafordítása történt. A korábban Isten által elválasztott dolgok közül több ismét összekapcsolódott: az égbolt feletti és alatti vizek, a tenger és a szárazföld, a tenger halai és az ég madarai és minden földi élőlény együtt. Mintha a föld afelé haladna vissza, hogy ismét „*kietlen és puszta*” (1Móz 1:2) legyen.

Úgy tűnt, hogy a gonoszság erői győzelmet arattak, csakhogy Isten teremtő lángelméje továbbra sem szunnyadt. Új teremtést kezdett, és ismét elválasztott egymástól különböző elemeket. Először is különválasztotta Noét – aki „*igaz és tökéletes férfiú volt*” (1Móz 6:9, ÚRK) – a kor többi emberétől, akiknek gonoszsága megnövekedett, minden gondolatuk gonosz, romlott és erőszakos volt (vö. 1Móz 6:8-9 és 5, 11-13). Ezek után megbízta Noét azzal, hogy egy elképesztően nagy bárkát építsen. Majd pedig Isten kiválasztotta az emberek egy kis csoportját, de a madarakból és a többi állatból is választott, hogy biztonságba helyezze őket a bárkában, és így túléljék azt, ami következett. Isten kegyelme miatt folytatódott tovább az élet, és a régi romjaiból egy új világ emelkedett ki. Új teremtés kezdődött.

Csakhogy ez az új világ aligha nevezhető tökéletesnek. A vízözön után bizonyos idővel, miközben Noé és a családja kezdett újból megállapodni, ismét megmutatkozott az emberi jóság törékeny volta. Noé lerészegedett és szégyenletes dolgok történtek (1Móz 9:20-27). Vagyis, még a hithősök egyikének (Zsid 11:7) is voltak rossz pillanatai. A nagy küzdelem tovább folytatódott, nemcsak a világméretű események szintjén, hanem az egyes emberek szívében is.

A bibliai leírás szerint az özönvíz minden életet eltörölt (1Móz 7:4). Ehhez hasonló kifejezést találunk több helyen is a Szentírásban, ami arra vonatkozik, hogy a Megváltó megbocsátja a bűnt (Zsolt 51:3; Ézs 25:8; 43:25). Vagy az életünket törli el Isten, vagy a bűneinket! Hogyan bizonyítja ez a kijózanító alternatíva, hogy igazából minden vagy fehér, vagy fekete?

ÁBRAHÁM

Az eredetileg Ábrámnak nevezett Ábrahám a hűségéről lett ismert, az élete tapasztalata mégis inkább Isten hozzá való hűségét bizonyítja.

Isten kétszer is biztosította Ábrahámot arról, hogy fia születik. Ez az ígélet először akkor hangzott el, amikor a pátriárka 75 éves volt (1Móz 12:2, 4), majd pedig úgy tíz évvel később (1Móz 13:16) Isten megismételte a kijelentését.

Végül, még hozzá Ábrahám többszöri bukácsolása után megszületett az ígélet - a szövetség - gyermeke, és ez bemutatta Isten hűségét a néhanapján ingatag szolgája iránt (lásd 1Móz 17:19, 21; 21:3-5).

Minek a reménye mutatkozik meg 1Móz 22:1-19 szakaszában a nagy küzdelem egészét illetően?

„Isten egyrészt Ábrahám lelkébe akarta vésni, hogy az evangélium valóság, másrészt próbára akarta tenni hitét a paranccsal, hogy ölje meg fiát. Azért kellett elviselnie a lelki gyötrelmet e félelmes próba sötét napjaiban, hogy saját tapasztalata által felfogjon valamit abból a hatalmas áldozatból, amelyet a végtelen Isten hoz az ember megváltásáért. Semmi más próba nem gyötörhette volna meg úgy Ábrahám lelkét, mint fia feláldozása. Isten gyötrelmes és gyalázatos halálra adta Fiát. Az angyalok, akik Isten Fia megaláztatásának és lelki gyötrelmének tanúi voltak, nem léphettek közbe, mint ahogy Izsák esetében megtehették. Nem hangzott el ilyen kiáltás: »Elég!« A dicsőség Királya feláldozta életét, hogy megváltsa az elbukott emberiséget. Mivel bizonyíthatná Isten jobban végtelen könyörületét és szeretetét? »Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk« (Róm 8:32)?

Ábrahámnak nemcsak a saját érdekében kellett meghoznia az áldozatot, és nem is kizárólag az utána jövő nemzedékekért, hanem a menny és más világok büntelen értelmes lényeinek okulásáért is. A Krisztus és Sátán közötti küzdelem csatateré - a föld, ahol a megváltás terve megvalósult - a világegyetem tankönyve. Mivel Ábrahám korábban kételkedett Isten ígéreteiben, Sátán azzal vádolta az angyalok és Isten előtt, hogy nem teljesítette a szövetség feltételeit, és ezért méltatlan annak áldásaira. Isten az egész menny előtt bizonyítani akarta szolgája hűségét; be akarta mutatni, hogy nem fogadhat el kevesebbet, csak a tökéletes engedelmisséget, és jobban fel akarta tárni előttük a megváltás tervét” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 120-121. o.).

JÁKÓB ÉS ÉZSAU

Az Isten céljai és az egyéni lázadás közötti küzdelem tovább folytatódott Jákób és Ézsau történetében. Az ókori időkben megszokott volt, hogy halála előtt az apa megáldotta elsőszülött fiát (elsőszülöttségi jog). Ezzel együttjárt a család vagyonának túlnyomó többsége; tehát a legidősebb fiú felelőssége volt a család jólétének biztosítása. Ézsau meggyűlölte a testvérét, Jákóbot, aki csalással kaparintotta meg ezt a nagy megtiszteltetést, és azt tervezte, hogy apjuk halála után megöli öccsét (1Móz 27:41). Rebeka elküldte Jákóbot, hogy biztonságban legyen. Azt hitte, hogy néhány nap múlva rendeződnek a dolgok (1Móz 27:43-44). A néhány naptól húsz év lett, és Rebeka soha többé nem látta viszont a fiát.

Milyen szilárd reménységet nyert az álmából Jákób (1Móz 28:12-15)?

Isten elismételte a korábban Ábrahámnak tett ígéreteket, amivel arról biztosította Jákóbot, hogy a tervek jó irányban haladnak. Jákób ugyan a tetteivel mintha figyelmen kívül hagyta volna Isten terveit, Ő azonban továbbra is vele volt. Ezzel együtt Jákóbnak el kellett viselnie, hogy apósa húsz éven keresztül becsapta, először a házasságában, majd pedig a fizetéssel (1Móz 29:20, 23, 25, 27; 31:7). Érdekes fordulat, hogy a feleségéért való szolgálattal töltött sok-sok év csupán néhány napnak tűnt számára, annyi időnek, mint amennyire Rebeka gondolta elküldeni a fiát (1Móz 29:20). Amikor Jákób eldöntötte, hogy hazatér, először Lábán vette üldözőbe (1Móz 31:25-26), majd Ézsau ment ki elé négyszáz emberével. Mindkét helyzet életveszélyes volt, Istennek mindkétszer közbe kellett lépnie, hogy megmentse. Először álmot küldött Lábánnak, ráparancsolt, ne hogy bántani merje Jákóbot (1Móz 31:24), majd pedig személyesen jelent meg Jákóbnak, küzdött vele, aminek következtében a férfi megnyomorodott (1Móz 32:24-30). Ézsauban azt az érzést kelthette a látvány, ahogy Jákób a botjára támaszkodva sántikált, hogy a testvére nem jelent fenyegetést. Az előre küldött ajándékok Jákób gondosan megválogatott szavaival együtt elegendőnek tűntek ahhoz, hogy eltüntessék a két testvér közötti törést. Utoljára apjuk temetésén (1Móz 35:29) látjuk őket együtt, így ha korábban Ézsau tervezett volna valamit Jákób megölésére a temetés után, az már feledésbe merült.

Gondoljunk bele, hogy mennyi fájdalmat és szenvedést hoztak ezekre az emberekre a balga döntések, úgy az ártatlanokra, mint a vétkesekre! Hogyan tanulhatunk meg *gondolkodni, gondolkodni, gondolkodni*, mielőtt cselekednénk?

JÓZSEF ÉS TESTVÉREI

Hasonlóan József és testvérei történetéhez, Jákób is jóval több büntetést érdemelt volna a testvérétől, Ézsautól.

Itt megint csak azzal találkozunk, hogy a kivételezés miatt gyűlölet támad a testvérekben (1Móz 37:3-4). A színes kabát nem tépett lepedőcsíkokból készült! Az eredeti szó azt érzékelteti, hogy igen drága, királyi öltözet volt, amit bizonyára gazdag hímzések és színes varrások díszítettek, és akár egy egész évig is készíthették.

Amikor pedig József beszámolt az álmáról a bátyjainak (5-11. versek), még tovább erősödött az irigységük és gyűlöletük iránta. Ezért eltervezték, hogy az első adandó alkalommal megszabadulnak tőle (19-20. versek). Bizonyára gratuláltak egymásnak, hogy milyen könnyen el tudták tüntetni az életükből az öccsüket. Viszont egyikük sem gondolta, hogy évekkal később hogyan használja majd fel Isten ezt a helyzetet a megmentésükre.

Mi volt az a szélesebb kép, amit József látott (1Móz 45:4-11)? Mire összpontosított leginkább?

Képzeld el, mi minden futhatott át a láncra vert fiú, József fején, miközben a teve mögött baktatott és gyermekkori otthona távolban eltűnő dombjai felé nézett! Majd pedig amikor a rabszolgapiacra a kíváncsi vásárlók taszigálták és lökdösték, mustrálgatásukkal megszégyenítve, mielőtt alkudtak volna rá. Ennél kevesebb megaláztatás és szenvedés miatt is sokan feladták már a hitüket!

József választhatta volna azt is, hogy megkeseredik és szembefordul Istennel, ő viszont eldöntötte: megőrzi hitét a szívzaggató küzdelmek között, amikor az életében különösen drámai módon bontakozott ki a nagy küzdelem. Hamarosan beilleszkedett az ország egyik legfontosabb katonai vezetője háztartásának életébe, és Isten áldásával rövidesen meg is nyerte gazdája bizalmát (1Móz 39:1-4). A rabszolga végül vezető posztra emelkedett Egyiptomban.

A történet jól végződött, dacára az elképesztő családi bajoknak és a sok csalás, gonoszság ellenére is. Hogyan őrizhetjük meg hitünk épségét és a kedvességünket, amikor úgy látjuk, hogy a dolgok nem végződnek majd olyan jól, mint József esetében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Nem kérdés, amint ezek a történetek is mutatják, az élet a földön, a nagy küzdelemben nem mindig úgy alakul, ahogyan szeretnénk. Újszülött fiait karban tartva Ádám és Éva például nem sejtette, hogy az egyik majd megöli a másikat. Amikor Cippora feleségül ment Mózeshez, nem olyan jövőre számított, mint ahogy azután az élete alakult. És vajon Lea házassága olyan volt, mint amilyenről kislányként álmódott? Vagy pedig a fiatal Jeremiás, bármilyen reményei és ambíciói lehettek, arra bizonyára nem gondolt, hogy majd szitkokat szórnak rá, bántalmazzák és a saját honfitársai árulónak nevezik. Vajon Dávid és Bethsabé nem örült volna jobban a történet másféle alakulásának (Uriás kétségkívül szívesebben vette volna)? Mit mondhatunk Jézusról? Meghalni jött a földre, az volt a lényeg. Emberi oldalról nézve azonban, arról az oldaláról, ami a miénkhez hasonló porból vétetett, így kiáltott a Gecsemánékertben: „*Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár...*” (Mt 26:39). Az ütlegetés, gyalázat, gúny és kereszthalál 33 évesen egyáltalán nem olyan bánásmód, amire bárki vágya. Vitathatatlan, hogy az élet rettenetesen bánhat és bánik is velünk. Ám ez nem lehet meglepő, ugye? Mire is számíthatnánk a bűnbe süllyedt, bűnös világgá lett Paradicsomban? Az Éden már régen eltűnt, de majd újból elérkezik, és amikor ez megtörténik, a mostani életünk és az akkori között összehasonlíthatatlanul nagyobb lesz a különbség, mint a reményeink és a valóság között a jelenben.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Milyen fő különbségek láthatók azok között a testvérek között, akik megőrizték Istenbe vetett hitüket és akik ezt nem látták szükségességnek?
2. Mit lehet tenni a dolgok jobbra fordulásáért, amikor mai családok életét azzal fenyegeti a testvérek közötti vetélkedés és féltékenység, hogy meghiúsul Isten rájuk vonatkozó terve? Mit tehetünk a gyülekezetünk családjaiért, hogy felfigyeljenek Isten nagyobb terveire?
3. Mit lehet tenni a gyülekezetünk tagjaiért, akik egyedül érzik magukat a világon, vagy nem látják az életük értelmét, értékét?
4. Hogyan védhet meg még akkor is a teljes elkeseredéstől az örök élet ígérete, ha az élet nem a reményeink szerint alakul?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: MIÉRT VANNAK

Miért vannak
cserépből a szép emlékek,
a rosszak
meg acélból;
behálózván idegeinket
szétbonthatatlan,
szétvághatatlan,
s keréketört,
árva lelkünk
csak hull alá
pörögve.

Küzdelem és válság: a bírák

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Bírák 4; 6; 14; 1Sámuel 2:12-25; 8:1-7;
Zsidók 11:32

„Anna így imádkozott: Örvend szívem az Úrban, fölemelte szarvamat az Úr. Fölnyílt a szám ellenségeim ellen, mert szabadításodnak örvendezek” (1Sám 2:1, ÚRK)!

A bírák kora a szent történelem kaotikus időszaka volt. Isten népe gonoszul cselekedett az Úr előtt, aki az elnyomók kezébe adta őket. A nép az Úrhoz kiáltott, Ő pedig szabadítót támasztott, aki békét hozott a földre. Így volt ez addig, amíg a szomorú ciklus megint előlről nem kezdődött.

Figyelemreméltó az a bizalom, amit Debóra, Izrael egyik bírása táplált a környezetében lévő férfiakban. Ő és Jáhel is a hit hősnői voltak, míg a félénk és kishitű férfiaknak bátorításra volt szüksége. A nagy küzdelem újból és újból visszatérő melléktémája Gedeon történetében is látható: Isten népe legyőzhetetlennek tűnő akadályokba ütközött.

Az utolsó bírák egyike volt Sámson. Utána a nép anarchiába és reménytelenségbe zuhant. Sámson kelletlen hősnek bizonyult, aki szívesebben futott a nők után, mint hogy követte volna Istent. Itt párhuzamot figyelhetünk meg közte és honfitársai között, akiket jobban érdekelt a bálványimádás, mint az Úr szolgálata.

Sámuel reményt vitt a nemzetnek. Az ő idejében új kormányzási formát alapítottak, a királyságot. Sámuel utolsó tetteinek egyike az volt, amikor felkente a jövőendő királyt, Dávidot.

január 17.

DEBÓRA

Debóra történetében a nagy küzdelem érdekes részletei villannak fel. Itt azt látjuk, hogy Isten népe elnyomástól szenved és legyőzhetetlennek tűnő akadályokba ütközik. Párhuzamos ez azzal, amit *A jelenések könyve* 12. fejezetében figyeltünk meg, a hétfejű sárkány és az újszülött gyermek közötti elképesztően egyenlőtlen küzdelem során (lásd az 1. tanulmány keddi részét).

Ennek a történetnek a főszereplői Jábin, Kánaán királya, a hadvezére, Sisera és Debóra, a próféta és bíra (aki a szembenálló felek polgári pereiben döntött). A kor asszonyaihoz képest Debóra szokatlanul nagy tekintéllyel és befolyással bírt.

Olvassuk el *Bírák könyve* 4. fejezetét! Hogyan jelentkezik itt a nagy küzdelem témája? Végül egyedül ki adott győzelmet a méltatlan Izraelnek?

A történet hősnője Héber felesége, Jáhel, aki nem félt Isten népe mellé állni. Döntő szerepe volt Izrael ellenségeinek a vereségében. Nem könnyű megítélni lépéseit ma, a mi szemszögünkből nézve, és még véletlenül sem hivatkozhatunk az ő tetteire, ha céljaink elérése érdekében igazolni akarnánk a megítévesztést és az erőszakot, legyenek mégoly jók is azok a célok.

A konfliktust megelőző beszélgetések során Debóra biztosítja Bárakot, hogy Istené lesz a harc (az biztos, hogy ez a kifejezés az egész nagy küzdelem során visszhangzik). Két ige írja le, hogyan cselekszik az Úr (Bír 4:7): Siserát „kihozza” (az eredetiben a szó hálóval való kihalásztást érzékeltet) a Kison patakjához, ahol Bárak „kezébe adja”. Debóra hálaénekéből (Bírák 5. fejezet) tudunk meg néhány részletet. A heves esőzések miatt Sisera szekerei megfeneklettek a sárban, a Kison patakja melletti szűk átjáróban. Az ég és a fellegek „vizet árasztottak” (Bír 5:4-5). Az áradó víz rengeteg ellenséges katonát elsodort (5:21), és Izrael megszabadult.

Gondolkozzunk el azon, hogy milyen bizalommal fordultak a harcedzett férfiak Debóra felé! Bizonyos szempontból ez (nyilván) helyes volt. Miért kell mégis mindig vigyáznunk, nehogy túlságosan nagy bizalmunk legyen bárki ember fiában?

GEDEON

Olvassuk el Bír 6:1 versét! Mi történt itt? Lásd még Bír 6:10!

Debóra után a következő negyven évben az ország békében élt, de utána megint hamar az elnyomók kezébe kerültek. Ekkor a midianiták a szövetségeseikkel együtt betörték Izrael területére, tönkretették a friss vetést és elhajtották a nyájukat (Bír 6:3-5). Izrael rettentő nyomorba süllyedt, ezért az Úrhoz kiáltottak (Bír 6:6-7). Rádöbentek, hogy felkapott isteneiknek semmi haszna nem volt.

Mit mondott az Úr Angyala Gedeonnak (Bír 6:12-16)? Nem kellett volna Gedeonnak pontosan tudnia, hogy miért kerültek ilyen helyzetbe (lásd Bír 6:7-10)?

Gedeon indokolatlan panasza ellenére (ugyanis a nép engedetlensége miatt jött az elnyomás), Isten mégis készen állt ismét megszabadítani őket, ezúttal Gedeon által. Milyen érdekes, Isten úgy szólította meg Gedeont, hogy „erős vitéz” (Bír 6:12, RÚF), pedig a férfi egészen másként gondolt önmagára: „Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Íme, az én nemzetségem a legszegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyám házában” (15. vers, ÚRK). Gedeon erejének döntő eleme vitathatatlanul az volt, hogy felmérte, mennyire jelentéktelen és gyenge valójában.

Figyeljük meg azt is, amit Gedeon kért az Úrtól Bír 6:36-40 verseiben! Vagyis mivel tisztán látta az előtte álló nehézségeket és a saját gyengeségét, különös bizonyosságra várt arról, hogy Isten valóban vele lesz. Tehát személyében olyan ember áll előttünk, aki maradéktalanul felmérte, hogy teljesen az Úrtól függ. *Bírák könyve* 7. fejezetében olvashatjuk Gedeon bámulatos győzelmét népe elnyomói felett, amikor Isten újból megszabadította Izraelt.

Miért döntött úgy az Úr, hogy bűnös embereket használ fel a szabadításra? Nem hívhatott volna Ő maga „tizenkét sereg angyalnál is többet” (Mt 26:53, RÚF), hogy megtegyék, amire Izraelnek akkor szüksége volt? Milyen szerepünk van nekünk, bűnös embereknek a nagy küzdelemben és az evangélium hirdetésében?

SÁMSON

Sámson történetében elmosódottak a jó és a rossz közötti határvonalak. Sámson élete fantasztikusan indult: az Úr Angyala bejelentette, hogy születésétől fogva legyen nazír. Az Angyal megtanította a leendő szülőket arra, hogyan készüljenek fel különleges gyermekük érkezésére. Az anyának meghagyta, hogy ne igyon alkoholt és ne egyen tiltott ételeket (Bír 13:4, 13-14; lásd még 3Mózes 11. fejezet). Istennek határozott tervei voltak Sámsonnal, sajnos azonban a dolgok nem alakultak olyan jól, ahogyan lehetett volna.

„Sámson éppen akkor kötötte sorsát népe ellenségének sorsához, amikor a férfiúi korba lépett; amikor fel kellett volna vegye istenadta tisztét; amikor a leghűségesebben kellett volna szolgálnia Istent. Az, hogy választottjával dicsőítheti-e majd Istent, vagy olyan helyzetbe sodorja magát, amelyben feladatát nem tudja betölteni, nem érdekelte őt. Isten minden dologban bölcsességet ígér azoknak, akik mindenekelőtt az Ő dicsőítésével törődnek, de az öntetszelgők, elbizakodottak számára nincs ilyen ígérete” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 523-524. o.).

Olvassuk el Bír 14:1-4 verseit! Hogyan lehetséges, hogy „ürügyet” (4. vers, RÚF) keresve a filiszteusok ellen, Isten felhasználta Sámson gyengéjét, a nők iránti túlzott vonzalmát?

Sámson többször is fellépett a filiszteusok ellen, amikor is az őt ért sérelmeket nagy haraggal megtorolta. Először megölt harminc férfit, ruháikat levette és visszavitte az esküvői lakomájára, hogy így törlessze az adósságát (Bír 14:19). Majd pedig elpusztította a filiszteusok termését, mert megtudta, hogy a feleséget hozzáadták a vőfélyhez (Bír 14:20; 15:1-5). Később sokakat megölt, hogy megbosszulja, amiért a filiszteusok megégették a feleségét és az asszony apját (Bír 15:6-8). Amikor pedig a filiszteusok ezért bosszút akartak állni rajta (Bír 15:9-10), ezret megölt közülük egy számár álkapcsával (14-15. vers). És végül összedöntötte a templomukat, amivel háromezer ember életét oltotta ki, mert megvakították (Bír 16:21, 28, 30).

Sámson távolról sem mondható makulátlan hősnek. Aligha találunk követendő példát az életében, pedig Zsid 11:32 őt is megemlíti a nemes karakterek mellett. Nyilván több van a történet mélyén, mint ami a felszínen látszik. Képzeljük el, mit érhetett volna el Isten Sámsonnal! Ugyanakkor mi a helyzet velünk? Mennyivel többet tehetnénk, ha élnénk a bennünk rejlő lehetőségekkel!?

RUTH

Ruth története nem az Isten népét fenyegető hatalmas seregekről szól, hanem sokkal kisebb körről: egy családról, amely majdhogynem kihalt, ehelyett azonban mégis felerősödik. Két nagy témával találkozunk itt: Isten teremtésének pusztulása és a nép fenyegetettsége, emellett azonban Ruth története személyes síkon mutatja be a nagy küzdelmet, ott, ahol valójában mindig is dúl.

Nem meglepő, hogy a bírák korában Júda földje éhínségtől szenvedett (Ruth 1:1; 5Móz 28:48; 32:24; lásd még Bír 17:6; 21:25). Annak volt ez a jele, hogy a szövetséges nép elfordult Istentől. A bűn és a lázadás következtében az egykor tejjel-mézzel folyó föld olyan lett, mint egy porral teli kopár medence. Majd *Ruth könyve* szerint „meglátogatta az ÚR a népét”, visszaadta ott az életet, „és kenyeret adott nekik” (Ruth 1:6, ÚRK).

A jobb jövő reményében indult el Elimélek, a felesége, Naómi meg a két fiatal fiuk Moáb földjére. Az ellenséges országban átmenetileg fellélegeztek, de amikor a férfi és mindkét fiú meghalt, Naómi eldöntötte, hogy hazatér.

Mi a jelentősége annak, hogy Ruth Naómival akart tartani (Ruth 1:8, 16-17)?

Ruth egy ellenséges nép tagja volt, amely számos alkalommal megpróbálta elpusztítani Izraelt, ő mégis eldöntötte, hogy Isten népéhez csatlakozik és az ő Istenüket imádja. Még választott új hazája lakói szemében is kedvessé vált, nemcsak Boáz szívét nyerte meg (Ruth 2:10), hanem mindazokét, akik megismerték (11. vers). Boáz azt is biztosra vette, hogy Ruth Isten előtt is kedves (12. vers), így a fiatalasszony iránti csodálatában egy lépéssel tovább ment, beleegyezett, hogy elvegye feleségül (3:10-11).

Csak hogy Boáznál volt egy közelebbi rokon is, akinek elsőbbségi joga volt az elhunyt férj földjére, ha elveszi Ruthot feleségül. Ő azonban nem akart újabb feleséget, mert az összekuszálta volna anyagi természetű terveit (4:6). Ekkor az összegyűlt tanúk áldást mondtak Ruthra, és Izrael történelmének kiemelkedő asszonyaihoz hasonlították (11-12. vers). Áldásuk valóra is vált, mert Ruth a Messiás egyik elődje lett (Ruth 4:13, 17; Mt 1:5-6).

Valóban „boldogan éltek, míg meg nem haltak” történet! Sajnos azonban a Biblián kívüli történetekben, sem a való életben nincs sok ilyen. Viszont itt szintén azt láthatjuk, hogy az élet hullámhegyei és hullámvölgyei ellenére Isten akarata végül teljesül, ami igazán jó hír mindazok számára, akik szeretik az Urat és bíznak benne!

január 21.

SÁMUEL

Ugyan mi köze van *Sámuel első könyve* kezdetének a nagy küzdelemhez? A kialakult rendet látszólag nem fenyegeti semmi, nem gyülekeznek hatalmas seregek a határok mentén. A gonosz támadása sokkal burkoltabban jelentkezett, mindazonáltal nem kevésbé valóságosan!

Hogyan mutatkozik meg a jó és a gonosz szembenállása 1Sám 2:12-25 szomorú leírásában?

„Ennek ellenére, hogy [Éli] elhívott az egész nemzet vezetésére, saját házanépét nem tudta kormányozni. Éli engedékeny apa volt. Mivel szerette a békét és a kényelmet, atyai tekintélyét nem érvényesítette, hogy gyermekei gonosz hajlamait és szenvedélyeit megbüntesse. Ahelyett, hogy őket megdorgálta vagy rendreutasította volna, engedett akaratauknak és hagyta őket saját útjaikon járni” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 536. o.).

Majd pedig velük szembeállítva látunk egy papi ruhába öltöztetett kisiút (1Sám 2:18-19), aki mint Jézus, „*egyre növekedett, és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt*” (1Sám 2:26, ÚRK; Lk 2:52). Sámuelből Izrael erős és hűséges vezetője vált. „*És megtudta egész Izrael Dántól Beérseháig, hogy az Úr prófétául rendelte Sámuel*” (1Sám 3:20, RÚF).

Persze azért nem ment minden jól. A nép háborúban állt a filiszteusokkal, ami közben Éli két fia is odaveszett. A filiszteusok elvitték a szövetség ládáját, és a 98 éves Éli a hírek hallatán meghalt (1Sám 4:14-18).

Sajnálatos módon Sámuel is ugyanazzal a problémával küzdött, mint Éli: fiai nem követték hűségének és becsületességének példáját (1Sám 8:1-7).

Sámuel fordulópontot fémjelez Isten népe történelmében. Ő volt az utolsó a bírák sorában, és kulcsszerepet játszott a nagy küzdelemben. Stabil befolyása iránymutatást jelentett a népnek egy kritikus időben. Szomorú, hogy fiai nem jártak a nyomában, Istent azonban nem korlátozzák emberi dinasztiák. Sámuel fiainak hitehagyása miatt a nép vénei királyt követeltek – ami nem éppen a legjobb lépés volt, ahogyan a történelem későbbi alakulása bizonyította is.

Akár jó, akár rossz a családi életünk, mindenképpen felelősek vagyunk azokért, akiket a nagy küzdelemben szolgálunk. Miért kell mindig észben tartani, hogy *ma, most* nem késő az Úr bocsánatát kérni, bármilyen hibát is követtünk el? Holnap talán túl késő lesz, de *ma* még nem az!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Biblia köztudottan nem kendőzi el az ember bűneit, gonoszságát. Hogyan is lehetne másként, hiszen pontos képet kínál az emberiség állapotáról. Az emberi rosszról különösen éles képet fest 1Sám 2:12-25 szakasza, amely egymás mellé állítja Éli fiait és a gyermek Sámuelet. A 12. vers így hangzik: „Éli fiai azonban Béliál fiai („gonosz emberek” - ÚRK; „elvetemült emberek” - RÚF) valának, nem ismerék az Urat.” Figyeljük meg először is az ellentétet: a bibliai történetekben komoly szerepe volt a származásnak, ebben az esetben viszont „Éli fiai” már „Béliál fiai” lettek. Gazdag tartalmú szó a Béliál, számos formában és összefüggésben, de szinte mindig negatív értelemben használták. A héber *bl* és *bli* szavakkal kapcsolatos, ami azt jelenti, hogy „ne”, „nem” vagy „nélkül”. A Béliál szó jelentése: „értéktelen”, „haszontalan”, másutt pedig olyan értelemben használatos, mint Éli fiaira vonatkoztatva, tehát másokra is mondták, hogy „Béliál fiai” (2Krón 13:7; 1Kir 21:13, ami Károli fordításában: „istentelen”). Péld 6:12 versében „haszontalan” (Károli, ÚRK) vagy „mihaszna és rosszindulatú” (RÚF). A Biblián kívüli ókori közel-keleti irodalomban Béliált Sátán másik nevének tekintették. A Bibliában ez a kifejezés szinte kizárólag negatív töltetű. Emberként, Isten képére teremtve az életüknek célja és értelme kellett volna, hogy legyen, ám a Biblia szerint ezek az emberek értéktelenek, „a mihaszna fiai” voltak. Tragédia, hogy elfecsérelték az életüket! Vagy az Úrért élünk és azt tesszük, aminek jelentősége és célja van a szemében, vagy végeredményben haszontalanok vagyunk - hiszen létezésünk és életünk célja teljes egészében tőle származik.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A Biblia világossá teszi, hogy a nagy küzdelemben nincs köztes terület; vagy az egyik, vagy a másik oldalon állunk - vagy Krisztus, vagy Sátán mellett. Amint azonban tapasztaljuk, az életben nem mindig látszik ennyire világosan és határozottan az ellentét, nem igaz? Időnként nem vagyunk egészen biztosak abban, hogy melyik a jó vagy a rossz döntés, még erkölcsi kérdésekben sem. Nem mindig könnyű eldönteni, mit tegyünk. Soroljunk fel néhány módot arra, hogyan kérhetünk segítséget a jó döntéshez olyankor, amikor nem tudjuk pontosan, mi is a „helyes” választás!
2. Előfordult már, hogy csalódást okoztak nekünk emberek, akikre felnéztünk? És mi is okoztunk már csalódást olyanoknak, akik ránk néztek fel? Mit tanultunk meg ezekből az esetekből a hitről, a bizalomról, a kegyelemről és az emberi gyarolásról?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: DE AMÍG VAGYUNK

Békesség bolyong
utcák szegletén
tárt kapura vár, beengedik-e?
Elég volna már
sok mi haszna zaj,
fegyverropogás: csend kell már ide!

Árad a könnyünk,
ezer örömünk
kifáradva hull: Törtszárnyú madár.
Volt itt sok tavasz,
az ősz is eljött:
Azt hitte a fán gyümölcsöt talál.

Tékozolt élet,
emberi végzet!
Pedig nem így volt sorsunk megírva.
Születtünk, halunk.
De amíg vagyunk:
Virág nyiljon a lábnyomunkba!

A küzdelem folytatódik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Sámuel 17:43-51; 2Sámuel 11:1-17;

1Királyok 18:21-39; 2Királyok 19:21-34; Nehémiás 1; Eszter 3:8-11

„Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarattal volt hozzám, és hogy milyen szavakat intézett hozzám a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük hát el az építkezést! És hozzáfogtak nagy buzgalommal a nemes feladathoz” (Neh 2:18, RÚF).

Dávid, Illés, Ezékiás, Eszter és Nehémiás életét összehasonlítva hasonló gondolatok vetődnek fel: Isten képes felhasználni „jelentéktelen” embereket arra, hogy visszaszorítsa a gonoszság áradatát. E beszámolók némelyikéből megláthatjuk, hogy nem kell összeroskadnunk a lehengerlő gonoszság alatt, még ha roppant nagy akadályokba ütközünk is, hanem képesek lehetünk szilárdan megállni, persze csakis Isten erejével, aki hűségesen teljesíti szövetségi ígéreteit. Jézusban valóra váltotta, amit nekünk ígért. Amikor a nép Isten erejével kitart, látni fogja, hogy a gonoszság erőinek nincs elég hatalma a végső győzelem megkaparintásához.

Az a lényeg, amire az Ige fel is szólít, hogy örüljünk Isten szabadításának! Ez nem mindig tűnik érthetőnek, mert sokszor lehengerlő, nálunk jóval hatalmasabb problémák között találjuk magunkat. Az Isten szabadítása miatti öröm – még mielőtt a szabadítás megérkezne – valójában a hitből és az Isten tiszteléből fakadó cselekedet, nem pedig a körülöttünk zajló események logikus következménye. Másrészt viszont Krisztus értünk vállalt tettei miatt valóban az az egyetlen logikus dolog, amit tehetünk, hogy bízunk Isten hűségében.

DÁVID, GÓLIÁT ÉS BETSABÉ

Az élet bonyolult, méghozzá azért, mert mi, emberek bonyolultak vagyunk. Képzeljük csak el: Isten, a világmindenség Alkotója a saját képére teremtett meg, mi viszont megrontjuk önmagunkat. Így nem csoda, hogy éppúgy hatalmas magasságokba emelkedhet a bennünk rejlő jó, mint a rossz. Itt nem csak arról van szó, hogy egyesek a „jóság” igen magas fokára jutnak el, miközben mások sajnos a gonoszság legmélyére zuhannak. Inkább az a helyzet, hogy mindkét véglét kiütközhet ugyanabban az emberben! Az viszont jó hír, hogy az is tehet nagyszerű dolgokat az Úrért és az emberekért, aki egykor igen mélyre süllyedt. Természetesen ennek az ellenkezője is megtörténhet: az is lezuhanhat a mélybe, aki korábban a csúcson volt. Sátán valóságos, mint ahogy a nagy küzdelem is az, és ha nem kapcsolódunk szorosán az Úrhoz, az ellenség prédáivá válhatnak még a legkiválóbbjaink is (1Pt 5:8).

Olvassuk el 1Sám 17:43-51 szakaszát! Mit mondott Dávid, ami különösen fontos, ha meg akarjuk érteni, hogyan tudott győzni? Idővel azonban mennyire másként viselkedett ugyanó (2Sám 11:1-7)! Mivel magyarázható a különbség?

Dávid, aki legyőzte az óriás Góliátot, nem más, mint akin később felülkerekedett a saját kívánsága és arroganciája. Hány nőt mondhatott már addig is a magáénak? Ennek ellenére még egyre szemet vetett, egy férjes asszonyra, és akkor hirtelen mi lett a szép szavakkal, hogy „*az ÚR kezében van a háború*” (1Sám 17:47, RÚF) vagy „*van Izráelnek Istene*” (46. vers)? Ha valaha Dávidnak igazán szüksége volt nemcsak elméletben tudni, hogy „*az ÚR kezében van a háború*”, de meg is vívni azt a harcot Isten fegyverzetével, akkor az nem Élá völgyének frontvonalán, hanem tulajdon szíve mélyén volt, ott, ahol mindannyiunkban dül a nagy küzdelem!

Betsabéval elkövetett rettenetes bűne után észre térve Dávidban annyi fájdalom és büntudat halmozódott fel, ami elég lett élete hátralévő részére. Bánata ihlette az 51. zsolttár megírására, amelyben tiszta szívet kér az Úrtól (12. vers), valamint azt, hogy helyreállhasson a kapcsolata Istennel (13. és 14. vers). A nagy, egyetemes küzdelemben az elsők éppoly sebezhetőek, mint az utolsók, Isten azonban hajlandó együttműködni mindenkivel, aki igazán megtér.

Gondoljunk a saját életünkre most - a győzelmekre, a csalódásokra, a sikerekre és a kudarcokra! Hogyan tudjuk alkalmazni ezeknek a történeteknek a tanulságait a jelenlegi, adott helyzetünkben?

„TE FORDÍTOD VISSZA AZ Ő SZÍVÜKET”

A Tisbéből való Illés minden bizonnyal a Szentírás egyik legszínesebb egyénisége. Először akkor találkozunk vele, amikor megáll a döbbenet hallgató király előtt és kijelenti, hogy a következő három esztendőben nem lesz eső (1Kir 17:1). Nem volt könnyű a király színe elé járulni, mint ahogy elmenekülni sem lehetett egykönnyen előle, viszont ez a szörruhás, bőróves férfi (2Kir 1:8) egyszerűen átcúszott az örök között, átadta Isten üzenetét, majd elfutott az úgy tizenkét kilométerre lévő hegyekbe. Az északi országban, Izraelben szomorú idők jártak. Sokan elfordultak az Úr Istentől (1Kir 19:10), és inkább a termékenység isteneit imádták. Amikor Illés kijelentette: három évig nem lesz eső, ezzel közvetlenül megkérdőjelezte Baál hatalmát, hiszen azt tartották erről a bálványról, hogy ő biztosítja az esőt a bőséges aratásért és teszi termékennyé a nyájakat, gazdagítva a földműveseket. Az uralkodó vallási rítusok középpontjában a termékenység és a jövedelemszerzés állt. A következő három évben a termékenység istenei tehetetlenek bizonyultak. Ezután Illés ismét megjelent a király előtt, és kérte, hogy tartsanak egy erőpróbát, álljon ki vele szemben Baál és Asera (a termékenység istennője) minden prófétája – egy ember nyolcszázötven ellen (1Kir 18:17-20). Elérkezett a nap és a tömeg összegyűlt a Karmel-hegy tetején, Illés pedig szólt a néphez: „*Meddig sántikáltok kétfelé*” (21. vers)? Kiválasztották a bikákat és felkészültek az áldozatbemutatásra, közben a nép várakozással figyelt: a két isten közül vajon melyiknek lesz elég ereje ahhoz, hogy válaszul tüzet küldjön az égből? Az ókori termékenységi vallások legerőteljesebb elemei a bikák voltak. Az emberek biztosra vették, hogy a termékenység istenei kinyilvánítják majd hatalmukat.

Olvassuk el 1Kir 18:21-39 szakaszát! A nagy küzdelem a valóságban rajzolódott ki. Igazából mit akart elérni Illés Izraelben, és miért különösen időszerű ez ma is?

1Kir 18:37 mindent elárul. Nem a csoda volt a lényeg, bármennyire látványos is lehetett. Főként Izrael szövetségi hűsége számított. Figyeljük meg azt is, hogy ki fordította vissza a nép szívét! Maga az Úr, *már a csoda előtt*. Isten azonban nem alkalmaz kényszert, hogy az emberek szívét visszafordítsa maga felé. Elküldi Szentlelkét, de először a népnek el kell döntenie, hogy a Lélek készítésére válaszul visszatérnek hozzá. Csak ezek után lesznek képesek a döntésük értelmében cselekedni, az Ő erejével. Ma sincs ez másként. Egyedül Isten hatalmának köszönhető minden szívverés, az Úr mégsem kényszerít egyetlen dobogó szívet sem arra, hogy kövesse Őt.

A DAC SZAVAI

Ezékiás volt Júda királya, amikor az új szuperhatalom, Asszíria legyőzte az északi királyságot, és lakóit egész Mezopotámia területére szétszórta (2Kir 18:9-12). „[Isten] Úgy akarta megvalósítani azt, amit atyáik földjén nem tudott már általuk elérni, hogy szétszórta őket a pogányok között. Meg kellett valószínűleg megváltási tervének, amely mindazoknak szólt, akik elfogadták az emberiség Megváltója által kínált bocsánatot; és Izrael megpróbálásával készített utat a föld népei előtt bemutatandó dicsőségének” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 182. o.).

Az asszír király, Szanhérib figyelme néhány évvel később Júda felé fordult. Elfoglalta minden megerősített városát és súlyos sarcot vetett ki rá (2Kir 18:13-15). Ezékiás ugyan kiürítette a templom és a palota kincstárát is, de ezzel az asszír uralkodó mégsem elégedett meg. Elküldte hadvezéreit, hogy tárgyalásokkal vegyék rá Jeruzsálemet a behódolásra.

Az asszírok hangosan gúnyolták a zsidókat. Figyelmeztettek: a körülöttük élő népeket nem védtek meg Asszíriától az isteneik, akkor vajon ők miért gondolják, hogy az Istenük többre volna képes (lásd 2Kir 18:28-30, 33-35)?

Ekkor Ezékiás király az egyedüli lehetőségéhez folyamodott - imádkozott (2Kir 19:15-19). Ezékiásnak Isten már korábban is adott bátorító üzenetet Ézsaiás által (6. vers), és ez alkalommal ismét elküldte hozzá a prófétát.

Olvassuk el 2Kir 19:21-34 szakaszát, különös tekintettel a 21. és a 22. versekre! Mi volt Isten üzenete a nép számára ebben a rettenetes válsághelyzetben?

A következmény megmutatkozott, amikor a roppant nagy asszír sereg Jeruzsálem falai alatt táborozott. Az ostrom alá vett riadt lakók egy reggel nem arra ébredtek, hogy a várost bevevő sereg végső lépéseit látták volna, amint ledöntik a védelmi rendszert. Ehelyett ameddig a szem ellátott, mindenütt katonák holttestei heverték, síri csendben (2Kir 19:35). Az asszír király szégyenében hazatért, ahol a saját két fia végzett vele (36. és 37. vers).

Hogyan tudjuk megtanulni, hogy még a legelkeserítőbb és látszólag legkilátástalanabb helyzetekben is bízunk az Úrban? Miért kell mindig a teljes képet látni, különösen akkor, amikor - legalábbis egyelőre - a dolgok nem végződnek mindig ilyen jól?

HALÁLOS ÍTÉLET

Igen nehéz számunkra ma (mint ahogy kétségkívül nehéz volt az évszázadok során a különböző kultúrák népei számára is) megérteni az ókori Perzsa Birodalom szokásait és tradícióit, ahol Eszter története kibontakozott. Egy azonban biztos: az Úr felhasználta ezt a birodalmat abban a folyamatban, amin keresztül beteljesítette az Izrael népének tett szövetségi ígéreteit, amelyek egészen Ábrahámig nyúlnak vissza (lásd 1Móz 12:1-3; 2Krón 36:23; Ézs 45:1).

A fiatal zsidó lányból, Eszterből egyszer csak királyné lett. A felemelkedéséhez vezető út jócskán különbözött például Józsefétől Egyiptomban vagy Dánielétől Babilonban, de ő is pontosan ott volt (mint József és Dániel), ahol az Úr akarta látni. Isten különlegesen felhasználta, olyan módon, ami jól megvilágítja, hogyan is bontakozik ki a nagy küzdelem a történelemben.

Milyen következményekkel járt volna, ha az Eszt 3:8-11 verseiben említett rendelet sikerrel jár? Gondoljunk csak arra, hogy mi volt Isten terve a zsidó néppel, különösen a Messiás eljövetelével kapcsolatban!

„Aligha volt a király annak tudatában, hogy milyen messze ható következményekkel járna e rendelkezés végrehajtása. Sátán, ennek a tervnek rejtett ösztönzője, megpróbálta a föld színéről eltüntetni azokat, akik megőrizték az igaz Isten ismeretét” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 373. o.). Éppen ennek a népnek a soraiból kellett a világ Megváltójának származnia. Érdekes, hogy pontosan az istentisztelet miatt pattant ki a dolog (lásd Eszt 3:5, 8), azért, mert egy bizonyos népcsoport nem volt hajlandó követni a hatalmon lévők törvényeit és szokásait. A végidőben természetesen más körülmények lesznek, de a háttérben meghúzódó valóság - a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem - akkor is ugyanaz lesz, és aki hűséges akar maradni Istenhez, hasonló helyzetbe kerül, mint a zsidók ebben a történetben. Úgy szól a figyelmeztetés, hogy a föld történelmének záró jeleiben kiadnak majd egy rendeletet, amelyben ez áll: „*mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek*” (Jel 13:15). A történelemből azt mindeképpen megtanulhatjuk, hogy nem tanulunk a történelemből!

Miért vagyunk általában bizalmatlanok azokkal szemben, akik mások, mint mi? Miért *kell* azt megértetnie velünk a minden egyes ember értékét bemutató teremtés és megváltás nagy igazságainak, hogy helytelen az ilyen hozzáállás? Hogyan tudnánk megtisztítani a saját szívünket ettől a rettentően rossz hajlamtól?

NEHÉMIÁS

Nehémiás története szintén abban a korban zajlott, amikor Izrael népe már nem politikai egységként, hanem idegen országokban szétszórta élő maradvékként létezett. Isten azonban mint mindig, hűséges volt szövetségi ígéreteihez, még akkor is, amikor a nép nem tartotta be a szövetség rájuk vonatkozó részét.

Olvassuk el *Nehémiás könyve* 1. fejezetét! Mi állt Nehémiás imája háttérben? Mennyiben emlékeztet Dániel imájára, arra, amit Dán 9:4-19 szakaszában találunk? Miről volt szó mindkét esetben, és hogyan mutatkozik meg ez a helyzet a nagy küzdelem egész drámájában?

A király kegyet gyakorolt, és engedélyezte Nehémiásnak, hogy visszatérjen Jeruzsálemet újjáépíteni. Érkezése után Nehémiás az első néhány napot arra szánta, hogy alaposan körülnézzen. Éjjel akarta szemügyre venni a várost, de olyannyira elborított mindent a sok rom, hogy nem jutott messzire (Neh 2:13-14), ezért kívülről szemrevételezte a falakat (15. vers).

Vajon hogyan győzte meg Nehémiás a vezetőket, hogy belefogjanak abba a munkába, amit addig lehetetlennek tartottak (Neh 2:16-18)? Ma mire taníthatná meg Nehémiás az egyházunkat?

Nehémiás ugyan először még a vezetőknek sem árulta el, hogy milyen céllal érkezett, mégis voltak, akik egyáltalán nem örültek a jövetelének, és mindent megtettek, amivel akadályozhatták Jeruzsálem helyreállítását (Neh 2:10, 19-20). Amikor nekikezdték a falak kijavításának (Nehémiás 3. fejezet), az idegen népek vezetői haragra gerjedtek és bosszankodtak (lásd 4:1), gúnyolták a zsidók erőfeszítéseit (2. és 3. vers). Amikor pedig látták, hogy Isten népe komolyan vette a munkát (6. vers), dühükben támadást terveztek ellenük (7. és 8. vers).

Nagyon könnyen meghátrálhattak volna az építők, de mégis kitartottak a munkájuk elleni összes machináció ellenére is. Nehémiás bízott Istenben, és látta, amint a fal újjáépült, az ellenség fenyegetőzéseit pedig Isten kezébe helyezte (Neh 6:14-15).

Időnként mindannyian beleütközünk akadályokba. Hogyan lehet eldönteni, hogy mikor jobb visszalépni és mikor kell továbbhaladni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Vitathatatlan, hogy Isten Igéje újból és újból bemutatja Isten hűségét a népe iránt, amint ezen a héten is láttuk. Természetesen sok esetben az események közepette nem mindig nyilvánvaló vagy észrevehető ez a hűség. Az eddig tanulmányozott történetek folyamatát láthattuk az elejétől a végéig, míg az események szereplőinek, mint például a hitteus Uriásnak erre nem volt lehetősége. Ma pedig mi is éppúgy benne vagyunk a nagy küzdelem sűrűjében, mint azok az emberek, akikről mostanában tanulunk. Persze rajtuk kívül még nagyon sokan voltak éppen olyan valóságosak, mint akik belekerültek a szövegbe, de ők sem mindig érthették meg a dolgok kedvező alakulását. Ezért is annyira fontos keresztényként emlékezni Pál szavaira, kiváltképp, amikor nehéz időkben élünk (ami igen gyakran előfordul): *„Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra: mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”* (2Kor 4:16-18). Pál itt túl akar mutatni a hétköznapi fárasztó munkán, a gyarlóságokon és az emberi gyengéken az egyetlen reménység felé, ami többé teheti az életet pusztán egyetlen komédiánál.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Még milyen bibliai ígéretek mutatnak rá a végső reménységünkre? Gyűjtsünk össze annyit, amennyit csak tudunk, majd pedig vagy egyedül, vagy a csoportban olvassuk fel ezeket hangosan és gondolkodjunk el az üzenetükön! Milyen kép kerekedik ki belőlük?
2. Dávid bukása azért volt kimondottan tragikus, mert ő annyi külön áldást nyert Istentől. És mindannak ellenére, amit Istentől kapott – mégis így vétkezett! Viszont, ahelyett, hogy csak a negatívumokra koncentrálnánk, gondoljunk ennek a gyomorforgató történetnek az egyetlen pozitív oldalára: Isten kegyelmére, amit még annak is felkínált, aki a nagy magasságból ilyen mélyre süllyedt! Ezek szerint valójában mennyire teljes a Jézusban felkínált megváltás? Hogyan nyerhetünk bizonyosságot arról, hogy bármit tettünk is a múltban, akármilyen mélyre estünk is le, ha Dávidhoz hasonlóan megtérünk, Isten megbocsát?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: HÁLAADÁS A SZABADULÁSÉRT

A hálaadás szavát emelem magasba,
hogy áldozzak néked, Istenem.
Nézd, itt remeg bennem a könnyű röptű béke,
szárnyakat bont éppen a szívemen.

Áhítatos gyönyörbe ringat,
szebb érzést a földön nem ismerek.
A nagy csendben mi szívemet bírja,
ezerszer is elsóhajtom neved.

Újra látom a hitvita hegyén,
mint Illés, azt a piciny felleget,
hallom benne az eső zúgását,
s ígéreted, hogy kellek még neked.

Óh, most, Uram! Míg bennem él az emlék,
és itt vagyok a Karmel oldalán,
taníts visszaneézni, ha messzire mennék,
hogy ne felejtsek majd az évek során.

Ezen az oltáron, mit most állítottam,
égjen szívemben mindig az a tűz,
mit a Lelked gyújt fel égő lobogással,
és minden mást tőlem messzeűz.

S ha az utam lejtőre vinne is,
rajtam a félelem erőt ne vegyen,
mert sokszor hittem, hogy a mélyben járok,
s éppen akkor voltam a hegyen.

- Hatalmadat, erődet áldom,
és áldalak, hogy Istenem lettél:
s egy véget nem érő, forró imádságban
köszönöm, hogy oly nagyon szeretted!

Győzelem a pusztában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 34:1-4; Máté 1:20-23; 3:7-12; 4:1-10;
János 9:39; Jelenések 21:10

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10).

„Amikor Sátán meghallotta, hogy ellenségeskedés lesz közte és az asszony között, az ő magva és az asszony magva között, már tudta, hogy az emberi természetet megrontó munkája nem lesz zavartalan... De amikor a megváltás terve még jobban feltárult, Sátán és angyalai örvendeztek, hogy az ember elbuktatásával le tudják hozni Isten Fiát magasztos helyéről. Sátán azt mondta, hogy terve eddig eredményes volt a földön, és hogy Krisztus is legyőzhető lesz, amikor magára veszi az emberi természetet, és így az elbukott emberiség megváltása meggátolható” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 40. o.).

Ezen a héten, miközben Jézus pusztai kísértéseit tanulmányozzuk, láthatjuk, hogy talán soha nem mutatkozott meg olyan világosan a Bibliában a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem, mint amikor ők ketten nyíltan szemben álltak egymással. Sátán magáénak tulajdonította a világot, Krisztus pedig azért jött, hogy visszaszerezze. Mindebben központi szerepet kap a megváltási terv. Sátánnak nem sikerült megölnie Krisztust a születése után, ezért más módon próbálkozott, hogy megghiúsítsa az emberiség megváltását. Ennek a kibontakozását látjuk a pusztai megkísértésben.

A MEGMENTŐ IMMÁNUEL

Mit jelent Jézusnak az a neve, hogy „Immánuel” (Mt 1:20-23)?

Miért jött el Jézus a földre, hogy „velünk” legyen? Először is, azért, hogy visszaszerezze az Ádám által elveszített uralmat (Róm 5:12, 15). Egy pillanatra felvillan előttünk Jézus királyi lénye (uralma), amikor fellelkesítette a tömeget (ötezren akarták királlyá koronázni) és amikor a gyerekek hozsannát énekeltek neki (annak szóló dicséret, aki megmenti a népet az ellenségeitől). Láthatóvá vált a teremtett világ feletti hatalma és az, hogy képes volt megtört embereket ismét egészsé, egészségessé tenni (például a vakon született férfit és a tizenkét éve vérfolyástól szenvedő nőt), vagy a természet erői feletti hatalma, mint amikor lecsendesítette a vihart és megparancsolta a hullámoknak meg a szélnek, hogy álljanak el.

Másodszor azért jött, hogy ítélet hozzon és lerontsa az ördög munkáit (Jn 9:39; 1Jn 3:8). Milyen gyakran tűnődünk azon, hogy miért lehet sikeres a gonosz? Jézus nem hagyja szó nélkül az igazságtalanságot, és biztosít, hogy már közel a vég. Az ördögök elismerték, hogy Jézusnak hatalma van felettük. Gyakran hangosan kiáltották, hogy ki is Ő valójában, időnként még mielőtt Jézus ezt kész lett volna felfedni. Békével töltötte el a démonoktól gyötört embereket és visszaadta a józan eszüket, amikor mások rettegetve menekültek előlük.

Harmadszor, Jézus azért jött a világra, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett (Lk 19:10) és elvegye a bűneit (Jn 1:29). Hozzánk hasonlóvá lett, hogy hűséges Főpapunkként helyreállítsa a kapcsolatunkat Istennel (Zsid 2:17). „Leszámolni a bűnnel, megmenteni az embereket tőle, kegyelmet, bűnbocsánatot, megigazítást és megdicsőülést adni nekik – ez mind célja volt annak az egy szövetségnek kezdettől fogva, és most Jézus Krisztusban beteljesedett” (N. T. Wright [2009-09-25]: *Justification: God’s Plan and Paul’s Vision*. Kindle Locations 1462-1463: InterVarsity Press, Kindle Edition).

Végül pedig Jézus azért jött, hogy megmutassa, milyen Isten; hogy kinyilatkoztassa nekünk – és a figyelő világegyetemnek –, milyen Isten jelleme valójában (Jn 14:9).

Krisztus földre jöttének itt felsorolt okai hogyan gazdagíthatják (és kell is, hogy gazdagítsák) az életünket meg a hitünk útját?

JÉZUS KERESZTSÉGE

Keresztelő János fellépése minden bizonnyal az izgalom hullámaina fodrozta a térségben. Megjelent közöttük valaki, aki úgy nézett ki, mint Illés próféta (Mt 3:4; 2Kir 1:8). Négyszáz év után ő szólaltatta meg az első prófétai kijelentést. Azelőtt soha nem hallgatott az Úr ilyen hosszú ideig. Ekkor azonban ismét szólt a néphez. Nyilván valami jelentős dolognak kellett történnie.

Olvassuk el Mt 3:7-12 szakaszát! Vajon miért kapcsolta Keresztelő János a Messiás bemutatásához az ítélet témáját - az elkövetkező haragot (7. vers), a fák gyökerére vetett fejszét (10. vers), a szerű megtisztítását (12. vers) és a polyva megégetését az olthatatlan tűzben (12. vers)?

Az emberek úgy képzelték, hogy az utolsó időkben élnek. Figyelték, amint János előjött a pusztából, és biztatta őket, hogy keresztelkedjenek meg a Jordán folyóban. Egy kicsit olyan volt ez, mint egy új kivonulás. A megtisztulásért és azért, hogy felkészüljenek az új Ígéret Földjére, vizesnek kell lenniük (nem a kiszáradt folyómedren haladtak át). A Messiás vezeti őket a rómaiak feletti győzelmen át Isten örök országa eljöveteleig, amiről a próféták szóltak. Legálábbis sokan ezt gondolták.

Azonban sem János, sem Jézus nem állt politikai mozgalom élére - ami történt, a megváltás eseménye volt. Lukács Ézsaiástól kölcsönözött idézettel adott magyarázatot János tetteire, leírta, hogyan készít Isten utat a foglyoknak, amin visszatérhetnek az Ígéret Földjére (Lk 3:3-6). Jeremiás megindokolta, hogy miért van szükség erre az útra: hogy a társadalom legsebezhetőbb tagjai - a vakok, a sánták, a várandós és kisgyermekes anyák - és mindazok, akik vissza akartak térni az Ígéret Földjére, megtehessek ezt (Jer 31:7-9). Nem csoda, hogy özlöttek az emberek Jánoshoz. Újra lángra gyúlt bennük a remény, hogy ők is felkészülhetnek az Isten nagy napjára, ami hamarosan rájuk köszönt.

Csakhogy ez úgy érkezett el, ahogy a legtöbben nem várták, nem mintha figyelmzettetés nélkül lettek volna, hanem azért, mert ők nem értették, ami a Szentírásban volt (Lk 24:25-27).

Hűséges emberek fejében komoly félreértések kavargtak az Úr első eljöveteleének természetével kapcsolatban. Hogyan kerülhetik el az utolsó időkben szintén hűséges emberek, hogy Jézus második adventjével kapcsolatban alapvetően téves feltételezéseknek adjanak hitelt?

KÖVEKBŐL KENYERET

Mi történt Mt 4:1-3 szakasza szerint? Miért? Hogyan mutatkozott meg itt a nagy küzdelem?

„Jézust Isten Lelke vezette a pusztába, ahol Sátán megkísértette. Krisztus nem kereste a kísértést. Azért ment a pusztába, hogy egyedül legyen, és elmélkedhessen a küldetéséről, munkájáról. Böjtöléssel, imával vértette fel magát az előtte levő, vérrel hintett útra. De Sátán tudta, hogy a Megváltó a pusztába ment, és ezt az alkalmat találta a legalkalmasabbnak, hogy megközelítse” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 86. o.). Drámai párhuzamokat találhatunk Jézus megkísértése és az izraeliták pusztai vándorlásai között. Miután Jézus feljött a vízből, elment a pusztába, ahol semmit nem evett és negyven napos próbát élt át. Hasonlóképpen az izraeliták is átkeltek a vizen (a Vörös-tengeren), és eljutottak a pusztába, ahol nem volt kenyérük, és negyven évig maradtak ott. Figyeljük meg erről a következő leírást: *„És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbálgjon téged, hogy nyilvánvalóvá legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem? És megsanyargata téged, és megéheztete”* (5Móz 8:2-3). Az evangéliumi beszámolóból megtudjuk, hogy a negyven nap után Jézus éhes volt (Mt 4:2). Akkor megjelent valaki „segítőkész” tanáccsal, kissé hasonlóan Jób vigasztalóihoz. Nem ez volt az első alkalom, amikor Sátán látszólag „segíteni” akart valakin, aki válságba került. *Zakariás próféta könyve* 3. fejezete ír a főpapról abban az időben, amikor a babiloni fogság után újjáépítették Jeruzsálemet. Miközben látomásban Isten előtt állt a pap, valaki megjelent jobb keze felől. Az ember jobbán mindig a legmegbízhatóbb barátja állt, hogy védje és őrizze a lehetséges támadóktól. Viszont Zakariás 3. fejezetében a bizalmat élvező, jobb kéz felől álló alak nem más, mint maga a „vádoló”, aki bizalmas barátjának adta ki magát. Ez történt Jézussal is a pusztában. Aki „segítséget” ajánlott, szavaival kimutatta a foga fehérjét: *„Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké”* (Mt 4:3). Isten angyla nem kételkedett volna Jézus istenségében. Figyeljük meg azt is, hogyan kapcsolódik Jézus válasza (Mt 4:4) a kivonuláshoz. *„[Isten] enned adá a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja néked, hogy az ember nem csak kenyérről él, hanem mindazzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik”* (5Móz 8:3).

Nagyon fontos megállni a kísértésben, az azonban még sokkal fontosabb, hogy meggyőződjünk róla: még véletlenül sem vezetünk senkit kísértésbe!

ÚJABB KÍSÉRTÉS

Az első kísértésben felfedezhetünk párhuzamokat a kivonulás történetével, de a gyökerei egészen az első földi bűnesethez nyúlnak vissza. Amikor Jézus az Isten iránti hűséget állította az első helyre, ahelyett, hogy étvágyának engedett volna, visszaszerezte azt a területet, amelyet a jó és a gonosz tudása fájánál Ádám elveszített. Viszont Jézusnak még két kísértést ki kellett állnia ahhoz, hogy egész hidat építhessen a szakadék fölött, oda, ahonnan Ádám idejében lezuhant az ember. Máté szerint a második kísértés az volt, amikor Sátán a templom legmagasabb pontjára vitte fel Jézust. Ez feltehetőleg az épület délkeleti sarka volt, ami egy meredek hegyoldal fölé emelkedett. Megint elhangzott a csúfondáros mondat: „*Ha Isten fia vagy...*” (Mt 4:6). Ez is mutatta, hogy a kísértő valóban nem volt Jézus barátja.

Mit akart itt Sátán mégis elérni? Bizonyított volna bármit is, ha Jézus leugrik (Mt4:5-7)?

Jézust nem érdekelték az olcsó, színpadias fogások. Istenbe vetett bizalma őszinte volt, nem csak mesterkélten máz, amivel másokat akart volna lenyűgözni. Jézus Atyja iránti maradéktalan bizalma abban nyilvánult meg, hogy kész volt elhagyni a mennyet és emberré lenni, elszenvedni a méltatlan bánásmódot, a rosszindulatú félremagyarázást, a nyilvános megszégyenítést és az igazságtalan halált (lásd Fil 2:5-8). Ez volt a sorsa, amire maradéktalanul felkészült. Azzal a küldetéssel jött, hogy visszaszerezze az Ádám és leszármazottai által elveszített világot. Jézusban kellett teljesednie minden szövetségi ígéretnek, hogy a világ lehetőséget nyerjen a megváltásra. Jézus ismét így válaszolt: „*meg van írva*”, és megint csak Mózes ötödik könyvét idézte, újból a kivonuláshoz kapcsolva ezt az esetet: „*Meg ne kísértésétek az Urat, a ti Isteneteket, miképpen megkísértettétek Masszában*” (5Móz 6:16). Massa volt az a hely, ahol az izraeliták keserűen panaszkodtak, hogy nincs vizük, Mózes pedig a sziklára sújtva vizet fakasztott. Erről az esetről írta Mózes, hogy az emberek „*kísértették az Urat, mondván: Vajon köztünk van-é az Úr vagy nincsen*” (2Móz 17:7). Jézus persze mindent átlátott, nem lehetett kelepcebe csalni, pedig az ördög ekkor még ezt a kifejezést is bevetette: „*meg van írva*” (Mt 4:4, 6).

Nem mindig könnyű meghúzni a határvonalat aközött, hogy Istenbe vetett bizalommal várjuk a csodát vagy elbizakodottak vagyunk azt illetően, amit imánkra válaszul az Úrtól remélünk. Hogyan tanulhatjuk meg megkülönböztetni egymástól ezt a kettőt? Beszélgessünk erről szombaton a csoportban!

február 4.

HÓDOLAT AZ ÖRDÖGNEK

Máté beszámolója szerint az első kísértés az étvágyra összpontosított, a második Isten manipulálását célozta, a harmadik közvetlen támadást jelentett Krisztus, az uralma és földi küldetése ellen.

Olvassuk el Mt 4:8-10, 5Móz 34:1-4 és Jel 21:10 verseit! Mi a jelentősége annak, hogy Sátán „egy igen magas hegyre” vitte fel Jézust?

Abból ítélve, ahogyan a Bibliában előfordul az a téma, amikor egy igen magas hegy tetejére megy fel valaki megszemlélni a népeket, elmondhatjuk: Jézus nem turistaúton volt. Próféta látomás kapcsolódik ehhez a jelenethez. Mózes egy hegytetőről nézve végig az Ígéret Földjét, olyannak látja, amilyen később lett, végül pedig János pillantja meg az új Jeruzsálemet. Jézus is többet látott az ókori Római Birodalom tagországainál. Figyeljük meg azt is, hogy Sátán igyekszik mindent a legszebb fényben bemutatni. Gazdagsággal és pompával kecsegtet, nem a bűnözést, a szenvedést és az igazságtalanságot villantja fel.

Majd a kísértő így szólt: „*Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem*” (Mt 4:9). Éppen úgy, ahogy egykor rávette Ádámot és Évát, hogy olyanok akarjanak lenni, mint Isten (noha az Úr eleve a saját képére teremtette őket), Sátán úgy tett, mintha ő lenne Isten, kizárólag az ő tulajdonában állnának a világ népei, és némi hódolatért cserébe mindet könnyedén átruházhatná Jézusra (lásd Lk 4:6; vö. Zsolt 2:7-8).

Ennek a próbának a fókuszában a hűség állt. Kinek adjon az ember legfőbb hűséget? Az Édenben, amikor Ádám és Éva engedett a kígyónak, valójában a Sátán iránti hűséget tették az első helyre, és ennek a fertőzése széleseben terjedt az egymást követő generációkon át. Közvetlen isteni beavatkozás nélkül a nagy küzdelem Sátán javára dőlt volna el, és nem maradhatott volna fenn az emberiség, sőt talán a földi élet sem. Ilyen nagy volt a tét.

Figyeljünk fel erre is: Jézus nem hagyta, hogy a bűn a közelében maradjon, de hasonlóan járt el József is Potifár felesége esetében. Jézus ráparancsolt Sátánra, hogy menjen el. József ezt nem tehetette meg, ezért ő ment el onnan, ahol ki volt téve a rossznak (1Móz 39:11-12). Milyen egyszerű tanulság ez számunkra is!

Jézus mindhárom kísértésben a Szentírást idézte védelemként. Mit jelent ez számunkra a gyakorlatban? Vagyis a kísértés közben hogyan folyamodhatunk az Igéhez, hogy győzni tudjunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Az évszázadok során számos író érintette a nagy küzdelem témáját, és ma az evangéliumi keresztények között is vannak, akik közelebről vizsgálják ezt a gondolatot, még sincs másnak jobban kidolgozott vilásképe a nagy küzdelemről, mint a Hetednap Adventista Egyháznak. Az adventista gondolkodásnak valóban meghatározó ismertetőjegye a Krisztus és Sátán közötti valóságos, fizikai, erkölcsi és lelki küzdelem gondolata. Nem is csoda. Az egész Biblián végigvonul az, amit egy evangéliumi keresztény író úgy nevez, hogy „a kozmikus háború témája”. Időnként, mint ahogy a pusztai megkísértésről szóló heti tanulmányunkban is, ez a téma igencsak erősen és nyíltan megjelenik. A jó és a rossz küzdelmének gondolata még nem kimondottan vallási összefüggésben is előkerül. T. S. Eliot így írt: „A világ fordul és a világ változik,/ De egyvalami nem változik./ Éveim során egyvalami nem változik:/ Bárhogy leplezitek is, egyvalami nem változik:/ a Jó és a Gonosz harca” (T. S. Eliot: „A szikla”, kórusok. 1934.).

A német ateista Friedrich Nietzsche pedig ezt írta: „Vonjuk le a következtetést! A két, egymással szembenálló értékforma, »a jó és a rossz«, »a jó és a gonosz« évezredek óta félelmetes harcot vív egymással a földön” (Friedrich Nietzsche: *On the Genealogy of Morals*. New York, 1967, Random House, 52. o.). A Szentírás és Ellen White írásai azonban minden másnál jobban bemutatják ennek a konfliktusnak az igazi természetét és azokat az örök sorsokat meghatározó kérdéseket, amelyek ebben kockán forognak.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljünk a szerdai kérdésről azzal kapcsolatban, hogy hol a határ az Istenbe vetett bizalom csodavarása és az elbizakodottság között! Hogyan határozhatjuk meg a különbséget?
2. A kísértések igen sokféle formában, alakban, méretben, színben és modellben érkeznek, egyaránt alaposan megtervezve, hogy ott telepedjenek ránk, ahol éppen vagyunk. Persze nem minden jelent egyforma kísértést mindenkinek. A nyilvánvaló bűnökön kívül milyen alattomos úton férközhet hozzánk a kísértés?
3. Olvassuk el újból Jézus pusztai megkísértésének a történetét! Milyen megaláztatásnak volt kitéve a Megváltó? Közben gondoljunk arra, hogy Jézus nem más volt, mint „Immánuel... velünk az Isten”! „Minden általa lett” (Jn 1:3). Hogyan próbálhatjuk megérteni ezt a felfoghatatlan gondolatot, hogy maga Isten állta ki ezt a félelmetes küzdelmet helyettünk? Ha erre gondolunk, ugyan mi számít még?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: HOZZÁD TÉREK, KRISZTUS

Nekem éppen úgy,
mint ahogy Teneked,
egy egész világot mutatott a Sátán.
Én nem ismertem, és hittem neki,
leborultam a sok kincsnek láttán.
A karjain annyi ígéret volt,
az élet sok, színes álmai:
„Mindezeket neked adom” – mondta –,
s már láttam is valóra váltani.

Nekem éppen úgy,
mint ahogy Teneked
azt mondta, hogy nem ütöm meg a lábam.
És az ismeretlen, köves utakon,
belevetettem magam a világba.
És hányszor jöttem vérző lábbal vissza,
összetörve, tépett-rongyosan,
az ígéret hegyén most koldusként állva,
könnyes szemmel, szégyenfoltosan.

Nekem éppen úgy
hazudott, mint Neked!
Hatalma volt rajtam, jártam útjait.
Most felébredve, könnyes szemmel kérdem:
megbocsátod szívem tévedéseit?
- Hozzád térek, Krisztus.
Hát hová mehetnék?
Örök élet beszéde van nálad.
Nehéz úton tanultam meg végre:
ez az egy van, mi valóra válhat.

Jézus tanításai és a nagy küzdelem

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 7:1-5, 21-27; 11:29; 13:3-8, 18-23;
Róma 4:1-6; Jakab 2:17

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt 11:28).

Hajlamosak vagyunk úgy gondolni a nagy küzdelemre, mint ami hatalmas, mindenen átível. Így is van, teljes, széles képet ad; ezt nevezzük „meta narratívának”, olyan történetnek, ami átfogja és magyarázza a valóság jelentős részét, szemben a helyi, lokális narratívával, ami sokkal szűkebb kört érint. Elmondhatjuk például, hogy Paul Revere híres vágója helyi jelentőségű volt, míg az amerikai függetlenségi háború sokkal szélesebb ívű történet.

Bármilyen hatalmas és mindent felölelő a nagy küzdelem témája, még ha ropant nagy horderejű kérdések körül forog is, akkor is naponta, itt a földön, a saját életünkben bontakozik ki, abban, ahogy Istenhez, a kísértéshez és egymáshoz viszonyulunk. Hat az emberek mindennapi életére, és időnként előfordul, hogy nagyrészt a politikai és gazdasági világ hatalmasabb és átfogóbb eseményei következtében, mindannyian ugyanazzal találkozunk a nagy küzdelem menetében.

Ezen a héten Jézus néhány tanításával foglalkozunk, amelyek nagyon is földi, gyakorlati dolgokra vonatkoznak, valamint arra, hogy a nagy küzdelem során milyen napi harcok között ismerjük meg és tudjuk követni Isten akaratát.

A NYUGALOM FAJTÁI

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11:29).
Hogyan adhat nyugalmat a lelkünknek, ha felvesszük Jézus „igáját”?

Jézus átfogó küldetése mellett, ami az embereknek az ellenségtől való megmentése volt, ez a vers személyes dimenziójú kérdésekre irányítja a figyelmet. Jézus e szavakat valójában Jeremiástól vette át, aki azt ígérte a népnek, hogy nyugalmat találnak a lelküknek, ha a környező népek pogány vallásaitól visszatérnek atyáik hitéhez (Jer 6:16). A nyugalom fogalma igen gazdag a Szentírásban. Magával Istennel kezdődik. Az Úr megpihent, amikor befejezte a teremtés munkáját (1Móz 2:2). Isten megpihenése vezette be a szombati nyugalmat, amit hetente megtartottak. Az évek során megünnepelték a nyugalmat az éves ünnepekkel (pl. 3Móz 16:31), minden hetedik évben, a „föld szombatjával” (2Móz 23:11) és minden ötvenedik esztendőben a jóbél évvel, amikor is felszabadították a szolgákat és elengedték az adósságot (3Móz 25:10). Örülhetett a nép a nyugalomnak, amikor Isten ott volt közöttük (2Móz 33:14), amikor nem támadt ellenség és baj (lásd 5Móz 25:19; 1Kir 5:4). Nyugalmat élveztek az Istentől kapott földön (Józs 1:13), főként a fogságból való visszatérés után (Jer 30:10). A vendégszeretettel az idegeneknek is lehetőséget nyújtottak a megpihenésre (1Móz 18:4), mindezek mellett a stabil családi élet is nyugalmat hoz (Ruth 1:9; Péld 29:17). Viszont Isten népének nem volt nyugalma sem a rabszolgaság idején, sem a fogságban (2Móz 5:4; JSir 1:3). A nyugalom elkerüli a gonoszokat is, akik mint a háborgó tenger, nem nyughatnak (Ézs 57:20), csak arra számíthatnak, hogy a halál és a sír hozza el számukra a pihenést (Jób 3:11, 13, 16-18). Jel 14:11 szintén komoly figyelmeztetést fogalmaz meg azoknak, akik a nagy küzdelem rossz oldalán állnak az utolsó napokban.

A Jézus által felkínált nyugalom igen nagylelkű csomag. Benne foglaltatik a szombat ajándéka, ami a Teremtővel eltölthető idő lehetőségét biztosítja. Krisztus ajánlata a nyugalomra figyelembe veszi, hogy elveszettek vagyunk, és minden létező módon helyreállít. Amikor pedig elcsúszunk (mint ahogy mindannyiunkkal előfordul), továbbra is megvan a lehetőség arra, hogy újból megtaláljuk a nyugalom helyét a Megváltó oldalán.

A szombaton kívül még milyen lehetőségeink vannak arra, hogy megtanuljunk élvezni az Isten által felajánlott nyugalmat? Hogyan találunk Jézusban nyugalmat a lelkünknek (lásd még Róm 4:1-6)?

VETÉS ÉS ARATÁS

A magvető példázatában benne foglaltatik a nagy küzdelem témája. Amikor Jézus felsorolja az evangélium üzenetére adható válaszok négy típusát, azt érzékelteti, hogy nem csupán „jó” és „rossz” emberek vannak a világban. Az élet bonyolultabb, ezért nagy körültekintéssel bánjunk azokkal, akik látszólag nem úgy fogadják az evangéliumot, ahogy szerintünk kellene.

Miként mutatkozik meg a nagy küzdelem valósága a Mt 13:3-8 és 18-23 verseiben leírt történetben?

Valóságos az emberek lelkéért folyó harc, és az ellenség minden lehetséges eszközt felhasznál arra, hogy akit csak lehet, eltérítsen az üdvösségtől. Az útfélre esett maggal kapcsolatban például Ellen White így írt: „Sátán és angyalai jelen vannak az evangélizáló összejöveteleken. Miközben a menny angyalai igyekeznek Isten Igéjével hatni a szívekre, az ellenség is résen áll, hogy az Igét hatástalanítsa. Sátán buzgó igyekezettel, amellyel csak rosszindulata ér fel, próbálja Isten Lelkének munkáját megghiúsítani. Miközben Krisztus vonzza az embert szeretetével, Sátán megkísérli annak figyelmét elterelni, akiben vágy ébredt a Megváltó után” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 24-25. o.).

Megkérdeshetné valaki: *Vajon nem vigyázhatott volna jobban a földműves, hogy ne hagyja veszendőbe menni a magot a köves úton? Vagy miért nem volt szorgalmasabb, miért nem ásta ki a köveket? Miért nem gyomlálta ki alaposabban a gatz?*

Az evangéliumi magvetéskor az emberi erőfeszítés mindig korlátozott. Mindenütt vetnünk kell. Mi nem ítélni meg, hogy melyik a jó és melyik a rossz talaj. A gyomok jelenléte arra utal, hogy nem tudjuk megakadályozni a gonosz felbukkanását még azokon a helyeken sem, ahol a legkevésbé számítunk rá. Visszont az aratás háttérből figyelő Ura garantálja, hogy akit meg lehet menteni, az üdvözülni fog. Mi tesszük a dolgunkat, és közben meg kell tanulnunk bízni abban, hogy Ő is teszi a magáét.

Miben látható ennek a példázatnak a valósága? Miért van az, hogy nemrég megkeresztelkedett emberek kísétnak az ajtón? Mások pedig miért nem mutatnak egyáltalán semmi érdeklődést? És hogyhogy megint mások szilárdan meg tudnak gyökerezni a hitben?

SZIKLÁRA ÉPÍTENI

A házát sziklára építő ember példázatában személyes síkra terelődik az a kérdés, hogy hol is állunk a körülöttünk dúló kozmikus küzdelemben.

Olvassuk el Mt 7:21-27 verseit! Mi olyan félelmetes ebben a példázatban?

Vajon mi jut eszünkbe ezt a történetet olvasva? Hol van a szikla és hol a homok? Némelyek úgy gondolják, hogy csak a vízparton találni homokot, ez a történet azonban bizonyára nem egy tengerparti nyaraló képét rajzolja elénk. Valószínűbb helyszín egy lankás domboldal, ahová a legtöbb falut építik, valahol egy völgyben.

Jézus két házat mutat be: az egyiket egyszerűen, alapozás nélkül ráépítették a földre, míg a másik alapja egészen leér a sziklákig (Lk 6:48). Amikor mindkét ház elkészül, egészen addig nem lehet megállapítani a különbséget közöttük, amíg el nem ered az eső és nem zúdul le a víz a domboldalról a völgybe. Az egyik ház építője számára ez nem gond, mert háza biztos alapokon áll, a másikonál viszont már baj van. A szilárd alap nélkül, csak a felszínre épített ház könnyen az áradó víz áldozatául esik.

Jézus azért mondta el ez a példázatot, mert tisztában van vele, hogy mennyire be tudjuk csapni magunkat. Iszonyú küzdelmek zajlanak, segítség nélkül nem élhetjük túl! Jézus azonban győzött a gonosz felett, ezért mondja a Biblia, hogy Ő a Szikla.

Lehetséges győzni a gonosz elleni személyes harcban, de csak akkor, ha szilárdan Jézusra építjük az életünket, ezt pedig azzal tehetjük meg, ha engedelmeskedünk neki. „Valaki azért hallja éntőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát” (Mt 7:24). Ennyire egyszerű. Az erős hit döntő elem, viszont a hit cselekedetek nélkül „halott”, ahogy a Biblia fogalmaz (lásd Jak 2:17, 20, 26), és ebben a példázatban látjuk, hogy mennyire halott valójában!

Mindenképpen szükséges bizonyos hit ahhoz, hogy valaki képes legyen Jézus nevében ördögöket űzni vagy prófétálni (Mt 7:22-23). Mégis mi lett a sorsa ezeknek az embereknek? Kérdezzük meg magunktól: Vajon milyen alpra épült a házunk? Hogyan tudunk válaszolni erre a kérdésre?

„NE ÍTÉLJ!”

Szolgálati kezdeti idejében mondta el Jézus a Hegyi Beszédet, ami forradalmi jelentőségű volt. Először is közölte az átlagemberekkel, hogy Isten szemében értékesek és áldottak (Mt 5:3-12). Utána arról beszélt, hogy ők a só (13. vers) és a világosság (14-16. vers) – mindkettő nagy becsben tartott dolog. Szólt Isten törvényének fontosságáról is (17-19. vers), ugyanakkor óva intette az embereket attól, hogy megpróbálják lenyűgözni a többieket a jótetteikkel (20. vers). Ezek után rámutatott, hogy az ember erkölcsét a gondolatai határozzák meg, nem csak a tettei (21-28. vers), de azért a tetteinkre is ügyelnünk kell (29-30. vers)! A Hegyi Beszéd egészét elolvasva láthatjuk, hogy Jézus az emberi létezés és kapcsolatok teljes körét érintette benne (lásd Mt 5:1-7:27).

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem valósága Mt 7:1-5 verseiben? Vagyis, hogyan válik láthatóvá a jó és a rossz kölcsönhatása?

„*Ne ítéletek, hogy ne ítéltessetek*» (Mt 7:7). Ne tekintsétek magatokat másoknál jobbaknak, ne tartsátok magatokat bíráiknak. Mivel nem tudhatjátok az indítóokokat, ítélkezni is képtelenek vagytok mások felett. A kritizálással magatok fölött mondtok ítéletet, mert megmutatjátok, hogy Sátánnak, a testvérek vádlójának társai vagytok. Az Úr így szól: *»Kisértésétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg*» (2Kor 13:5). Ez a mi feladatunk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 258. o.).

Amikor Jézus arra szólította a hallgatóságát, hogy ne ítélkezzenek, két lényeges szempontra világított rá. Az első, hogy általában azért szoktunk megítélni másokat, amit mi magunk is teszünk és rosszállunk (Mt 7:1-2). Ezzel a figyelem el akarjuk terelni önmagunkról, hogy a környezetünkben lévők ne ránk, inkább arra nézzenek, akit elmarasztalunk.

A másik pont, amit Jézus kiemelt, hogy a másokban észrevett probléma csupán töredéke a saját bajunknak, annak, amiről talán nincs is tudomásunk. Olyan könnyű meglátni a másik szemében még a szálkát is, miközben a saját szemünkben éktelenkedő gerendára fel sem figyelünk.

Mennyiben más elítélni az embertársunkat, mint a tettei helyességét vagy helytelenségét megítélni? Miért különösen fontos különbséget tenni a kettő között?

február 11.

„ÉN TIVELETEK VAGYOK MINDEN NAPON”

Jézus egyik leginkább megerősítő kijelentésével zárja Máté az evangéliumát: „*én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20). Mit jelentsen ez számunkra a gyakorlatban, az életünkben, a küzdelmeink, a kudarcaink és a csalódásaink között, amikor úgy érezzük, mintha Isten magunkra hagyott volna?

Érdekes, hogy Máté hasonló szavakkal is kezdte az evangéliumot. Az ősök felsorolása után beszámolt arról, hogy a Máriát, majd Józsefet meglátogató angyal kijelentette: a születendő gyermeket Immánuelnek (*velünk az Isten*) kell nevezni (Mt 1:23).

A Szentírásban Isten számos alkalommal fogadta, hogy „veled leszek”. Ezt ígérte Izsáknak (1Móz 26:24), Jákóbnak (1Móz 28:15), Jeremiásnak (Jer 1:8, 19), Izrael népének (Ézs 41:10; 43:5). Ezeknek az üzeneteknek a többsége nehézségek vagy fogság idején hangozott el, amikor a legtöbbet jelentett ez az isteni szó.

Hasonló kifejezést találunk egy másik versben is: „*Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled*” (Zsid 13:5), néhány verssel később pedig ez áll: „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz*” (8. vers). Ez az ígélet is többször elhangzik. Tulajdonképpen onnan ered, amikor Mózes átadta a vezetői tisztelet Józsuének (5Móz 31:6, 8). Isten pedig Mózes halála után újból elmondta Józsuének: „*el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled*” (Józs 1:5). Amikor Dávid átadta a trónt Salamonnak, ő is arról beszélt, hogy Isten nem hagyja el Salamont, nem távozik el tőle (1Krón 28:20).

A nem változó és mindig mellettünk álló Jézus komolyan bátorította a hitben előttünk járókat. Akár nehézségek, megpróbáltatások előtt álltak, akár az életük legnagyobb kihívásával néztek szembe, Isten egyaránt arról biztosította őket, hogy szüntelen velük lesz.

Krisztus egyháza számára az idők végén igen fontos ez a megerősítés. Jézus megígérte: mindvégig velünk lesz, és éppen ez készítet rá, hogy elmenjünk, kereszteljünk és tanítsunk, így tegyünk másokat is tanítvánnyá. Tehát a lényeg: hatalmas öröm megmenteni az embereket attól, hogy a nagy küzdelem rossz oldalán végezzék!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Leon Wieseltier egyik írásában beszámolt arról, amit a világ legszomorúbb történetének nevezett. Egy angol férfi, „S. B.” születésétől fogva vak volt. Ám 52 éves korában szaruhártya-átültetést végeztek el rajta, és attól fogva látott. S. B. életében először látott! Fantasztikus izgalmat jelenthetett neki, hogy végre megláthatta az őt körülvevő világot, ami addig rejtve volt előle. Majd Wieseltier idézett a könyvből, amelyben először olvasta a történetet. A szerző beszámolt róla, hogy S. B. „mocskosnak találta a világot, és bosszantotta a felpattogzó festék, meg a sok folt... Egyre több mindenben látta meg a hibát, tüzetesen vizsgálta a festés, meg a famunka apró szabálytalanságait, a maszatokat, és idegesítette, mert nyilván arra számított, hogy a világ sokkal tökéletesebb. Szerette az élénk színeket, de a kifakult fény látványa elkedvetlenítette. A depresszió egyre jobban elhatalmasodott rajta és általánossá vált. Fokozatosan visszavonult az aktív élettől, majd három évvel később meg is halt” (www.newrepublic.com/article/113312). Ajjaj! Egyik részről nehéz megérteni, másrészt viszont nem is olyan érthetetlen. Világunk elveszítette tökéletességét. Már vagy hatezer éve dúl a nagy küzdelem. A hatezer éves háború igencsak sok romot hagy maga után. Próbálunk ugyan javítani a világ helyzetén, mégsem tűnik úgy, hogy a dolgok jó irányba tartanának, sőt, minden egyre rosszabb lesz. Ezért van szükségünk a megváltás ígéretére, amit csakis azért kaphatunk meg, mert Krisztus győzött a nagy küzdelemben. Diadalt aratott a kereszten, és ennek áldásait ingyen felkínálja mindannyiunknak.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Milyen tanulságot szűrhetünk le magunknak S. B. történetéből?
2. Amint a keddi részben is láttuk, bizonyosan hittek Jézusban, akik így mentegetőztek: „*Uram, uram, nem a te nevedben*” tettük ezt meg azt? Viszont figyeljük meg, hogy válaszukban mire helyezték a hangsúlyt! Kire összpontosítottak? Mit tartottak a legfontosabbnak? Mire világít rá a saját válaszuk? Ezek szerint vajon miért és hogyan csapták be önmagukat ezek az emberek?
3. Tegyük fel, hogy egy barátod vagy rokonod tesz valamit, ami egyértelműen rossz. Hogyan viszonyulsz a helyzethez úgy, hogy először is ne ítéld el, másodszor pedig ne is tűnjön úgy, mintha elítélnéd?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: MI AZ ÖVÉ?

Az Úr Jézusé a tenger
meg a csillagok fenn az égen.
Ki tudná őket megszámlolni?
Ott tündökölnék réges-régen.

Az Úr Jézusé a föld is:
hegye, völgye meg minden bokra.
Kék egéből Ő visel gondot
minden mezőn a virágokra.

Az Úr Jézusé a kincs is:
arany, ezüst, gyémántok éke.
Ezért nem kell aggódni annak,
akinek Ő a menedéke.

Az Úr Jézusé itt minden,
a kis madárkák neki zengnek.
Csak azt mondd meg, királya lett-e
az Úr Jézus a te szívednek?

Az Úr Jézusé a felleg:
arra száll, merre Ő akarja.
A csillagoknak millióit
szelíden igazgatja karja.

Ha az övé már a szíved,
akkor kérd Őt este és reggel:
vezéreljen téged is híven
a ragyogó csillagsereggel.

Milyen öröm lesz tudni mindig,
ha csillogó szemükbe nézel:
őket ott fenn és téged itt lenn.
Ugyanaz vezet biztos kézzel.

Bajtársak

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 8:23-27; 20:20-28; Márk 3:14; 4:35-41; 9:33-37; Lukács 5:6-8, 11

„Ekkor így szóltak egymáshoz: Hát nem gerjedezett-e a szívünk, amikor beszélt velünk az úton, és magyarázta az Írásokat” (Lk 24:32, ÚRK)?

Szolgálatának legkorábbi napjaitól kedve Jézus nem egyedül dolgozott. Kiválasztott embereket, hogy kivegyék a részüket a prédikálásból, a tanításból és a szolgálatból. A négy evangélium fókuszpontjában ugyan elsősorban Jézus élete, halála és feltámadása áll, de többnyire a tanítványokkal, a Jézushoz legközelebb állókkal összefüggésben.

Miközben zajlott a nagy küzdelem Jézus körül, láthatjuk, hogy a tanítványok körül is dúlt. Egészen a keserű végig, amikor Jézus felkiáltott: „Elvégeztetett!”, Sátán képtelen volt elérni, hogy a Megváltó megbotojjon és essen. Krisztus követői azonban sokkal könnyebb prédának bizonyultak. Jellemhibáik bevezető utat kínáltak számára, amelyet az ellenség sietve ki is használt.

Büszkeség, kétely, makacosság, önnön fontosságuk tudata, kicsinyesség – bármi is volt az adott hiba, utat nyitott Sátánnak. Problémájuk felét pedig az okozta, hogy ragaszkodtak a saját elképzeléseikhez azzal kapcsolatban, aminek szerintük történni kellett, és nem figyeltek arra, amit Jézus mondott a bekövetkezendő eseményekről.

Sok mindent kellett megtanulniuk, még hozzá a nehezebb úton! Kétség nem fér hozzá, hogy mi is ebben a cipőben járunk.

február 14.

PÉTER ELHÍVÁSA

Tekintettel a nagy küzdelem kockán forgó, óriási horderejű kérdésére, különösen érdekes, hogy szolgálata során Jézus hajlandó volt emberek segítségét felhasználni, olyan gyarlókétként, mint akiket kiválasztott. Különben is, gondolva a bűnös emberiség állapotára, bárkit választ, nem lett volna erkölcsi hiba nélkül.

Jézus a Galileai-tenger északi partján járt, és az emberek tömegei követték. Észrevett két halászhajót és a tulajdonosaikat, akik a sikertelen halászattal töltött éjszaka után rendezgették dolgaikat. Már ismerték Jézust, hiszen tanított a zsinagógájukban, ahol mindenkit lenyűgözött a szavaival (Lk 4:31-32). A jelenlévők ámulatára ördögöt is űzött egy emberből (33-36. versek). Látták azt is, amikor Péter házában meggyógyította a férfi anyósát (38. és 39. vers), majd aznap este még sok más beteget is (40. és 41. vers). Nem is csoda, hogy a tömeg követte a partra. Jézus belépett Péter csónakjába, majd megkérte, lökje egy kicsit beljebb a parttól, hogy mindenki láthassa, és onnan szólt az emberekhez (Lk 5:3). Amikor befejezte a tanítást, szólt Péternek, hogy vesse a mély vízbe az éppen megtisztított hálóját. Péter valószínűleg azt gondolta, hogy ezzel úgysem mennek semmire, de Jézus iránti tiszteletből mégis megtette, amit kért.

Mit tudhatunk meg Péterről abból, ahogy a csodára reagált (Lk 5:6-8)? Mit árul el ez a jelenet arról, hogy miért választotta ki őt Jézus a nyilvánvaló hibái ellenére is?

Péter reakciója figyelemreméltó. Talán párhuzamba állítható azzal az esettel, amikor Jákób az angyallal küzdve rádöbbsent Isten jelenlétére, és saját méltatlanságának lehengerlő érzése lett úrrá rajta (1Móz 32:24-30). Egy azonban világos. Péter azért eszmélt rá bűnösségére, mert világossá vált előtte, hogy az Úr van ott. Péter nyílt bűnvallása éles ellentétben állt például néhány vallási vezető reakciójával, akik Jézust nevezték bűnösnek (Jn 9:24) ahelyett, hogy elismerték volna előtte saját bűnösségüket.

Lk 5:11 versében az áll, hogy „*otthagytak mindent*” (ÚRK) és követték Jézust. Vagyis amikor a hálójuk annyira tele voltak, hogy már szakadoztak, ezek a férfiak mindent hátrahagyva követték Jézust. Mi a tanulság ebből számunkra?

„VELE LEGYENEK”

Amikor a Galileai-tenger partján Jézus elhívta első tanítványait, ők már tapasztalták a gonosz erői feletti hatalmát. Látták, amint parancsolt a démonoknak (Lk 4:34-36), meggyógyított betegeket (38-41. versek), uralta a természet erőt (Lk 5:4-6), rámutatott a bűnre, majd megnyugtatta Pétert, hogy nem kell félnie (10. vers).

Bizonyos idővel később, miután az egész éjszakát végigimádkozta (Lk 6:12), Jézus összehívta a követőit (tanítványait), és a nagyobb csoportból kiválasztott tizenkettőt, akiket apostoloknak nevezett (13. vers; a görög *apostolos* szó jelentése: „kiküldeni”). Ám mielőtt kiküldte volna őket, egy bizonyos időt velük töltött és tanította őket (Lk 9:1-5). Részleteiben hasonló dolgokat mondott nekik, mint valamivel később a hetven tanítvány csoportjának (Lk 10:1-16).

Mit akart Jézus tenni, mielőtt kiküldte volna a tanítványait magukban (Mk 3:14)? Milyen fontos üzenetet találunk ebben, ami mindannyiunkra vonatkozik?

Mai tanítványokkal hányszor előfordul, hogy nagyobb buzgalommal sietnek Jézusért tevékenykedni, mint hogy nála időznének! Viszont az az egyszerű valóság, hogy amikor nagy hamar kimegyünk a misszióparancsot teljesíteni, az elintézendőkre vonatkozó saját listánkkal, elmegyünk a világ Megváltója mellett, és önmagunkkal akarjuk helyettesíteni Őt. Nagyon könnyen kialakul az emberben a „Messiás-komplexus”, amikor azt képzeljük: ránk nehezedik a világ megváltásának a terhe, és megfeledkezünk arról, hogy csakis Jézus az Üdvözítő!

Nem kell a valóságtól elrugaszkodottnak lenni ahhoz, hogy kimondjuk: a kereszténység történelmének igen nagy részét meggyalázták emberek, akik Jézus nevére hivatkoztak, csak hogy nem töltötték időt a lábánál, nem ismerték meg Őt és Jézus nem változtatta meg a szívüket. Sem a világnak, sem az egyháznak nincs szüksége olyanokra, akik Krisztus nevében futkosnak ide-oda, de nem voltak „vele”! A nagy küzdelemben mindig is az volt Sátán egyik legeredményesebb fortélyja, hogy képes volt a hatalma alá vonni olyanokat, akik Krisztus nevére hivatkoztak, majd felhasználta őket e név megszegényítésére. Jézus éppen ezért akarta, hogy a tanítványok vele legyenek és tanuljanak tőle, még mielőtt kiküldené őket.

Mit jelent „Jézussal lenni” ma, amikor fizikailag, testben nincs itt a földön? Hogyan tudjuk ápolni vele a közösséget a gyakorlatban?

JÉZUS HATALMA A TERMÉSZET ERŐI FELETT

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem valósága a Mt 8:23-27, Mk 4:35-41 és Lk 8:22-25 szakaszaiban leírt esetben?

Nem tudjuk pontosan, milyen mértékig képes Sátán hatni a természet világára, ám a Szentírás annyit azért felfed, hogy hatása jelen van, mint ahogy Jób történetében is volt (lásd Jób 1:18-19). Ellen White elmondja: „Sátán még most is arra törekszik, hogy a lehető legtöbb ember sorsát megpecsételje a vízi és szárazföldi katasztrófákkal” (*Heavenly Places*. 348. o.). Ez is érzékelteti, hogy van bizonyos hatalma e területen. Az biztos, hogy a katasztrófák látszólag végtelen sorában a nagy küzdelem valósága bontakozik ki a földön.

Ebben a bizonyos történetben, az egész napos, hosszú tanítás után Jézus felvetette, hogy az apostolokkal együtt menjenek át a túlsó partra, ahol kevesebb ember élt. Mikor az út egy részét már megtették, hirtelen heves vihar tört rájuk, a hullámok becsaptak a hajóba (Mk 4:37). Jézus teljesen kimerülve aludt a hajó farában, és látszólag tudomása sem volt az eseményekről. A tanítványok minden erejüket megfeszítve küzdöttek a viharral, és talán csak később vették észre, hogy alszik.

Amikor először kiáltottak neki, Jézus nem válaszolt. Nem kezdett prédikálni, magyarázatot adva akkori nehéz helyzetükre, és nem is tanácsolta, hogy a tanítványok mivel kerekedhetnének felül az adott helyzeten. Egyszerűen felállt, kinyújtotta a kezét és ráparancsolt a szélre meg a hullámokra, hogy nyugodjanak le, csendesedjenek el, mintha csak rakoncátlan gyerekekhez szólna.

A tanítványok ámulatba estek. „*Ekkor nagy félelem fogta el őket, és ezt mondták egymásnak: Kicsoda ez, hogy a szél is, és a tenger is engedelmeskedik neki*” (Mk 4:41)?

Sok itt a tanulság. E történet felvillantja Jézus hatalmának nagyságát, de azt is kifejezi, hogy történjék bármi, biznunk kell benne.

Láthatjuk az Úr valós erejét még a természet felett is, viszont egy esetben nem érvényesíti hatalmát kényszerítő erővel: az akaratunk felett. Ezek szerint milyen nagy körültekintéssel kell bánnunk a szabad akarat szent ajándékával? Tudjuk, hogy valóságos a nagy küzdelem. Miért késztessem még nagyobb óvatosságra ez a gondolat?

KI A NAGYOBB?

Milyen tanulságra világított rá Jézus Mk 9:33-37 szakaszában? Mi ennek a résznek az üzenete azok számára, akik magukat Jézus követőinek vallják (lásd még Mt 18:3-5)?

A tanítványok közötti vita nyilván a jövőre vonatkozó nézeteikből fakadt. Úgy gondolták, hogy Jézus megszabadítja Izraelt a rómaiaktól, helyreállítja a dávidi királyságot és új királyként uralkodik majd olyan dicsőségben, mint amit a nép Salamon király idején tapasztalt. Arra számítottak, hogy ha ez bekövetkezik, Krisztus legszűkebb körének tagjaiként előkelő és fontos szerephez jutnak az újonnan helyreállított királyságban. Csakhogy még ez sem volt elég: azt is tudni akarták, hogy közülük ki lesz a „legnagyobb” az országban. Vajon mi más húzódohatott meg a háttérben, mint Lucifer sugallata (lásd Ézs 14:14)?

Hogyan válaszolt Jézus a Mt 20:20-28 verseiben elhangzó kérdésre? Mi volt a lényege a szavainak?

Talán az a leginkább kiábrándító e szájalmas jelenetben, hogy mikor történt. Éppen Jeruzsálem felé tartottak, ahol majd Jézust keresztre feszítik. Akkor magyarázta el tanítványainak, hogy el fogják árulni, halálra ítélik, kigúnyolják, megostorozzák, azután a keresztre szegezik, de harmadnapon feltámad (Mt 20:18-19). Rőgtön amint ezt elmondta, ismét felvetődött a *ki a nagyobb* kérdése. Még csak meg sem hallották, amit Jézus mondott! Világos, hogy oda sem figyeltek. Annyira lekötötte őket a saját szűkagyú ambíciójuk, hogy nem is fogták fel, milyen hatalmas jelentőségű dolgok forognak kockán. A soha el nem jövő földi birodalom hamis elméleteire koncentráltak, miközben elmentek amellett, amit Jézus mondott a közelgő halála által nekik felkínált örök országról.

Könnyű azt gondolni, hogy milyen rövidlátók és kicsinyesek voltak a tanítványok. Most viszont inkább nézzünk önmagunkra és tegyük fel a kérdést: „A rövidlátás és kicsinyesség milyen formáitól kell megtisztítanom a saját lelkemet?”

február 18.

AZ EMMAUSI ÚTON

A harmadik nap volt Jézus halála után. A követőit még mindig szinte lebénította a sokkhatás. Azt képzelték, hogy a Mester majd megsemmisíti a rómaiakat, de úgy tűnt, inkább a rómaiak pusztították el Őt.

A keresztre feszítés után sok tanítvány gyűlt az apostolok köré. Közülük nők egy csoportja vasárnap kora hajnalban elindult a sírhoz. Lukács hármukat meg is nevezi, de mások is voltak velük, akik Galileából jöttek el Jézussal (Lk 23:55; 24:1, 10). Az üres sírt látva visszatértek, hogy beszámoljanak „a tizenegynek és a többieknek” (Lk 24:9, ÚRK). Elmondták, hogy két fényes öltözetű férfit láttak a sírnál.

Lukács leírja, hogy azon a vasárnap délutánon Jézus két követője gyalogszerrel indult a két-három órás útra Jeruzsálemből emmausi otthona felé (Lk 24:13). Annyira belemélyedtek a hétfégi események tárgyalásába, hogy fel sem figyeltek az idegenre, aki tőlük nem messze haladt. Talán egyáltalán nem vették volna észre, ha nem kapcsolódik be a beszélgetésükbe, és meg nem kérdezi tőlük, hogy miért olyan szomorúak (17. vers).

Ettől a kérdéstől egészen tűzbe jött Kleofás, az egyik tanítvány. Fel nem tudta fogni, hogyan lehet valaki annyira tudatlan a történetekkel kapcsolatban, mint ez az Idegen. „Azt kérdezte tőlük: Mi történt” (19. vers)?

Mit mondtak a férfiak, amiből kitudt, hogy mennyire nem értik az eseményeket (Lk 24:19-35)? Hogyan magyarázta el nekik Jézus az igazságot?

Figyeljük meg, hogy Jézusnál a hangsúly teljes egészében a Szentíráson volt. Az Íráshoz folyamodott Sátánnal való küzdelmében, a pusztában, és itt is az Igéhez fordult, hogy visszaszorítsa a két férfit övező sötétséget. Csak miután megalapozta őket az önmagára és küldetésére vonatkozó bibliai tanításban, akkor adott nekik két erőteljes tapasztalatot a bibliai tanítások alátámasztására. Előbb felfedte magát előtűk, bemutatta, hogy valóban feltámadt a halálból, majd pedig „eltűnt előlük” (31. vers). A Jézus engesztelő haláláról szóló kristálytisza bibliaóra, majd pedig az azt követő, elementáris erővel ható tapasztalatok nyomán a két férfinak elegendő oka lett a hitre.

Itt is azt látjuk, mint ahogy az evangéliumokban mindvégig, hogy Jézus az előtérbe, a központba állítja a Bibliát. Hogyan őrizhetjük meg magunkat bármiféle olyan elgondolástól, ami oda vezetne, hogy megkérdőjelezzük a Szentírás tekintélyét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Amíg Jézus itt volt a földön, testben, ördögöket űzött (Lk 6:18), reményt adott a reménytelenségben élőknek (20-23. versek), bemutatta az embereknek, hogyan éljék meg az Isten szerinti *agapé* szeretetet (27-49. versek), meggyógyította a százados szolgáját (7:2-10), feltámasztotta egy özvegyaszony meghalt fiát (12-16. versek), lecsendesítette a vihart (8:22-25), megszabadította a gadarai ördögöket (26-39. versek), meggyógyította a tizenkét éve vérfolyástól szenvedő nőt (43-48. vers), feltámasztotta Jairus meghalt kislányát (41-42. és 49-56. versek), sőt a már négy napja halott Lázárt is újból életre keltette (Jn 11:39-44). Persze ennél még sokkal többet is tett, de az emberek ennek ellenére küszködtek azzal, hogy elfogadják. „Még Krisztus tanítványai is csak lassan tanultak és értették meg a dolgokat. Noha szerették Őt és tisztelték jellemét, ingadozott a hitük azt illetően, hogy valóban Ő-e az Isten Fia. Gyakran utaltak az atyák hagyományaira és folyton félreértették beszédeit, ami szintén azt mutatja, hogy mennyire nehezen tudtak megszabadulni a babonáságtól” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 18. köt. 116. o.). A hit Isten ajándéka, de ezt az ajándékot az ember elutasíthatja, mégpedig azért, mert amint hallottuk a figyelmeztetést, Sátán valóban létezik, mint ahogy a nagy küzdelem is, és az ellenség mindent megtesz, hogy kételyeket és hitetlenséget ébresszen bennünk. Az üdvösséget Krisztus értünk vállalt tetteibe vetett hit által találjuk meg. Sátán tudja ezt, és éppen ezért mindent megtesz, hogy elfordítson a hittől. Szerencsére – és erre mindig emlékeznünk kell! – Jézus összehasonlíthatatlanul hatalmasabb, mint az ördög, és ha belé kapaszkodunk, Sátán nem győzhet le.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mit válaszolnánk annak, aki megkérdezné: „Ha Jézus valóban erővel bír a természet világa felett, akkor miért hal meg annyi ember, még keresztény is a katasztrófákban?” A nagy küzdelem valósága hogyan illeszkedik a válaszba?
2. Soroljunk fel néhány okot arra, hogy miért hiszünk Jézusban és abban, amit a Biblia mond róla! Miért különösen fontos mindig észben tartani ezeket az érveket? A számtalan, nyomós indok dacára miért nem tudnak sokan könnyen hinni? Mi minden ébreszt kételyt az emberekben? Mi a kétely legyőzősének legjobb módja?
3. Amint ezen a héten is láttuk, Jézus gyarló embereket választott ki, hogy vele munkálkodjanak. Ebből kiindulva miért remélhetjük, hogy gyengeségeink ellenére Jézus minket is felhasználhat?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: CSAK EGY

*„A füstre gyolcsot én adok,
talpig halotti-inget.”
Mezei András*

Vajon érdekli a Magasságot,
hogyan tudjuk elnyöszörögni
áhitatos magolmányainkat,
amiket hosszú percekhez kötünk
és akkor fejezünk be,
ha már - szerintünk - elégségesen
csurog belőle az illatos
áldozati méz.
És mégse leszünk se többek,
se jobbak.
Szívünk alatt tovább dideregnek
aprócska remények,
s az arcul ütött szeretet
tisztá lénye belerokkan.
Csak egy érdekli Őt.
Minden időben
egy és ugyanaz;
„Szeretsz-e engem?”

A nagy küzdelem és az őskeresztény egyház

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: IMózes 11:1-9; Apostolok cselekedetei 1:6-8; 2:5-12; 4:1-30; 7:54; 10:12-29

„Amikor látták Péter és János bátorságát, és felmérték, hogy írástudatlan, egyszerű emberek, igen elcsodálkoztak. Felismerték őket, hogy Jézussal voltak” (ApCsel 4:13, ÚRK).

A tanítványok előre kialakított nézetei jelentették Jézus számára a legnagyobb akadályt. Ha szavai nem illettek a dolgok menetéről alkotott saját elképzeléseikhez, alig figyeltek oda arra, amit mondott. Jézust egészen a mennybemenetelig kérdeztették, hogy mikor fogja megszabadítani Izraelt a rómaiaktól.

Csak tíz napig tartó imádság és az Isten előtti szoros közösség hatására kezdtek a rajtuk eluralkodó, előre kialakított nézeteik helyt adni az igazságnak. A tanítványok csak akkor álltak készen rá, hogy meghallgassák, amit Isten mond. Ez követte ki az utat a Jézus halála utáni első pünkösdi elképesztő eseményeihez.

Természetesen az egyháznak továbbra is számos nehézséggel kellett megbirkóznia, főként a helyi vallási vezetők miatt, akik közül némelyek éppolyan elszántsággal igyekeztek megálljt parancsolni az egyháznak, ahogyan egykor Jézusnak próbálták útját állni.

A héten megfigyelhetjük, hogy a nagy küzdelem témája különböző úton-módon bontakozott ki. Látjuk majd, amint nyíltan megjelent, amikor Sátán készítésére a hatalmon lévők igyekeztek visszaszorítani az igazságot. És annak is tanúi lehetünk, amikor ez a küzdelem burkoltabban folyt, de még kritikusabb közegben, az emberi szívben.

EGY ÚJ KEZDET HAJNALA

Feltámadása után Jézus még negyven napot töltött a tanítványaival, hogy bizonyosságot adjon a feltámadás tényéről, és segítségével a követői jobban megértsék Isten országát (ApCsel 1:3; 1Kor 15:4-7). Viszont amikor közvetlenül a mennybemenetele előtt összegyűltek, az volt a legfőbb gondolatuk, hogy vajon ekkor győzi-e le Jézus végleg a rómaiakat (ApCsel 1:6).

Annyira erős képzetek éltek bennük arról, aminek szerintük meg kellene történnie, hogy egyszerűen nem hallották meg Jézus szavait. A tanítványok fejében továbbra is számos helytelen fogalom keringett, még a három és fél éves komoly tanítás időszaka után is (ami egy egyetemi diplomával felérne), ráadásul a világ legjobb Tanára oktatta őket. Sok mindent kellett a későbbiekben elfelejtetniük!

Hogyan válaszolt Jézus az elképesztő tudatlansággal szembesülve (ApCsel 1:6-8)?

Jézus a valós kérdésre összpontosított, és nem pazarolta az idejét arra, hogy minden félreértésüket korrigálni próbálja. A politikai vitánál jóval fontosabb volt a Szentlélek általi megerősítés. A tanítványok figyelték, amíg Jézus felemelkedett a felhőkbe és eltűnt a szemük elől. Azután észrevették, hogy két férfi áll mellettük, akik az Úr visszatéréséről beszéltek. Jézus győztes Királyként lépett a mennybe, és úgy jön majd vissza, mint Király, mint Győztes, akiről álmodtak, miközben Izrael országának helyreállításáról kérdezték. Ez a nap azonban legmerészebb álmaikon is túltesz majd - mert Jézus az egész teremtett világ Királyaként jön el, nem csak egy kis közel-keleti ország uraként.

A tizenegy tanítvány az Olajfák hegyéről visszatért Jeruzsálembe. A fejükben kavarogtak az emlékek, szívüket pedig boldogította a Jézustól hallott igazságok sora (legalábbis azok, amelyeket felfogtak). Ám ennél még többre volt szükségük. Jézus meghagyta nekik, hogy várjanak néhány napot, míg részesülnek a Szentlélek keresztségében (ApCsel 1:4-5), mert ugyan legyőzte már az ellenséget, de az még mindig támadhat. A tanítványoknak szüksége lesz felülről jövő erőre, hogy megtegyék, amire Jézus elhívta őket.

ApCsel 1:14 verse szerint mi volt a fő különbség aközött, ahogyan a tanítványok ekkor viszonyultak egymáshoz, illetve a korábbiak között, mint pl. amiről Mt 20:20-24 szakaszában olvashatunk? A magatartásbeli változásukból milyen tanulságot szűrhetünk le? Hogyan lehet képes az ember énjét háttérbe helyezve készülni a Szentlélek kitöltetésére?

PÜNKÖSD

Jézus követői tíz napig imádkoztak, a Szentírás fényében értékelték Jézussal szerzett tapasztalataikat, az alázat és az elfogadás jeleit tanúsították egymás iránt, és végül engedték, hogy a Szentlélek elmélyítse bennük az igazság ismeretét. Amint egykor, a teremtés folyamatának kezdetén a Lélek a mélység felett lebegett, úgy Isten Lelke ekkor minden egyes tanítvány felett szintén ott lebegett, amikor is tüzes lángnyelvek jelentek meg felettük (ApCsel 2:2-3). Új kezdet, új teremtés volt.

Mi volt a jelentősége az ApCsel 2:5-12 verseiben feljegyzett eseménynek? Vö. 1Móz 11:1-9!

Az özönvíz után bizonyos idővel a föld lakói elhatározták, hogy olyan magas tornyot építenek, ami felér egészen az égig (1Móz 11:1-9). Isten azonban összezavarta a nyelvüket és szétszórta őket „az egész földnek színére” (7-9. versek), hogy megakadályozza öntelt és balga tervüket, és az általuk kiagyalt gonoszság új fajtáinak is elejét vegye (5-6. versek).

Pünkösdkor Isten ennek éppen az ellenkezőjét tette. Itt az emberek egy új csoportja volt, akik nem egy újabb Babel tornyot akartak építeni, hanem készen álltak terjeszteni a jó hírt, hogy egyszer majd örökre eltűnik a világból a rossz.

Aznap Jeruzsálemben tartózkodtak emberek „minden nemzetből az ég alatt” (ApCsel 2:5, ÚRK; ellentétben a Babel tornyánál bekövetkezett szétszórattással). Csodálkozva gyűltek össze, amint mindnyájan a maguk nyelvén hallották a tanítványok beszédét (6-11. versek).

Péter kihasználta ezt az alkalmat arra, hogy megszólítsa őket. Szólt a Szentlélek kitöltetéséről, ami felkészíti az embereket az Istennel való találkozásra (17-21. versek). Rámutatott a Messiás igazi küldetésére, és megfeddte a népet, amiért ők keresztre feszítették (23. vers). „Amit hallottak, szíven találta őket” (37. vers, ÚRK). Háromezren megkeresztelkedtek és csatlakoztak a tanítványokhoz (41. vers).

Többen azok közül, akik korábban Sátán készítésére hozzájárultak Jézus kivégzéséhez, most a Szentlélek befolyása alatt megtértek és elfogadták Jézust. Ezek szerint milyen hatalma van Istennek nemcsak a legszörnyűbb bűnök megbocsátására, de még arra is, hogy a legkeményebb szíveket is meglágyítsa?

A SZADDUCEUSOK ELŐTT

Hogyan kerül előtérbe a nagy küzdelem témája ApCsel 4:1-30 szakaszában? Miért mondhatjuk, hogy ez is csak egy példa a sok közül abból, ahogyan az egész történelem során kibontakozott ez a viszály? Mit tett Sátán és hogyan munkálkodott az Úr?

„A papok és a főemberek látták, hogy Krisztust jobban dicsőítik, mint őket. A szadduceusok, akik nem hittek a feltámadásban, amikor hallották az apostolok kijelentéseit, hogy Krisztus feltámadt a halottaiból, felháborodtak. Ha megengedik az apostoloknak a feltámadt Megváltó prédikálását és a nevében történő csodatevést, akkor azt a tant, hogy nincs feltámadás, mindenki elvetné és a szadduceusok felekezete hamarosan semmivé lenne” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 52. o.).

A vezetők leginkább a gyógyítás miatt háborogtak, amit az Úr Péter által vitt végbe (ApCsel 3:1-10). Ám a tanítványok nem inogtak meg, amikor a vezetők elé hurcolták őket. A papok nem számítottak ilyen kiállásra azoktól, akik „írástudatlan, egyszerű emberek” (ApCsel 4:13) voltak. Kiküldték őket a teremből, és magukban tanakodtak. Azt képzelték, ha rájuk parancsolnak és megtiltják nekik, hogy Jézus nevében tanítsanak, ők majd megjuhászodva engedelmeskednek (ApCsel 4:18). Mekkora tévedtek!

A tanítványok visszamentek a társaikhoz, és együtt dicsőítették Istent (4:24). Még nagyobb bátorságért könyörögtek és azért, hogy Isten további gyógyításért nyújtsa ki a kezét (29. és 30. vers). Nem kellett sokáig várniuk. A tanítványok népszerűsége egyre nőtt, és az emberek kivitték a betegeket az utcákra, hogy Péternek akár csak az árnyéka is rájuk vetődjön (5:15). Tömegek özönlöttek a közeli városokból, és minden beteg meggyógyult (16. vers).

Mindebben látható a nagy küzdelem menete: lelkiismeretlen vezetők megpróbálták elnyomni az igazságot, miközben hűséges emberek olvasták a Bibliát és isteni erőért imádkoztak, betegek gyógyultak és sokakat megnyertek. Még akkor is, ha - legalábbis a felszínen - nem minden alakul olyan jól, mint ebben az esetben, soha ne feledjük, hogy végeredményben a nagy küzdelem bontakozik ki, és a miénk a végső győzelem azért, mert az már biztos, amit Jézus az egész emberiségért tett!

ISTVÁN MEGKÖVEZÉSE

Az őskeresztény egyház első napjaiban nem csak a tanítványok kerültek szembe a hivatalos vallási vezetőséggel. A „kegyelemmel és erővel teljes” Istvánt is beidéztek, aki „nagy csodákat és jeleket tett a nép között” (ApCsel 6:8, ÚRK). Tanúságtétele meggyőző erővel hatott, az ellenfelei azonban hamis, terhelő vádakat koholtak ellene, majd a tanács elé rángatták (9-14. versek).

ApCsel 7:2-53 szakaszában István hatásosan szólt a vádolóihoz, akik erre az 54. vers szerint a „szívükben dühösködnek”. Ez a kifejezés István szavainak meggyőző hatását sejteti. Péter hasonló beszéde ApCsel 2:37-41 szakaszában másokat megtérésre vezetett. Mi volt a különbség a meggyőző szavak fogadtatásában? Miért olyan fontos szívből meghajolni Isten előtt?

Egészen eddig az apostolok nem kerültek komoly bajba amiatt, hogy ellentmondtak a vezetőknek, de amikor István próbálta ugyanazt tenni, a feldühödött tömeg megölte. István megkövezése jelezte Sátán összehangolt erőfeszítéseinek a kezdetét, amellyel az új mozgalmat el akarta törölni a föld színéről. Egészen addig a pontig Jézus követőit zaklatták és fenyegették, de István volt az első, akit meg is öltek.

Mégis mi másra számíthattak volna? Ha Sátán annyira fel tudta izgatni a vallási vezetőket, hogy megöljék Jézust, a követői sem várhattak enyhébb bánásmódot.

Természetesen a nagy küzdelem során mindvégig az Úr újból és újból győzelemre fordítja azt, ami vereségnek tűnik, és ebben az esetben sem volt ez másként.

„István halála után Sault a nagytanács tagjává választották, tekintettel a vértanú halálakor betöltött szerepére. Egy ideig hatalmas eszköz volt Sátán kezében, hogy általa véghezvigye Isten Fia elleni lázadó terveit. De ez a könyörtelen üldöző hamarosan annak az egyháznak az építését szolgálta, amelyet most rombolt. Az, aki még Sátánnál is hatalmasabb, kiválasztotta Sault a vértanúhalált szenvedett István helyére, hogy prédikáljon és szenvedjen az Ő nevéért, és terjessze mindenfelé a vére által szerzett üdvösség üzenetét” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 69. o.).

Néha a tagadhatatlanul rossznak tűnő dolgokból végül származik valami jó, és ez persze nagyszerű. Viszont mit teszünk akkor, ha a gonzságból semmi jót nem látunk kiemelkedni, hanem csak még több szörnyűség következik?

február 25.

MEGVÁLTOZOTT HOZZÁÁLLÁS

A tanítványok nemcsak az előre kialakított, téves nézeteikkel küzdöttek, amelyek gátolták, hogy fel tudják fogni Jézus tanításait, hanem bennük is megvolt a népre jellemző nemzeti előítélet. Erre az egyik példát a samáriai asszony történetében láthatjuk, akitől Jézus vizet kért. A tanítványokat megdöbbenette, hogy a Mester egyáltalán szóba állt az asszonnyal (Jn 4:27). Előtérbe került a nemzeti gőg Kornéliusz, a Cézareában állomásozó római százados esetében is. Kornéliusz „*jámbor és istenfélő*” (ApCsel 10:2) ember volt, akit mély tisztelet övezett a helybeliek körében (22. vers). Egy angyal szólította arra, hogy küldjön el Joppéba Péterért (22. vers; lásd még 3-8. versek). Eközben Joppében Péter felment a ház tetejére imádkozni (9. vers). A nap heve elől az árnyékba húzódva élvezte a friss tengeri fuvalatot. Pihenés közben megéhezett. Amíg várta, hogy a házigazda elkészítse az ételt, furcsa látomást látott. Kinyílt a menny és valami hatalmas lepedőféle ereszkedett le, a négy sarkánál összekötve. A lepedőben különböző állatok voltak, amelyeket vagy „közönségesnek”, vagy „tisztátalannak” tartott. Mégis elhangzott a parancs: „*öljed és egyél*” (11-14. versek)!

Hogyan reagált Péter a felszólításra, hogy „tisztátalan” ételt egyen? Valójában mit jelentett a látomás (ApCsel 10:12-29)?

Isten fontos tanítást adott Péternek ezzel a látomással. Vannak, akik ma úgy gondolják: Isten ekkor változtatta meg az emberek számára javasolt étrendet, hogy ettől kezdve szabadon egyenek bármit, amire kedvük támad. Csakhogy a látomásból Péter nem ezt szűrte le! Először eltűnődött rajta, hogy vajon mit is jelenthetett az egész, ugyanis nem volt azonnal egyértelmű számára (17. vers). Majd amikor megérkeztek Kornéliusz emberei és elmondták, mi járatban vannak, Péter úgy érezte, velük kell mennie (22. és 23. vers). Kornéliusszal találkozva viszont már ki tudta fejteni, hogy mit jelentett a látomás. Krisztus az egész világ Megváltója, és a szemében a pogányok élete is fontos, drága, érték is vállalta a halált (34-48. versek). Nekünk is meg kell tanulnunk ugyanazt a leckét, amit Péter akkor kapott. Krisztus ledöntött minden válaszfalat, és már nem léteznek a zsidók és a pogányok - az összes többi nép közötti elválasztó vonalak, „*Hanem minden nemzetben kedves öelőtte, aki öt féli és igazságot cselekszik*” (ApCsel 10:35).

Hinnünk kell, hogy mindannyian egyek vagyunk Krisztusban, hiszen ezt tanítja a Biblia. Viszont sajnós még az egyházon belül sem érzi mindenki ezt a szíve mélyén, nem igaz? Először is, hogyan ismerhetjük fel a bennünk meglévő előítéleteket, másodsor pedig hogyan tudunk megszabadulni tőlük Isten hatalma által?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Az orosz író, Fjodor Dosztojevszkij egy regényében arról írt, hogy Jézus visszatér a földre, de nem úgy, ahogy a Biblia megjövendölte. A kitalált történet szerint az inkvizíció legvadabb idejében jött el, amikor a vallási vezetők gonoszságok elkövetésére használták hatalmukat. A főinkvizítor lefogatta és tömlöcbe vettette az egyszerű parasztként megjelenő Jézust. Éjjel aztán lement hozzá a börtönbe és vádolta, amiért szabadságot adott az embereknek. „A helyett, hogy elvette volna az ember szabadságát - mondta - nagyobbá tetted, mint valaha! Elfelejtetted volna, hogy az ember a jó és a gonosz ismeretében inkább választja a békét, sőt még a halált is, mint a választás szabadságát? Semmi nem oly csábító a számára, mint a lelkiismereti szabadság, de nincs más, ami annál nagyobb szenvedést okozna.” Arcátlansága és cinizmusa ellenére az egyházfinak egy dologban igaza volt. Nézzük csak végig, hogy mit kezdtek szabadságukkal az emberek! Fájdalom, gonoszság, bűn, szenvedés és halál - ez mind a szabadságból, vagyis inkább az azzal való visszaélésből ered. Isten azonban szeretetre képes lényeknek teremtett bennünket, viszont csak azért szerethetünk, mert a teremtéstől fogva szabadok vagyunk. A nagy küzdelem főként amiatt dül olyan hevességgel a világon, amit az emberek kezdtek és most is kezdenek ezzel a szent és igen drága ajándékkal, a szabadsággal. A szabadság igazi árára a kereszt mutat rá! Amint a héten is láttuk, az evangélium hallatán némelyek megtértek és Jézusnak adták a szívüket, mások azonban meggyilkolták az üzenet átadóját. A szabadság drága kincs, ajándék, de jól meg kell gondolnunk, hogyan élünk vele!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Az Újszövetség kiemeli, hogy Krisztusban egyik vagyunk. Óriási jelentőségű gondolat, forradalmi is volt a maga korában. Sajnos azonban még most, a XXI. században is a legszörnyűbb bajok közé számít az etnikai, faji és nemzeti előítélet. Csak Isten látja teljes egészében, hogy mi minden történt ezek miatt. Tudjuk, hogy erre kell számítanunk a világban, de mi a helyzet az egyházzal vagy akár a saját gyülekezetünkkel? Hogyan mutatkozik meg ez a kérdés? Miért áll éles ellentétben az előítélet az evangélium legalapvetőbb tanításával?
2. Vajon hogyan fogadjuk a Szentlélek meggyőző erejét, amikor éppen érezzük? Valójában az ember szívében dül a nagy küzdelem. A Lélek szavára hogyan válaszolunk, milyen döntéseket hozunk? Ezek szerint kinek az oldalán állunk?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: PÜNKÖSD UTÁN

Pünkösöd előtt - sóvárgás titkos mélye.
Pünkösöd előtt - ígéreték zenéje.
Pünkösöd előtt - esedezés, esengés.
Pünkösöd előtt - halk hajnali derengés.
Pünkösöd előtt - szent vágyak mozdulása.
Pünkösöd előtt - koldusszív tárulása.
Csendesen várni - várni, hinni, kérni!
Aztán - boldog pünkösöd utánba érni!

S pünkösöd után - szent égi erőt-vetten,
pünkösöd után - Lélekkel telítetten,
pünkösöd után - bátor tanúvá lenni,
pünkösöd után - szolgálni, égni, tenni,
pünkösöd után - régít kárnak ítélni,
Krisztusnak élni és másoknak élni,
minden mennyei kincset elfogadni,
és pünkösöd után - adni, adni, adni!

Pál írása a lázadásról

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 5:12-21; 1Korinthus 3:12-17; 12:14-26; 15:12-18; Efezus 6:11-17

„Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül az az íge, amely meg van írva: a diadal elnyelte a halált” (1Kor 15:54, ÚRK).

Pál bőséggel írt a nagy küzdelem témájáról. Az apostol hitt Sátán létezésében, mint ahogy fortélyos és halált hozó tetteinek valóságában is. Számos helyen figyelmeztetett Sátán „ravaszására” (Ef 6:11), megtévesztő csalásaira (2Kor 11:14), sőt természetfeletti erejére is (2Thessz 2:9).

Aki viszont olvasta Pál írásait, tudja, hogy mindig is Krisztusra és végső, értünk kivívott győzelmére helyezte a hangsúlyt. Még ha Sátánnak volt is némi sikere, aratott is győzelmeket az évszázadok során Isten szövetséges népe felett, Jézussal szemben végképp alulmaradt. Jézusban beteljesedett minden szövetségi ígéret, ami biztosítja az üdvösséget mindenkinek, legyen akár zsidó, akár pogány, aki hittel és engedelmisséggel igényt tart rá. Krisztus hűsége miatt biztos, hogy Sátán majd megsemmisül (Zsid 2:14) és a nagy küzdelemnek is vége szakad.

Ezen a héten néhány képpel és hasonlattal foglalkozunk, amelyeket Pál a küzdelem valóságának érzékeltetésére használt. Bemutatta a kozmikus harcban vergődő egyháznak, a hívők közösségének, hogyan éljünk és működjünk együtt a közösség egészéért.

február 28.

ÁDÁM ÉS JÉZUS

Pál leginkább az evangéliummal kapcsolatos világos magyarázatairól ismert, de a nagy küzdelmet felvázoló összefoglalása szintén meghatározó. A *jó hírről* szóló tanítása közepén így összegzi a főbb pontokat: „*hit által igazultunk meg*” Jézus által (Róm 5:1, ÚRK); „*szabad utunk van*” Istenhez és örülhetünk a reménységnek (2. vers, ÚRK); a megpróbáltatások már nem nyugtalanítanak (3-5. versek). Azt is leírja, hogy „*mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt*” (8. vers), és most „*megtartatunk*” Helyettesünk, Krisztus élete és halála által. Megmenekülünk Isten végítéletétől is, amikor eltörli a bűnt (9. és 10. vers). Örülhetünk annak, hogy megbékültünk Istennel (11. vers).

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem témája Róm 5:12-21 szakaszában?

Miután Pál felsorolta, hogy mit tett értünk Krisztus, a *hogyanra* is magyarázatot adott. Az édeni fánál Ádám által okozott kár helyreállítása nélkül nem lett volna meg az örök élet reménye, és Sátán győzött volna a nagy küzdelemben. A tettével Ádám mindenkire halált hozott (Róm 5:12). Még az sem vehetett véget a halál és a bűn problémájának, hogy Isten a Sínai-hegynél kinyilatkoztatta a Tízparancsolatot. A törvény nem jelentett megoldást a bűnre, csak azt tette világossá, hogy mi számít rossznak. A bűn és a halál problémáját kizárólag Jézus áldozata oldhatta meg. Jézus a saját életével fizette meg az adósságot, ami „*kegyelemből való ajándék*” (15. és 16. vers) volt.

Így lehetőség nyílt az emberiség helyreállítására. Miként a halál „*uralkodott*” Ádám bűne miatt, Jézus hűsége révén most már „*az igazság ajándéka*” uralkodhat (17. vers). Nem „*igazság*”, hogy Ádám miatt veszítettük el a Paradicsomot. Semmi közünk nem volt a rossz döntéséhez, a következményeit mégis szenvedjük. Viszont az sem „*igazság*”, hogy visszakaphatjuk a Paradicsomot! Semmi részünk nem volt abban, amit kétezer éve Jézus tett. A 18-21. versekben Pál összegzi az érveit. Az első Ádám ítéletet és halált hozott, míg a második Ádám megbékélést és életet.

„Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (8. vers). Helyettesítsük be ide a saját nevünket, és igényeljük ezt az áldást! Milyen reményt találunk így?

AZ EGYHÁZ „ÉPÜLETE”

„Krisztus egyháza, bármilyen gyengeségekkel és hiányosságokkal küzd is, mégis egyedül ez az, amire Krisztus a legfőbb gondoskodását árasztja a földön” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 284. o.).

Nincs jobb példa erre a klasszikus, Ellen G. White-tól származó idézetre, mint amit 1Korinthus 3. fejezetében találunk. Pál az egyházat olyan növényhez hasonlítja, amelyért többen is munkálkodnak: az egyik elülteti a magot, a másik öntözi, de növekedése és fejlődése Istentől van (1Kor 3:4-9).

Érvelését folytatva Pál egy épülethez hasonlítja az egyházat. Valaki megveti az alapot, majd sokan mások arra építenek (10. vers). Krisztus maga az alap (11. vers), ezért jól meg kell gondolnia az utána következőknek, hogy milyen anyagot is használnak! Az eljövendő ítélet fogja megmutatni a különbséget a silány és a megfelelő „építőanyagok” között (12-15. versek).

Mi az a két dolog, ami bemutatja, hogy valójában kinek az oldalán állunk a nagy küzdelemben (1Kor 3:12-15; vö. Mt 7:24-27)?

Nézzük csak meg, hogy mi következik ezután: „*Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti*” (1Kor 3:16-17).

Két dologra kell felfigyelnünk: Az első, hogy a szövegösszefüggés az egyházra és az egyház felépítésére mutat, nem elsősorban az egészségre. Nem Isten rontja meg azt, aki helytelen életmódbeli szokásaival aláássa az egészségét, inkább ő rontja meg saját magát. (A későbbiekben Pál valóban leírja, hogy testünk a Szentlélek temploma, méghozzá az erkölcsi választásainkkal kapcsolatosan, 1Kor 6:15-20 szakaszában.)

A második pedig az, hogy a görögben is többes szám második személyben hangzik a felszólítás, tehát az apostol nem egy embert, hanem egy csoportot szólít meg. Vagyis, ha bárki bármit tesz, amivel árt az egyháznak, komoly bajba kerül. Isten figyelmeztet, hogy „*megrontja*” azt, aki megpróbál ártani az egyháznak.

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy minden szavunkkal és tetteinkkel építjük, nem pedig romboljuk az egyházat?

AZ EGYHÁZ KRISZTUS TESTE

Az egyház szerepét és feladatát világosan körülírja 1Korinthus 12. fejezete. Az apostol itt az egyházat egy testhez hasonlítja, amelyben félreérthetetlenül meghatározza minden tag szerepét, akik egymással harmonikus egészként dolgoznak össze (12. vers).

Mi az alapvető üzenete 1Kor 12:14-26 szakaszának?

Pál karikírozva mondja el, hogy mi lenne, ha a láb vagy a fül nem a testhez tartozónak mondaná magát. Sőt, az apostol még tovább megy, és eljátszik a gondolattal, hogy mi történne, ha az egész test szem vagy fül volna (17. vers). Képzeljük el, hogy egy nagy fül csapdos át a termen köszönteni bennünket! Nevetségesen hangzik, pedig valami ilyesmi történik, ha egyesek megpróbálják uralni a gyülekezetet, mintha ők lennének a kizárólagos tulajdonosai.

Az előzőekben Pál felvázolt különböző tevékenységeket a gyülekezetben, amelyeket a Szentlélek ajándékaként írt le. Vannak, akik bölcsen szólnak, mások igen alaposan ismerik a Szentírást (8. vers). Bizonyos emberek hite a többieket is ösztönzi, míg megint mások gyógyítanak (9. vers). Vannak csodatévők, prófétai meglátással rendelkezők, olyanok, akik világosan különbséget tudnak tenni a jó és a rossz között, mások pedig a nyelvi korlátokon képesek áttörni (10. vers). Figyeljük meg, hogy az érintett személyek nem maguk döntöttek a képességeikről. A Szentlélek választotta ki őket egyénileg, különböző háttérből, hogy építsék és egységbe hozzák a testet, az egyházat (11-13. versek). E fontos tényt hangsúlyozva Pál megismétli: Isten dönti el, hogy melyik tag hová illeszkedik (18. vers).

Sarkalatos kérdés, hogy noha sok tag van, de a test csak egy! Minden tag élő kapcsolattal kötődik az összes többihez, még azokhoz is, akik nem tartják önmagukat túl sokra (20-24. versek). Ez a szoros összeköttetés beépített védelmet jelent, és minden tag jólétét biztosítja. Az összetartozás akkor mutatkozik meg igazán, amikor közös az öröm és közös a bánat (26. vers).

Vannak emberek, akiknek a szervezete autoimmunbetegséggel küzd, a test önmaga ellen fordul. Az ilyen betegség legyöngíti a szervezetet, sőt még halálos is lehet. Mai alapigénkre gondolva, hogyan munkálkodik az ellenség a test meggyöngítéséért? Hogyan használhat fel bennünket az Úr a támadás megfékezésére?

ISTEN FEGYVERZETE

Az Efezusi levél 6. fejezetében Pál a fegyverzet képét használja, amivel szintén a nagy küzdelem valóságára és az igazi ellenséggel (Ef 6:11) vívott szó szerinti harcra céloz.

Ef 6:11-17 versei alapján tehát mennyire valóságos és személyes ez a csata?

A lényeg nem a fegyverzet egyes darabjainak a jelentése, inkább az, amit az egész összessége jelent. Figyeljük meg, Pál kiemeli: „*öltözzétek föl az Isten minden fegyverét*” (13. vers), tehát nem csak bizonyos darabjait kell kiválasztanunk. Így állva maradunk az ütközetben. Ez a hasonlat azt fejezi ki, hogy az ember az ítéletben ártatlannak bizonyul (vö. Zsolt 1:5), más szóval győzni fog.

A fegyverzet egészét összetartja az öv, ami találó metafora az „*igazlelkűség*” kifejezésére (14. vers). Vagyis egész lelki védelmi rendszerünket az igazlelkűség tartja a helyén. Jézus gyakran beszélt az igazságról (Jn 1:14, 17; 4:24; 8:32; 14:6). A következő „*az igazság páncélja*” (Ef 6:14). Tehát az igazság kulcsszó Jézus beszédeiben (pl. Mt 5:6, 10; 6:33). Az Ószövetségben az igazság alatt az igaz ítéletet értették, azt, amikor elérték, hogy mindenki megkapja, ami neki tisztességgel járt.

A katonai saru (Ef 6:15) a békesség evangéliumát jelképezi. Ezt a kifejezést Pál Ézs 52:7 verséből vette, ami megjövendölte, hogy emberek hatalmas távolságot járnak be gyalogszerrel, mert tudatni akarják a fogságban lévőkkel: Jeruzsálem újjáépült és Isten visszaadta népe szabadságát. Vagyis úgy is mondhatnánk: a gonosz elleni harc része az is, amikor elmondjuk az embereknek, hogy Isten már megnyerte a csatát, ezért már békességben élhetnek önmagukkal, másokkal és Istennel.

A hit pajzsa (Ef 6:16) véd meg attól, hogy a „*tüzes nyilak*” célba érjenek és nagy pusztítást végezzenek. Az „*üdvösség sisakja*” (17. vers) párhuzamba állítható a koronával, amit Jézustól kapunk (Jel 1:6; 2:10), a Lélek kardja (Isten Igéje) az egyetlen védelmi fegyverünk, amit úgy kell használnunk, ahogyan Jézus tette, amikor az ördög megkísértette (Mt 4:4, 7, 10).

A nagy küzdelemben teljes egészében Istenre vagyunk utalva. Hogyan fejezi ezt ki a lelki fegyverzet egész leírása? Hogyan győződhetünk meg arról, hogy egyetlen testrészünket sem hagyjuk védelem nélkül?

AZ UTOLSÓ ELLENSÉG

A korinthusi gyülekezet néhány tagja nem értette egészen a feltámadás kérdését. Pál nagy körültekintéssel magyarázta el, hogy ez a tanítás az evangélium meghatározó eleme (1Kor 15:1-4). A hívők aggódtak azoknak a sorsa miatt, akik már meghaltak (6. vers), ugyanis némelyek azt állították, hogy aki meghalt, nem támad fel Jézus visszajövelekor (12. vers). Hasonló volt a helyzet Thesszalonikában is (1Thessz 4:13-17).

Mi következik abból, ha valaki tagadja a holtak feltámadásának tanítását (1Kor 15:12-18)?

Pál így fejezi be az érvelését: *„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk”* (19. vers). Krisztus azonban valóban feltámadt, *„az elaludtak zsengejeként”* (20. vers, ÚRK).

Ezek után Pál Ádámmal hasonlítja össze Krisztust: *„Mert amint Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki megelevenedik”* (22. vers, ÚRK). Az apostol azt is pontosan megmondja, hogy mikor lesz ez az általános feltámadás: *„az ő eljövetelekor”* (23. vers). Majd a fejezet vége felé tovább folytatja a két „Ádám” összehasonlítását (45-49. versek). Az első Ádám porból lett, míg a mennyei Ember a mennyből jött, és egy nap majd bennünket is átváltoztat. Ennek a jelentését magyarázza a második advent leírása: *„trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és ez a halandó test halhatatlanságot öltson magára”* (52-53. versek, ÚRK).

Isten eredetileg örök életre teremtette Ádámot, de az ember hamarosan annyira legyengült, hogy csupán viszonylag rövid ideig él. Amennyiben el akarjuk nyerni az örök életet, képessé is kell válnunk arra, hogy örökké élhessünk, és Isten éppen ezt ígéri meg.

Olvassuk el 1Kor 15:23-26 szakaszát! A nagy küzdelem sűrűjében élünk, és látszólag a halál, a gonoszság meg a szentségtelen erők uralják a világot, viszont mit ígérnek ezek a versek a nagy küzdelem végét illetően? Hogyan tanulhatunk meg túllátni a szemmel láthatókon, és belekapaszkodni azokba az ígéretekbe, amelyek személyesen, nekünk is szólnak?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A bűn miatt nemcsak az ember, hanem a föld is a gonosz uralma alá került, és a megváltási terv által kell helyreállítani. A teremtéskor Isten Ádámot tette meg a föld urának, ám amikor engedett a kísértésnek, Sátán hatalmába került, és a föld feletti uralma átszállt legyőzőjére. Így lett Sátánból »*e világ istene*«. Bitorlóként szerezte meg a föld feletti uralmat, amit Isten eredetileg Ádámnak adott. Azonban Krisztus az áldozatával megfizette a váltságot a bűnért, ezzel nemcsak az embert váltja meg, hanem visszaszerzi az elveszített uralmat is. A második Ádám mindazt helyreállítja, amit az első Ádám elveszített” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*. 1908. nov. 4.). Ennek ellenére, ha körülnézünk a világban, könnyen elfeledkezhetünk arról, hogy Sátán legyőzött ellenség, akinek „*kevés ideje van*” (Jel 12:12). Gonoszság, halál és szenvedés uralkodik a földön, pedig Krisztus megígérte, hogy tettei által ezek mind megszűnnek majd. Ha tehát nem is vagyunk egészen biztosak benne most, akkor is tudnunk kell: ezeket az ellenségeket nem az törli majd el, amit emberek tehetnek. Az ember képes lenne teljesen elpusztítani a földet és rajta minden élő, ami valószínűleg be is következne, ha elegendő idő volna rá, és Isten nem tartaná ettől vissza. A megígért változásokat csakis Isten természetfeletti ereje hozza majd el, mi magunk bizonyosan nem oldhatjuk meg a problémákat.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. „Az egyház gyenge és hiányosságokkal küzd, folyamatosan figyelmeztetni és tanácsolni kell, mégis ráirányul Isten legfőbb figyelme. Isten a kegyelmével hat az emberi szívre, és a jellem olyan mértékű átalakulását éri el, ami csodálattal tölti el az angyalokat, ezért örömeiket dicsérő énekekkel fejezik ki. Örülnek a gondolatnak, hogy a bűnös, tévedő emberek megváltozhatnak” (Ellen G. White: *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1903. jan. 20.). Soroljunk fel néhány példát arra, hogyan változunk meg annak hatására, amit Jézus tesz értünk és bennünk!
2. Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem az egyházon és a gyülekezeten belül? Milyen kérdések osztanak meg, gyengítenek vagy gátolják, hogy végezzük, amire Isten elhívott? Hogyan hozhatunk gyógyulást, mit tehetünk az egységért, amikor az emberek nem értenek egyet azzal, amit mi lényegesnek hiszünk?

CSIZMADIA ÉVA: A KÉZ

Írok, törölök,
ami nem jó,
helyette jobbat
keresek,
s ha nem tetszik,
kitörölöm.

Isten is töröl,
áldott a kéz
mely életemből
kitörli a hibás
sorokat.

Jobbat alkot,
s ha fáj,
a kéz simogat.
És nem fáj már
a törlés,
ha áldott keze végzi.

Amit Péter írt a nagy küzdelemről

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 14:2; Dániel 2:34-35; 1Péter 2:9-10; 4:1-7; 2Péter 1:16-21; 3:3-14

„Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9).

Péter írásaiban igen sokszor előfordul a nagy küzdelem témája, talán mivel saját tapasztalatából tudhatta, méghozzá jobban, mint sokan mások, hogy milyen könnyű áldozatul esni Sátán megtévesztésének. Nagyon is tisztában volt a küzdelem valóságos voltával, ezért írta: *„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8).*

Péter tanúja volt a nagy küzdelem különféle formákban való kibontakozásának. Látta az egyházban folyó harcot, ennek részeként azokat is, akik egykor a hívők közösségéhez tartoztak, ám idővel cinikussá váltak, elutasították Istent és Krisztus visszatérésének gondolatát. Az apostol erősen, határozottan fellépett a csúfolódók ellen, mert ha elveszne a Krisztus visszatérésébe vetett hit, miben reménykedhetne az ember?

Péter éppen a saját bukásai miatt emelhetette ki olyannyira a hit szerepét. Pontosan tudta, milyen érzés volt a csúfolkodók, istentagadók között lenni, amikor megpróbált elvegyülni a tömegben, hogy el ne ítéljék mint Jézus követőjét. Ezért hangsúlyozta, hogy mennyire fontos a hívőknek az elhívásukra és a kiválasztottságukra gondolni, annak tudatában élni.

SÖTÉTSÉGBŐL VILÁGOSSÁGRA

Miként jelenik meg a nagy küzdelem témája 1Pt 2:9-10 verseiben?

Ezeknek a verseknek a gyökere visszanyúl az Ószövetségbe: „*papok birodalma és szent nép*” (2Móz 19:6); „*szent nép... téged választott az Úr*” (5Móz 7:6; 14:2). Isten e kijelentésekkel kívánta megerősíteni népét a kivonulás idején, amikor kiszabadultak a rabszolgaságból és az Ígéret Földje felé tartottak. Péter párhuzamot látott Isten népe között a kivonulás korában és a saját idejében.

Így tehát Péter szavai nem a végeredményt, inkább a folyamatban lévő munkát írják le. Igen, Isten kiválasztott, és mindenki előtt áldanunk kell Őt, mert kivezetett a sötétségből, amit Sátán borított a világra. Ettől azonban még nem lettünk tökéletesek, és ez nem jelenti azt sem, hogy már megérkeztünk volna (lásd Fil 3:12). Ellenkezőleg! Jézus követésének lényeges része, hogy tudatában kell lennünk saját bűnösségünknek és hiányosságainknak. Ezért érezzük, hogy szükségünk van Jézus igazságára az életünkben.

„Ezen az alapon jöhet minden bűnös Krisztushoz. »*Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket*« (Tit 3:5). Ha Sátán bűnösnek mond, s szerinte nem reménykedhetsz Isten áldásában, mondd meg neki, hogy Krisztus a bűnösöket megmenteni jött el a világra. Semmink sincs, ami Isten kegyébe ajánlhatna, de a kérelem – amelyet most és örökké nyomatókusan előtárhatunk – magában a kimondhatatlanul nyomorult állapotunkban van és ez teszi szükségessé az Ő megmentő erejét. Ha teljesen lemondunk az önbizalomról, a Kálvária keresztyére tekinthetünk, mondván: »Mivel mit sem hozhatok, Keresztedhez borulok« (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 260-261. o.).

Az egyik biztos módja annak, hogy megtudjuk: Isten kihívott „*a sötétségből az ő csodálatos világosságára*” (1Pt 2:9), ha felmérjük, mennyire rá vagyunk utalva Krisztusra, „*aki Istentől bölcsességül, igazságul, szentségül és váltáságul lett nekünk*” (1Kor 1:30).

Mi megy végbe bennünk, amikor egészen legyűr, elkeserít, amit tettünk vagy ha a jellemünkre gondolunk? Mit kezdünk az efféle gondolatokkal, amikor a hatásuk alá kerülünk? Hogyan fordíthatjuk az ilyen alkalmakat a javunkra lelki értelemben?

KÜLSŐ NYOMÁS

1Pt 4:1-7 szakasza alapján tehát miért számítanak az életmódbeli döntéseink? Hogyan hatnak arra, hogy majd készen állunk-e Krisztus visszajövetelére?

Péter kifejti: a hívők már elég időt töltöttek azzal, hogy igyekeztek engedni a környezetük nyomásának (1Pt 4:3). A helyzet viszont megváltozott, talán „fursának” tartják őket, amiért nem csatlakoznak a tömeghez, sőt rosszindulatú pletykákat is terjeszhetnek róluk (4. vers). Sátán még azokat is felhasználhatja arra, hogy elvegye a hívők kedvét az Istennel való járástól, akik korábban a barátaik voltak.

Péter bátorítja a hívőket, hogy ne ijedjenek meg a támadásoktól. A „pogányoknak” majd maguknak kell számot adni Istennek, a Bírónak, nekünk nem kell azon aggódni, hogy ők mit gondolnak (5. vers).

Nagyon fontos az, amire Péter itt rámutat! Hány embert ismerünk, aki meghajolt mások elvárásainak a nyomása alatt, ahelyett, hogy kiállt volna a hite mellett? Különösen nehéz a fiatalok helyzete, akik sokat küzdenek a környezet nyomásával.

Péter bátorította a hívőket: ne amiatt aggodalmaskodjanak, hogy vajon elfogadják-e őket a többiek, ne mások véleményéhez, követeléseihöz, elvárásaihoz igazodjanak! Csak legyenek kedvesek, forduljanak szeretettel mindenkihez, akivel kapcsolatba kerülnek (8-9. versek)! Ez nem csupán ráadás, plusz kötelesség, amit fel kell venni a keresztényi élet elintézendő listájába, hanem a legfontosabb teendő, a legjobb módja a kapcsolatépítésnek. Péter talán éppen azért javasolja, hogy vegyük komolyan az imát (7. vers), mert Isten tudja: időnként jobban igyekszünk a „pogányok” kedvére tenni, mint kedvesen és szeretettel bánni a hozzánk legközelebb állókkal. Nemcsak értük kell imádkoznunk, hanem azért is, hogy Isten tegyen bennünket figyelmesebbé, jobban lássuk meg, mire van a környezetünknek igazán szüksége. Isten arra hívott el bennünket, a „királyi papság, szent nemzet” tagjait, hogy jó hatást váltsunk ki, és ne mások rossz dolgai fogjanak rajtunk. Sajnos Izrael tragikus történelme éppen arról tanúskodik, hogy a pogányok belevitték őket a rossz dolgokba, és nem az ő jó hatásuk érvényesült.

Milyen nyomás ér bennünket a környezetünkben? Hogyan tudunk ellenállni? Miért illik ilyen helyzetekre különösen Pál mondata, hogy „*a gonoszt jóval győzd meg*” (Róm 12:21)?

IGEN BIZTOS PRÓFÉTAI BESZÉD

Miért tartotta Péter különösen fontosnak a próféciaát (2Pt 1:16-21)?

Az apostol sok eseménynek volt a szemtanúja, amelyek közül meg is említette pl. Jézus megdicsőülését (2Pt 1:18). Kiemelte a Jézusra vonatkozó próféciaák fontosságát (19. vers). Ezek egyaránt komoly hatást tettek rá, ő azonban a legtöbbet az utolsó pontnál, a próféciaáknál idézte. Ennek talán az lehetett a magyarázata, hogy tanítványként megszegyenült. Hányszor előfordult, hogy nem figyelt arra, amit Jézus mondott, mert úgy gondolta, jól tudja, miről van szó! Hányszor beszélt Jézus arról, hogyan bánnak majd vele a főpapok Jeruzsálemben, Pétert mégis többször váratlanul érték a fejlemények, pedig minden pontosan úgy történt, ahogyan Jézus előre megmondta. „Kudarcai” közül talán az volt a legfájdalmasabb, amikor Jézus megjövedolte a tagadását. Péter biztos volt benne, hogy ilyesmi nem történhet meg, ám amikor mégis bekövetkezett, az lehetett élete mélypontja.

Talán az apostol éppen ezért akart rávilágítani, hogyan lehet az ember Jézus hűséges követője. Emlékeztette a hívőket az „igen nagy és becses” ígéretekre, amelyek által „isten természet részeseivé” válhatnak. Így kerülhetik el „a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Felsorolt számos, egymással összefüggő tulajdonságot, amelyek a keresztény élet meghatározó jegyei: hit, erény, ismeret, önuralom, kitartás, istenfélelem, testvériesség és szeretet (5-8. versek). Ezek segítenek elkerülni a romlottságot. E tulajdonságok mind egymásra épülnek, egységet képeznek. Pál ezeket nevezi a „Lélek gyümölcsének” - nem gyümölcsének - (Gal 5:22-23), mert egymástól elválaszthatatlan egységet alkotnak.

Péter azzal folytatta, hogy a hívő nem botlik meg, ha élete részévé teszi ezeket az értékeket. Kérte is levele olvasóit: „*igyekezzetek még inkább megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat*” (2Pt 1:10, ÚRK).

Ne feledjük, hogy Péter a hitben már megalapozott keresztényeknek írt. Egyáltalán nem azt érzékeltette, hogy ha valaki eleget tesz a követelmények egy bizonyos listájának, jegyet kap a mennybe. Csupán szembeállítja a kor általános viselkedési formáival a keresztényekre vonatkozó elvárásokat. Arra sarkall, hogy energiánkat ne pazaroljuk rossz dolgokra, inkább azzal foglalkozunk, ami jó.

CSÚFOLÓDÓK

2Pt 3:3-7 szakaszában mire utal Péter a múltból, ami segíthet megbirkózni a mostani és a jövőbeli kérdésekkel?

A világosság és a sötétség, Jézus követői és a gonoszság erői közötti küzdelem már-már a tetőfokára ért. Az ördög mint éhes, ordító oroszlán azt keresi, ki falhat fel legközelebb (1Pt 5:8). A csúfólódók hada a segítségére siet. „Racionális” és „tudományos” érveikkel (2Pt 3:3-4) megpróbálják kioltani a keresztények hitét, Péter szerint azért, mert ragaszkodnak kialakult életstílusukhoz, a kívánságaikhoz (3. vers; lásd még Júd 18). Azzal érvelnek Jézus visszajövetelével szemben, hogy minden ugyanúgy van, ahogy mindig is volt.

Gúnyos megnyilvánulásukkal azonban Jézus kijelentése áll szemben: „*ismét eljövök*” (Jn 14:1-3). A csúfólódók gyakorlatilag tagadják Jézus visszajövetelét (lásd 2Pt 3:4). Mintha az édeni történet visszhangozna itt. Isten kijelentette: „*a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz*” (1Móz 2:17, RÚF). A kígyó által viszont Sátán ezt cáfolni próbálta: „*Bizony nem haltok meg*” (1Móz 3:4). Nyíltan ellentmondott Isten szavának. Az Édenben csak egy hang tette ezt, most viszont már mindenütt, a hangok kórusa tagadja Isten állítását. Érdemes azonban figyelni arra, hogy Péter előre szólt erről a hazugságról. Így minden alkalommal, amikor valaki gúnyolódik Jézus visszajövetelének ígéretén, valójában ő maga tölti be az apostol próféciáját.

A történelem tanúsítja, hogy az özönvíz katasztrófája egyszer már elpusztította a földet, a csúfólódók azonban nem akarnak erről tudomást venni. Nem hajlandók elismerni, hogy Isten odafigyel az ember életét meghatározó döntésekre. Azt a gondolatot is el akarják hessegetni maguktól, hogy a világot egykor vízzel elárasztó Isten az idők végén, az ítélet nagy napján tüzzel tisztítja majd meg a földet (2Pt 3:5-7). Csalfa reménybe kapaszkodnak, ha a természet változatlan körforgására hivatkoznak.

Az évek múlásával hogyan tudunk továbbra is rendületlenül ragaszkodni a második advent ígéretéhez? Miért olyan fontos ez?

SIETTETNI JÉZUS VISSZAJÖVETELÉT

Néha talán úgy érezzük, hogy vég nélkül kell várnunk Jézus visszajövetelére, viszont Istennek nem jelent gondot az idő. „...*egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap*” (2Pt 3:8). Az egész Szentírás azt hangsúlyozza, hogy közel a vég – az Ószövetség az Úr napjára vonatkozóan, az Újszövetség pedig Krisztus visszatérését illetően.

Milyen távolra mutat az a remény, amit 2Pt 3:8-14 szakasza tár elénk? Lásd még Dán 2:34-35, 44!

A klasszikus idői próféciaiból megtudjuk, hogy Isten határt szabott a gonosz fennmaradásának és a várakozásnak. A próféciaiban felvázolta, hogy milyen stratégiát követ a bűnnel és a szenvedéssel kapcsolatban, és hogyan fogja visszaállítani a föld eredeti tökéletességét.

Amit a világ végéről gondolunk, az mindenképpen hat a jelenünkre, az életvitelünkre (2Pt 3:12). Ha lázadást vált ki belőlünk a gondolat, hogy Isten beszél a mi kis világunk dolgaiba, akkor hajlamosak leszünk a cinizmusra és csatlakozunk a csúfolódók táborához. Ha pedig megértjük, hogy a kegyelmes Isten végül közbelép és elsöpri a tűrhetetlen romlottságot és az emberi jogok letiprásának burjánzó megnyilvánulásait, akkor bizalommal várjuk „*az új eget és új földet... amelyekben igazság lakozik*” (13. vers).

Péter ismét hangot ad aggodalmának azzal kapcsolatban, hogy milyen a hozzáállásunk és a magatartásunk. Bátorít, hogy „*igyekezzünk*” „*szeplő és hiba nélkül valók*” lenni (14. vers, ÚRK). Ha a következő vers nem lenne ott, azt gondolhatnánk, hogy a „cselekedetek” vallását tanítja, viszont szavaival a félreértés lehetőségét is kizárja: „*a mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartásatok*” (15. vers, ÚRK).

Célunk a feddhetetlenségre törekedni. Azért is írja az Ige Jóbról, hogy „*istenfélő volt, és kerülte a rosszat*” (Jób 1:1, ÚRK). Krisztus így állít bennünket az Atya elé (1Kor 1:8; Kol 1:22; 1Thessz 3:13; 5:23). Szeplő nélkül? Ilyennek kellett lennie az áldozati báránynak (pl. 2Móz 12:5; 3Móz 1:3), Jézus is ilyen volt (Zsid 9:14; 1Pt 1:19) és majd ekként állítja az egyházat az Atya elé (Ef 5:27).

Miért kell szüntelenül Jézus igazságára hagyatkoznunk, amit Isten hit által tulajdonít nekünk? Miért fontos közben arra törekedni, hogy győzni tudjunk a bűn fölött, növekedjünk hitben, kerüljünk minden rosszat és szent életet éljünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Péter figyelmeztetett, hogy a csúfolódók majd azt mondják: „*minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van*” (2Pt 3:4, RÚF). Ez nem újdonság, ugyanezt mondták az emberek az özönvíz előtt is. „Amint múlt az idő, és nem látszott semmi változás a természetben, a korábban félelemtől remegő emberek kezdtek fellázadni. Azt gondolták, ahogy ma is sokan, hogy a természet a természet Istene felett áll, és törvényei olyan szilárdak és megalapozottak, hogy még Isten sem tud változtatni rajtuk. Úgy okoskodva: ha Noé igazat mondana, a természet rendje megváltoztatna. Noé tanítását csalásnak tüntették fel a világ előtt – hatalmas csalásnak! Isten intéseivel szembeni megvetésüket azzal fejezték ki, hogy pontosan azt csinálták, mint az intés előtt... Azt hangsúlyozták, ha bármiben is igaz volna az, amit Noé mond, a hírneves emberek – a bölcsek, az okosok, a nagyok – megértenék azt a dolgot” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 67. o.). A mai „nagy emberek” is hasonlóan beszélnek: a természet törvényei nem változnak, és minden úgy van most is, mint azelőtt volt. Tulajdonképpen azt állítja az evolúció tana, hogy az élet olyan természetes folyamatok révén alakult ki, amelyeket meg lehet magyarázni, legalábbis elméletileg, a természet törvényeinek működése által. Szerintük egy nap a tudomány majd teljes magyarázatot tud adni, és semmiféle istenre nem lesz szükség. Az akkori „nagy emberek” tévedtek, mint ahogy a mostaniak is tévednek. Ezért írta Pál: „*Mert e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt*” (1Kor 3:19). Így volt ez az özönvíz idején, majd Péter korában, de így van ez ma is.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Péternek számos oka volt arra, hogy higygen Jézusban, és hangsúlyozta a „*prófétai beszéd*” bizonyosságát is. Nekünk miért olyan fontos a prófécia? Az első advent idején hogyan bizonyították a prófétai kijelentések, hogy valóban Jézus a Messiás? Milyen reményt ébreszt bennünk ez a második adventtel kapcsolatban? Hiszen a próféciák nélkül hogyan is tudhatnánk a második advent ígérteréről és reménységéről?
2. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy leginkább csak a tizenéveseket és a fiatal felnőtteket befolyásolja a környezet nyomása. Csakhogy nem ez a helyzet. Mindannyian vágyunk rá, hogy szeressenek és elfogadjanak a társaink. Hiszen még bizonyosságot tenni is sokkal jobban tudunk, ha az emberek szeretnek, nem igaz? Mit tehetünk, hogy miközben igyekszünk mások kedvében járni, azért a hitkérdésekből ne engedjünk? Miért könnyebb hitkérdésekben megalkudni, mint ahogy azt általában gondoljuk?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: SZEREPEK

Júdás, Pilátus,
olykor Péter;
őket ismételtjük mi
hitelesen, mintha
ránk szabták volna
a pazar alakítást
minden időkre.

Csak Péter sírása
szakítja néha félbe
az ezüstpénzek csörgését,
a kezek mosásának
undorító csobogását.

A küzdő egyház

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 60:14; Hóseás 2:13;
Jelenések 2:1-3:6, 14-22

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem” (Jel 3:20, RÚF).

A tizenkét apostol közül János halt meg utoljára. Ő írta a nevével jelzett evangéliumot és a három apostoli levelet, valamint a nagy küzdelem megértéséhez komoly segítséget nyújtó iratot, *A jelenések könyvét*. Most viszont csak a hét gyülekezetet bemutató képeire koncentrálnunk. Az üzenet első olvasóinak a szemszögéből fogjuk ezt a témát tanulmányozni, hogy a lehető legtöbbet vehessük ki a szavaiból.

Különösen szembeötlő, hogy Jézus személyre szabottan közelít minden egyes gyülekezethez. Mindnek más szükséglete volt, Jézus viszont teljes választ adott az összesre.

Az egyik fő gond, hogy e gyülekezetek az identitástudattal küzdöttek, hasonlóan ahhoz, ahogy ma mi is. Vajon az említett gyülekezetek tagjai egyértelműen felsorakoznak Jézus mellé a haldokló világ előtti bizonyágtételért, vagy pedig kétkulacsosként mindkét oldal felé hajlanak? Vajon csak megpróbálnak kereszténynek tűnni, miközben a magánéletükben kényelmesebben érzik magukat a sötétség erői között? Magunkat általában a hét gyülekezet közül az utolsóhoz számítjuk, viszont világosan látni fogjuk majd, hogy noha más körülmények között, de nekünk is sok olyan kihívással kell szembenézni, amelyekkel a korszakok során küzdöttek a gyülekezetek.

AZ EFEZUSI GYÜLEKEZET

Jézust kezében a hét csillaggal, a gyertyatartók között járva mutatja be Jel 2:1 verse, amint az efezusi gyülekezethez szól. E szimbólumok fontos dolgokra irányítják a figyelmet. A gyertyatartók a gyülekezeteket, a hét csillag pedig az angyalokat jelképezi, akiknek a feladata a gyülekezetről való gondviselés (Jel 1:20). Más szóval, szoros az összeköttetés a hét gyülekezet és Isten mennyei trónja között. A gyülekezetek szerepe döntő a nagy küzdelemben.

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem Jel 2:1-7 szakaszában?

Az efezusiaknak szóló üzenet először bemutatja a gyülekezet jellegét. Jézus tisztán látja az erősségeit, de a gyengeségeit is. Dicsézően szól a tetteikről, a kitartásukról, valamint arról, hogy nem tűrik meg maguk között a hamis tanítókat (Jel 2:2-3, 6). Ez világos figyelmeztetés, hogy a hamis tanításnak nem szabad teret engedni az egyházban. Úgy tűnik, hogy a sötétség elleni küzdelemben Isten először megnyerte az efezusi gyülekezetet, Sátán viszont ellentámadásba lendült, még hozzá hamis apostolok által. Talán az első hét diakónus egyikének, Nikolausnak (ApCsel 6:5) a követői voltak, akik egy szakadármozgalmat indítottak. Jézus számára gyűlöletes tanokat hirdettek (Jel 2:6).

Az efezusi gyülekezettel az volt a baj, hogy elhagyta „az első szeretetét” (4. vers). A nyelvezet az ószövetségi prófétákéra emlékeztet, akik a hitehagyó Izraelt a szeretői után futkosó emberhez hasonlították (lásd pl. Hós 2:13).

Lehet, hogy a helyzet reménytelennek tűnik, Jézus azonban a reménytelen helyzetek megoldására specializálódott! Először is, kéri népét, hogy emlékezzenek, honnan estek le, és térjenek vissza, folytassák azt, amit előbb tettek (Jel 2:5). Nem mintha az idő kerekeit próbálná visszafordítani a „rég szép napokhoz”, inkább a múlt tapasztalatára hivatkozva kívánja vezetni őket a jövőben.

„...az első szeretetedet elhagytad” (Jel 2:4). Miért történik ez meg olyan könnyen? Mi lesz velünk akár egyénileg, akár közösségileg, ami miatt kihűl bennünk a szeretet Isten iránt? Mit tehetünk, hogy az évek múlásával továbbra is lobogjon bennünk a szenvedély Isten és az igazsága iránt?

SZMIRNA ÉS PERGAMON

A szmirnai gyülekezetnek Jézus így mutatkozik be: „*az első és utolsó, aki halott volt, és életre kelt*” (Jel 2:8, ÚRK; lásd még 1:18). A pergamoni gyülekezet számára Jézus az, aki a fogai között tartja a kétélű, éles kardot (Jel 1:16; 2:12). Mi a jelentősége annak, ahogyan Jézus a két gyülekezetnek bemutatkozik?

Olvassuk el Jel 2:8-17 szakaszát! A szmirnai gyülekezet tagjai is a kemény munkájukról váltak ismertté, mégsem tudnak sokat felmutatni, talán azért, mert közöttük van a „*Sátán zsinagógája*” (Jel 2:9). A pergamoni gyülekezet tagjai szintén ragaszkodnak a hitükhöz, pedig „*a Sátán királyiszéke*” közöttük van (13. vers). Itt is megmutatkozik a nagy küzdelem valósága.

A szmirnai gyülekezet figyelmeztetést kap, hogy nehéz idők jönnek, bebörtönzés vagy talán halál is (10. vers). A pergamoni gyülekezetből már valakit meg is öltek a hitéért (13. vers). Fontos megjegyezni, hogy a nehéz idők csak egy darabig tarthatnak, vagyis a gonoszság nem folytatódhat egy bizonyos ponton túl (10. vers).

Okot ad az aggodalomra, hogy Istennek „*valami kevés*” panasza van a pergamoni gyülekezet ellen (Jel 2:14-16). Megtűrik maguk között azokat, „*akik a Bálám tanítását*”, valamint „*a Nikolaiták tanítását tartják*” (14-15. vers).

„Nikolaus és Bálám párhuzamos meghatározásnak tűnik. A Nikolaus összetett görög szó (*nikao* és *laos*), és azt jelenti, hogy »aki legyőzi a népet«. A Bálám név két héber szóból származik: *am* (nép) és *baal* - a *bela* szóból (pusztítani vagy elnyelni), együttes jelentése pedig: »a nép pusztítása« (Ranko Stefanovic: *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*. Berrien Springs, Mich., 2002, Andrews University Press, 111. o.). Jézus az egész gyülekezetet figyelmezteti, hogy ha továbbra is folytatódik a tévtanítás, személyesen jön el és harcol ellenük a szájában lévő karddal (Jel 2:16).

Viszont a figyelmeztetések között komoly bátorítás is hangzik mindkét gyülekezetnek (11. és 17. vers).

Mit mondhatunk Jel 2:14-15 versei alapján arról az elképzelésről, hogy nem számít, mit tanítunk? Miért nagyon is fontos a tanítás?

THIATIRA ÉS SZÁRDISZ

Olvassuk el Jel 2:18–3:6 szakaszát! Mi minden történt ezekben a gyülekezetekben? Milyen szempontból mondható, hogy közösségként és egyénileg is ugyanezekkel a dolgokkal küzdünk? Itt hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem?

A thiatirai gyülekezetnek szóló bemutatkozásból (Jel 2:18) kitűnik, hogy Isten népére egyre nagyobb megpróbáltatások és zavaros idők várnak. A túzlángú szem és az izzó fényű érc metaforái nemcsak Jel 1:14-15 verseiben fordulnak elő, hanem eredetileg Dániel 10. fejezetében. A próféta lát valakit, akinek a szemei „*olyanok, mint az égő fáklyák*” (ÚRK), a lábai pedig „*mint az izzó ércnek színe*” (Dán 10:6). Később, a végidőben Krisztus felkel és megszabadítja népét. Amikor Isten népe helyzete a legkilátástalanabbnak tűnik, Isten maga lép közbe megmenteni azokat, akiknek neve az élet könyvében található (Dán 12:1).

A szárdiszi gyülekezetnek Jézus úgy mutatkozik be, mint akinél van az Isten hét lelke és a hét csillag (Jel 3:1; 5:6). A Megváltó itt is tevékeny a színpalak mögött, és a menny erőt felsorakoztatja, hogy garantálja egyháza biztonságát.

E két gyülekezet bemutatása mély aggodalomra ad okot. Thiatirában ugyan látszik némi javulás (Jel 2:19), de tagjai olyanok, mint Izrael népe Jezábel királyné idejében. Szárdiszban pedig a nép lelkileg halott (Jel 3:1).

E problémák ellenére Jézus bátorítja a gyülekezeteket. Kijelenti, hogy Thiatirában sokan vannak, akik „*nem ismerik a Sátán mélységeit*”, és biztatja őket: „*ami nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök*” (Jel 2:24-25). Szárdiszban is van „*egy kevés*”, akik „*nem szennyezték be ruháikat*” (Jel 3:4, ÚRK).

Jézus ezeknek a hűségeseeknek kínál külön áldásokat. Thiatirának ígéri „*a hajnalcsillagot*” (Jel 2:28), amit később önmagával azonosít (Jel 22:16). Szárdisznak pedig üzeni, hogy helyük lesz a mennyben, és vallást tesz a nevükről „*az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt*” (Jel 3:5).

„*...tartsd meg azt, és térj meg*” (Jel 3:3)! Mit kell megtartanunk és miből kell megtérnünk? Miért kapcsolódik szorosan össze ez a kettő?

A FILADELFIAI GYÜLEKEZET

Hogyan mutatkozik be Jézus ennek a gyülekezetnek (Jel 3:7)? Mit tudhatunk meg ebből róla?

A gyülekezet elismerést kap, mert megtartja Krisztus beszédét és nem tagadja meg a nevét (Jel 3:8). Jézus érdekes ígéretet tesz: a Sátán zsinagógájába tartozók elmennek és tisztelettel adóznak a filadelfiaiaknak (9. vers). Ez a gondolat Ézs 60:14 verséből származik, amelyben Isten népe elnyomói alázattal leborulnak előttük, szemben a kíméletlen és durva bánásmóddal, ahogyan korábban viszonyultak hozzájuk. Ebből megérthetjük, hogy a Sátán zsinagógája megnehezítette az első keresztények életét. Amint láttuk, néhány előbbi gyülekezet azokkal küzdött, akik hamis tanokat hirdettek és problémákat okoztak – ez Sátán egyik módszere volt, amit a gyülekezetek ellen fordított. Ebből kitűnik, hogy végül a filadelfiai gyülekezet szabadítja meg az egyházat ettől a gonoszságtól.

Mit értünk a filadelfiai gyülekezet kitartása alatt (Jel 3:10)? Hogyan ígérte meg nekik Jézus, hogy határt szab a rájuk váró megpróbáltatásnak? Mit jelent ez számunkra ma?

Nyilvánvaló: a filadelfiai gyülekezet is éppen olyan nehéz időket élt meg, mint az előző gyülekezetek, de úgy tűnik, hogy más volt a hozzáállásuk. Ez az első a gyülekezetek sorában, amellyel kapcsolatban Jézus nem mutat rá valamilyen konkrét hiányosságra, amin javítaniuk kellene. A Megváltó felfigyelt a hitükre és arra, hogy együttműködnek Istennel. Ezt értékelté, annak ellenére, hogy a gyülekezetnek „kevés” az ereje (8. vers).

E gyülekezet győzteseinek szól az az ígéret, hogy oszloppá teszi őket Isten templomában, amely „*onnét ki nem jő*” (12. vers). Új nevet kapnak, Jézus teljesen Istenhez tartozónak ismeri el őket, talán éppen azért, mert az életük korábbi szakaszában minden módon Istenhez tartozónak vallották magukat.

Ha azonnal, hirtelen a mennybe kerülnénk, mennyire éreznénk magunkat odatartozónak?

A LAODICEAI GYÜLEKEZET

Laodiceának is bemutatkozik Jézus: „*az Ámen, a hú és igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete*” (Jel 3:14). Krisztus isteni természetének meghatározó vetületeire mutatnak rá ezek a jellemzők. Az „Ámen” utalás Ézs 65:16 versére, ahol az „Ámen” szó fordításaként ez áll: „*az igaz Isten*”, ami tehát a szövetséghez kapcsolódik. Jézus a hatalmas Isten, aki megtartja a szövetségét, Isten, aki beváltja az üdvösségre és helyreállításra vonatkozó ígéreteit. Jézus „*igaz bizonyság*” is, aki bemutatja népének, hogy valójában milyen az Isten (Jn 1:18; 14:8-10; Jel 1:5; 22:16). Mindezek mellett Ő a Teremtő is (Kol 1:16-17).

Mire szólítja Jézus Jel 3:14-22 szakaszában ezt a gyülekezetet? Mit jelent ez számunkra, ma?

Miután az első szövegek elmondják, kicsoda valójában Jézus, szükséges tisztázni a gyülekezet helyzetét is. Vagyis, azt mondhatnánk, hogy csak akkor ismerjük meg önmagunkat igazán, ha előbb megismerjük Istent. E gyülekezet tagjai valójában annyira áztatják magukat, hogy a valóságnak pontosan az ellenkezőjét képzelik magukról (Jel 3:17). Jézus kéri őket, hogy tegyék meg a kellő lépéseket, lássák tisztán, valóságosan a dolgokat, és szükség szerint változtassanak (18. vers).

Ha ezt nem teszik meg, a másik út az isteni ítélet lesz, még hozzá két szakaszban. Az első, hogy talán szükség lesz némi régimódi szülői fenyítésre (19. vers). A következő eshetőség, hogy Isten „kiköpi” őket a szájából (16. vers, ÚRK), mint egy korty poshadt vizet.

Ez a gyülekezet különösen közel került ahhoz, hogy kivetessen Isten színe elől, mégis a legnagyobb ígéreteket kapja. Jézus velük akar vacsorázni (20. vers). Ez az együttlét csak közeli barátok számára fenntartott alkalom. A későbbiekben pedig megígéri nekik, hogy majd vele együtt ülnek a trónján (21. vers).

Érdekes nyomon követni a hét gyülekezet kapcsán, hogyan válik a nép egyre hűvösebbé Istennel és hogyan távolodik el tőle. Miként történik ez meg? A csata már eldőlt, mégis mintha némelyek kitartóan kapaszkodnának a gonoszságba és a sötétség erőibe. E gyülekezetek történelmét áttekintve kérdés nem fér hozzá, hogy látjuk a nagy küzdelem kibontakozását és megnyilvánulását. Így megy ez majd egészen Jézus második eljöveteleig!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A csütörtöki tanulmányunk érintette Krisztus istenségének kérdését. Miért olyan fontos ez? Ellen G. White a következőt írta: „Mivel Isten törvénye éppolyan szent, mint Isten maga, csak az szerezhett engesztelést annak áthágásáért, aki Istennel egyenlő. A bűnössé lett embert senki más nem menthette meg a törvény átkától, más nem hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus magára vette a bűn terhét és szégyenét, a bűnét, ami annyira bántó a szent Isten számára, hogy el kellett választania egymástól az Atyát és Fiát. Krisztus kész volt a legszörnyűbb mélységbe leereszkedni a megrontott emberiség megmentéséért” (*God’s Amazing Grace*. 42. o.). Egyszerű az érvelés: A törvény szent, mint Isten maga, tehát csak az szerezhett engesztelést a törvény áthágásáért, aki éppúgy szent, mint Ő. Az angyalok büntelenek, de nem olyan szentek, mint a Teremtő, hiszen hogyan lehetne bármelyik teremtmény annyira szent, mint aki megteremtette? Nem csodálkozhatunk tehát, hogy a Szentírás újból és újból Krisztus istenségét tanítja. Egy bizonyos értelemben Krisztus áldozata Isten törvényének szentségére összpontosít. A törvény vagy pontosabban a törvényszegés miatt kellett Jézusnak meghalnia értünk, ha meg akart menteni. A bűn súlyára leginkább az áldozat végtelen volta mutat rá, amit az engesztelésért kellett meghozni. Éppen a bűn súlyossága fejezi ki, hogy milyen szent is a törvény. Amennyiben a törvény olyan szent, hogy csak magának Istennek az áldozata adhat választ követeléseire, akkor minden szükséges bizonyítékunk megvan a törvény fennkölt voltára.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljük meg, mit feleltünk a szerdai kérdésre! Mi minden következik a válaszunkból?
2. „Amint mostanában körülnéztem, hogy megtaláljam a szerény és alázatos Jézus egyszerű követőit, gondolatban igen kimerültem. Sokan azok közül, akik állítják, hogy várják Krisztus közeli visszatérését, a világhoz igazodnak és komolyabban törekszenek elnyerni a környezetük tetszését, mint Isten jóváhagyását. Hidegek és merevek, mint az a névleges egyház, amelyből csak röviddel ezelőtt távoztak. A laodiceai gyülekezetnek szóló üzenet tökéletesen bemutatja jelen állapotukat” (Ellen G. White: *The Review and Herald*. 1852. jún. 10.).
3. Ellen White ezt több mint másfél évszázada írta, mégis miért illenek ma ránk is annyira ezek a mondatok? Ezek szerint mire következtethetünk azt a mítoszt illetően, hogy az egyház kezdeti szakasza volt „az a régi, szép idő”?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: A BIBLIÁRA

ne pakolj
telefont,
se újságot,
se pénztárcát
se táskát
se poharat
egyszóval semmit.
Ha mégis rátennél
egy szál virágot;
az maradhat.
Ahhoz úgyszincs közöd, bár
rólad szól
mindegyik.

Megváltás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 4:23-26; 1Korinthus 4:5;
Filippi 2:9-11; 2Péter 3:10; Jelenések 20:1-3, 7-15

„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemekről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:4).

Az emberekben gyakran felvetődik a kérdés: hogyan és miért keletkezett a gonoszság? A válaszban központi szerepe van a szabadságnak. Az igazi szabadság, az igazi *erkölcsi* szabadság kockázattal jár, mert aki valóban szabad, annak kell, hogy lehetősége legyen a rossz megtételére is.

Ez így érthető, de akkor jön a következő kérdés: Miért nem törölte el Isten egyszerűen azokat, akik rosszat tettek? Miért nem mentette meg a többi teremtményt – bennünket – a lázadás következményeitől?

A válasz már a nagy küzdelem témájának a sűrűjébe visz. Amint a héten is látni fogjuk, az Úr kormányzata „nyitott”. Még ha sok mindent nem egészen értünk is vele és az eljárásaival kapcsolatban, de majd úgy fogja megoldani a nagy küzdelmet, hogy azzal örökre választ ad minden kérdésre az önmegettadását, jóságát, igazságosságát, szeretetét és törvényét illetően.

Valójában ezer évünk lesz rá, hogy feletet kapjunk, legalábbis azoknak a sorára vonatkozóan, akik elvesztek, ugyanis a többi válaszra ott lesz az egész örökkévalóság. A második advent után a megváltottak ezer esztendeig Krisztussal élnek és uralkodnak. És még ennél is fantasztikusabban hangzik, hogy aktív szerepük lesz az ítéletben. Nézzük tehát meg a nagy küzdelem hosszú drámájának utolsó lépéseit!

SÁTÁN MEGKÖTÖZÉSE

Mit vázol fel Jel 20:1-3 verse? Minek a reményét kínálja ez a gondolat?

A Bibliában többféleképpen is előfordul a megkötözés vagy a megkötözöttség. A legegyszerűbb esetben a foglyokra vonatkozik. Isten sokakat kiszabadított azok közül, akiket Sátán megkötözött. De a megkötés jelenti azt az erőt is, amit Isten ad az egyháznak a gonoszság felett, és az ítéletet szimbolizálja.

Az elfogott, veszélyes bűnözőt meg kell kötni. Ám a megkötözött bibliai szereplők többsége nem nevezhető bűnözőnek. Keresztelő Jánost láncra verték, mert elítélte a király erkölcsileg helytelen tetteit (Mt 14:3-4). Jézust megkötözték a Gecsemáné-kertben (Jn 18:12), kihallgatásakor (24. vers), majd pedig halála után (Jn 19:40). Pált (ApCsel 21:33) és Pétert (ApCsel 12:6) szintén megkötözték.

Jézus sokszor állt meg szemtől szemben olyanokkal, akiket Sátán megkötözött. Például az ördögös, akinek csuklóján és bokáján ott voltak a leszagatott láncok maradványai (Mk 5:3-4). Senki nem tudta megfékezni, mielőtt az Úr kiszabadította a démonok fogságából. Jézus találkozott egy asszonnal is, akinek a háta egészen meggömbült, őt is szabaddá tette (Lk 13:11-12, 16). Lázárt is kiszabadította a sírból és a halotti lepelből (Jn 11:43-44). Azután ott volt a láncra vert Barabbás, akit azért engedtek el, hogy ne őt, hanem Jézust feszítsék keresztre (Mk 15:7-15). Mindezekben az esetekben látjuk: Sátán vagy a szenvedésekkel akar megkötözöttségben tartani embereket, vagy ártatlanoakat kötöztet meg, hogy a gonoszság tovább terjedhessen. Jézus azonban letöri a halál béklyóit, hogy a Sátán által reménytelen fogságba vetett világnak szabadulást, szabadságot hozzon. Végül majd Sátán lesz megkötözve és a külső sötétségre kivetve (Jel 20:1-3).

Jézus küldetésének, a Sátán által megkötözöttek kiszabadításának részét képezi az is, hogy erőt ad követőinek. Biztosított, hogy meg lehet kötni Sátánt („az erős ember”) és a házat ki lehet rabolni (Mt 12:26-29, ÚRK). Másként szólva Sátánnak nincs ereje Krisztussal és a követőivel szemben, mivel Krisztus kiszabadította népét Sátán köteleiből.

Pál megállapította: „az Istennek beszéde nincs bilincsebe verve” (2Tim 2:9). Jézus ehhez az eszközhöz folyamodva hallgattatta el Sátánt (Mt 4:4, 7, 10). Mi is igényt tarthatunk ugyanerre az erőre, hogy ellenálljunk a gonosznak.

Milyen ígéretekre hivatkozhatunk, amelyek minden láncot szét törhetnek, amivel a gonosz meg akar kötni?

„MIÉRTEK”

Mózes első könyvének nyitó versei úgy írják le a földet, mint ami „kietlen és puszta” volt (1Móz 1:2). Jeremiásnál ismét előkerül ez a kifejezés, amikor a hét utolsó csapás és a második advent utáni időben mutatja be a földet a próféta: „minden városa összeomlott az Úr előtt” (Jer 4:26). A leírás szerint nincs egy ember sem (25. vers). János szavai alapján Sátán már senkit nem téveszthet meg (Jel 20:3).

A második advent drámai és egyetemes következményei adnak magyarázatot arra, hogy *A jelenések könyve* leírása szerint mi történik itt. Először is, Jézus megígéri, hogy a követőit elviszi arra a helyre, amit előkészíteni ment el a földről (Jn 14:1-3). Pál kiegészíti a történetet azzal a részlettel, hogy Jézus követőinek csoportjába beletartoznak az élők, de azok is, akiket Jézus a sírból mentett ki (1Thessz 4:16-17). János még egy újabb részletet megemlít: a második adventkor, az első feltámadás után a többi halott a sírjában marad egészen az ezer év végéig (Jel 20:5).

Milyen jelenetet tár elénk Jel 20:4 verse?

„...adaték nekik ítéllettétel” – hogyan ítélnének anélkül, hogy több információt kapnának annál, mint amennyivel most rendelkeznek? A gonoszok végső pusztulása előtt a megváltottaknak alkalma lesz választ kapni sok „Miért?” kérdésre. Még ennél is érdekesebb, hogy nekik is szerepük lesz az elveszettek feletti ítélethozatalban. „Krisztussal együtt ítélnének a gonoszokon. Összevetik tetteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával, és mindenkinek az ügyét cselekedetei szerint döntenek el. Majd kiszabják a gonoszok büntetését cselekedeteik szerint; és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 562-563. o.). A feljegyzések megtekintésének ideje alatt látni fogjuk, hogy Isten halk hangja számtalan alkalommal, kedvesen, a szeretet szavaival kérlete azokat is, akik végül nem fogadták el a megváltást. Isten türelmesen, kitértően kereste őket, de szavát újból és újból elnyomták azoknak a dolgoknak a csörgései, amelyekkel e világ kérkedik és kívánatosnak mutatkozik be. Az Úr csendben várt, vágyott arra, hogy elismerjék: végtelen árat fizetett az életükért, ők mégis a halált választották. Vajon van az életünkben olyasmi, ami gátolja, hogy meghalljuk a hangját? Még most is türelmesen vár ránk! Válasszuk az életet!

Milyen ígéretet találunk 1Kor 4:5 versében a második adventtel kapcsolatban? Hogyan tudunk erre az ígéretre támaszkodni, amikor annyi kérdés marad most válasz nélkül?

A VÉGSŐ ÍTÉLET

A bibliai időkben általában két helyen tartottak ítéletet: a városkapuban és a király trónusa előtt. A városkapuban a vének döntöttek minden kisebb ügyben, a nagyobb kérdésekben viszont a király hozott ítéletet. Ő mondta ki a végső szót, biztosítva az igazságot. Hasonlóképpen a Biblia úgy mutatja be Istent, mint aki királyként a világegyetem trónján ül, Ő garantálja, hogy végül mindenkinek igazságot szolgáltatnak (Jel 20:11-15).

Hogyan értsük Jel 20:7-15 szakaszának nagy horderejű eseményeit?

A jelenések könyve 20. fejezete az ezer éves időszakról szól, tehát erre az ítéletre ezen az időkereten belül kerül majd sor. Ez nem ugyanaz a jelenet, mint amiről a 4. versben olvashatunk, mert ott sok trónt látunk, míg a 11. versben csak egyet. Az esemény nem az ezer éves időszak kezdetén, hanem a végén következik be, a második feltámadás után (5. vers), miután Sátán ráveszi a megváltásból kimaradtak seregeit, hogy vegyék körül a Szent Várost (7-9. versek). Isten hatalmas, fehér trónja akkor a város felett lesz. Minden ember ott lesz, aki valaha élt a földön: egyesek a városon belül, mások kívül. Jézus erről az időről mondta, hogy lesznek, akik megkérdézik Istentől, miért nem jutottak be Isten országába (Mt 7:22-23). Pál is említette ezt, amikor leírta, hogy egy nap majd minden térd meghajol Jézus előtt, „*mennyeieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére*” (Fil 2:9-11).

Az ítéletnek nem az a célja, hogy olyasmit mutasson meg Istennek, amit még nem tudna, hiszen Ő eleve ismer mindent. Az egésznek az a szerepe, hogy mindenki pontosan megtudja, miért ilyen ítéleteket hozott Isten. Minden ember, minden angyal ki fogja majd mondani: „*Igazságos vagy, Uram, aki vagy, és aki voltál, te Szent, hogy így ítéljél*” (Jel 16:5). A megváltottak és a kárhozatra jutottak, emberek és angyalok egyaránt meglátják Isten igazságosságát és igazságát.

Az lesz a dráma utolsó eseménye, amikor „*A pokol... és a halál*”, meg akik nincsenek benne „*az élet könyvében*”, „*vettetének a tűznek tavába*” (Jel 20:14-15). Jézusnál vannak „*a pokolnak és a halálnak kulcsai*” (Jel 1:18), amelyekre már nem lesz többé szükség. A kárhozatra jutókra nem örök kínok várnak, mint ahogyan azt olyan széles körben tanítják, hanem egyszer és mindenkorra vége lesz az életüknek. Nem léteznek többé, ez az örök élet ellentéte.

ÚJ ÉG ÉS ÚJ FÖLD

A bűn és a lázadás egyaránt hivatlan betolakodó, nem szerepeltek Isten terében. Hallatlan nagy pusztítást okoztak, de amikor már a romlás kiváltó oka megszűnik, eljön az ideje annak, hogy Isten mindent visszaállítson a maga tökéletességében. Amíg ez meg nem történik, addig a nagy küzdelem nem zárul le végleg.

Mi emelkedik ki János leírásából Jel 21:1-2, 9-10 és 22:1-3 szakaszaiban? Mit jelent mindez?

Amikor János bemutatja az új eget és új földet, megismétli Péter szavait: „*az eget ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak*” (2Pt 3:10). Mindannyian jól tudjuk, hogy a földnek nem csak apró kozmetikázásra van szüksége. Minden teljesen elpusztul, hogy teret engedjen egy egészen új életformának.

János azt is megjegyzi, hogy nem lesz többé tenger (Jel 21:1). *A jelenések könyvét* Pátmosz börtönszigetéről írta, ahonnan a tenger miatt nem menekülhetett el. Ma, még egy modern hajóval is több órába telne, mire elérnénk azt a szigetet, ahol János írt. Az újjáteremtett földön nem lesz többé semmiféle akadály, ami gátolná a megváltottak szabad mozgását vagy a szereteteikkel való találkozását.

A leírás alapján az Új Jeruzsálem különlegesen látványosnak ígérkezik. János a bibliai idők városaihoz illő kifejezésekkel mutatta be, hiszen ő csak ezeket ismerhette. Csakhogy az I. századbeli, római építészetből kiinduló művészi elképzelések inkább ártnak, mert ennek a városnak „*építője és alkotója az Isten*” (Zsid 11:10).

Emberi ésszel szinte fel sem foghatjuk, milyen lesz majd Isten városa! Milyen öröm engedni, hogy a képzeletünk szabadon szárnyaljon, miközben megpróbáljuk magunk elé idézni, mit is tartogat számunkra Isten! A város óriási méretei is azt sejtetik, hogy nem kell a hely szűke miatt aggódni, mindenki elfér!

Nézzünk szét a természet világában, csodálkozzunk rá a sok szépségre! Mit hirdet mindez Isten jelleméről már most is, amikor a bűn rontása szintén látható? Amit most látunk, hogyan készíthet arra, hogy bizalommal és reménységgel várjuk azt, amit még nem láthatunk?

NEM LESZ TÖBB KÖNNY

Mit jelentenek a könnyek Jel 21:3-5 verseiben?

Mindannyian tudjuk, hogy mit jelent sírni, és ismerős érzés az is, amikor valaki másnak a könnyeit töröljük le; amikor egy édesanya szeretettel vigasztalja a gyermekét, egy barát vigasztalja a társát, szülők erősítik egymást valamilyen fájdalom vagy tragédia idején. Általában az ember nem szokta sokaknak engedni, hogy az arcát megérintsék. Amikor tehát Isten letörli a könnyeinket, ez azt sejteti, hogy meghitt a kapcsolat az Alkotó és köztünk.

Nehéz elképzelni, milyen lesz a világ halál, fájdalom vagy sírás nélkül. A bűneset óta az emberiség számára a fájdalom, a szenvedés, a könnyek és a halál a norma (1Móz 3:16-19). Viszont azóta Isten mindig is azzal erősítette az embert, hogy nem csak a kudarcra és veszteségre számíthatnak az élettől. Az úton mindig kis jelzéseket adott, hogy egy nap majd megvált és jelenlétével megáld.

Isten ezt elsősorban a Megváltó ígéretével tette (1Móz 3:15), majd pedig jelenlétéről biztosította népét a szent sátorban (2Móz 25:8). Ezek után az Ige testté lett, és az emberekkel lakozott (Jn 1:14), végül pedig Isten a világegyetem tróntermét hozza majd közénk (Jel 21:3).

Számos bibliaiszöveg összefoglalja a szövetség megerősítését ilyen szavakkal: „Istenük lesztek” (1Móz 17:8, ÚRK), „ti pedig az én népem lesztek” (3Móz 26:12), „hogy közöttük lakozhassam” (2Móz 29:46). Egy újszövetségi példa: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesztek, és ők az én népem lesznek” (2Kor 6:16, RÚF).

Jézus először azért jött el, hogy közömbösítse a megtört szövetség hatásait. Jeremiás így írt erről: „Miért kihalozol a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd sokaságáért és vétkeidnek eláradásáért cselekedtem ezeket veled” (Jer 30:15). Jézusnak köszönhetően ez azonban már csak történelem. Lényegében Jel 21:3 versében találjuk a Biblia csúcspontját. A következő vers talán a kárhozatra jutók végső megsemmisülése miatt kicsorduló könnyeinkről szól, ám azokat Isten letörli, és a fájdalom meg a szenvedés örökre elmúlik.

E versekből kiderül, hogy amint a mennybe kerülünk, majd meghitt kapcsolatban leszünk Istennel. Persze erre nem kell addig várnunk! Hogyan tudunk már most is szoros közelséget élvezni az Úrral?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gondoljunk a millenniumra és arra, amit tudhatunk róla! Igaz, sok mindent nem hallottunk még, de amit ismerünk, abból néhány dologot leszűrhetünk. Először is, a millennium a kárhozatra jutók végső pusztulása *előtt* lesz. Másodszor pedig a megváltottak ekkor igen sok kérdésükre választ kapnak, sőt, ők maguk is részt vesznek az ítéletben, ítéletet hoznak! „*Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg*” (1Kor 6:2)? „*Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni*” (3. vers)? Arról is olvastunk a héten, hogy „*adaték nékik [a szenteknek] ítéléttétel*” (Jel 20:4). E két pont együttesen egy fontos igazságra mutat: a kárhozatra jutók nem kerülnek a végítélet elé egészen addig, amíg be nem fejeződik a millennium, amíg a megváltottak meg nem értik, hogy miért vesznek el a gonoszok. Ők maguk is részt vesznek az ítélethozatalban. Gondolkozzunk el azon, hogy mit árul el mindez Isten jelleméről és nyílt kormányzatáról! Mielőtt egyetlen ember is elszenvedné a kárhozatra jutók végső sorsát, Isten népének alkalma lesz különös alaposással meggyőződni Isten végítéletének igazságosságáról. Az biztos, hogy fájdalmas lesz, de a végén mindenki így kiált majd: „*Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid*” (Jel 16:7).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A nagy küzdelem valóságának gondolata hogyan segít megérteni, hogy miért van most annyi szenvedés és halál, még ha maradnak is megválaszolatlan kérdéseink?
2. Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné, hogyan kerülhet szorosabb, bensőségebb kapcsolatba Istennel?
3. Gondolkozzunk még azon, hogyan lehet felkészülni a mennyre! Mit jelent ez? Hogyan érthetjük meg ezt a gondolatot az evangélium fényében?
4. Milyen kérdésekre szeretnél választ kapni? Amíg a feleletre várni kell, hogyan tudsz megtanulni bizni Isten jóságában és igazságosságában a sok tragédia között is?

A MENNYBEN

„*Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban*” (Ézs 32:18).

„A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja keresztalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán...

Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag...

»Éjszaka nem lesz« Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége... A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fényel önti el. A megváltottak az örök nappal nélküli világosságában fognak járni...

Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval... A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és legigazabb kifejezésre jut. A bűntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel... mind hozzájárul a megváltottak boldogságához.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámító ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elmenket fárasztani és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihatók...

Az évek, az örökkévalóság éve folyamán még káprázatosabb... dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 574-577. o.).

„Ti az én barátaim vagytok...” (Jn 15:14)

1.	P.	Jn 16:24	Jézus bátorít
2.	Sz.	Jel 21:6	Alfa és Omega
		■ Naplemente: Budapest: 16:03	<i>Debrecen: 15:51</i>
3.	V.	Róm 6:23	Isten ajándéka
4.	H.	Mt 1:21	Ő a Szabadító
5.	K.	Jn 6:44	Isten hív
6.	Sz.	1Jn 2:4-5	Isten ismeretének bizonyítéka
7.	Cs.	1Kor 1:26-27	Isten választottai
8.	P.	Tit 1:2	Igaz ígéret
9.	Sz.	2Krón 7:14	A bűnbocsánat feltétele
		■ Naplemente: Budapest: 16:10	<i>Debrecen: 15:58</i>
10.	V.	1Jn 1:7	Világosság és közösség
11.	H.	Jer 7:3	A Seregek Ura szólt
12.	K.	Zsid 11:6	Hit nélkül lehetetlen
13.	Sz.	2Tim 4:5	Józan szolgálat
14.	Cs.	ApCsel 18:9-10	Félelem nélkül szólj!
15.	P.	Fil 4:6	Aggodalom helyett hála
16.	Sz.	Mk 4:26-29	Magból termés
		■ Naplemente: Budapest: 16:19	<i>Debrecen: 16:07</i>
17.	V.	Ézs 58:5-9	Az igazi bőjt
18.	H.	1Móz 6:22	Noé engedelmeskedett
19.	K.	Mt 23:11-12	Igazi nagyság
20.	Sz.	Jer 33:6	Gyógyító Istenünk
21.	Cs.	Jn 7:16-17	Jézus bölcsessége
22.	P.	1Thessz 5:20-21	Válogatás értelemmel
23.	Sz.	5Móz 18:22	Keressd a bizonyítékot!
		■ Naplemente: Budapest: 16:29	<i>Debrecen: 16:17</i>
24.	V.	1Kor 9:16	Hirdetni kell!
25.	H.	Bír 13:4	Önmegtartóztatás
26.	K.	1Krón 16:11	Keressétek az Urat!
27.	Sz.	2Móz 15:26	A Nagy Orvos ígérete
28.	Cs.	Jn 18:37	Az igazak ismertetőjele
29.	P.	Zsid 11:24-27	Mózes hite
30.	Sz.	Zsolt 119:89	Isten örök Igéje
		■ Naplemente: Budapest: 16:39	<i>Debrecen: 16:28</i>
31.	V.	Zsid 1:10-12	A Teremtő Isten nem változik

„Mert imé, új egetek és új földet teremtek...” (Ézs 65:17)

1.	H.	Mt 23:2-3	Szó és tett egyezése
2.	K.	1Pt 2:9	Választott nemzetségek
3.	Sz.	Mt 23:8	Testvérek
4.	Cs.	1Kor 3:9	Isten munkatársai
5.	P.	Lk 24:49	Mennyei erő ígérete
6.	Sz.	2Kor 12:9	Erőtlenség és erő
		■ Naplemente: Budapest: 16:50	Debrecen: 16:38
7.	V.	2Sám 24:14	Isten irgalmas
8.	H.	Róm 2:15	Törvény a szívben
9.	K.	1Móz 50:20	Jóra fordult
10.	Sz.	1Móz 1:31	Tökéletes teremtés
11.	Cs.	Ézs 30:15	A nyugalom lehetősége
12.	P.	Mk 4:37-40	A tenger lecsendesítése
13.	Sz.	2Móz 25:1-2	Isten ajándékot kért
		■ Naplemente: Budapest: 17:01	Debrecen: 16:49
14.	V.	1Pt 5:6-7	Alázat Isten előtt
15.	H.	Jn 11:41	Jézus imája
16.	K.	Zsolt 91:15	Isteni védelem
17.	Sz.	1Jn 4:12	Isten szeretete bennünk
18.	Cs.	Ézs 55:8-9	Isten gondolatainak nagysága
19.	P.	1Kor 15:34	Légy éber, élj tisztán!
20.	Sz.	Ez 37:13-14	Isten mindenható
		■ Naplemente: Budapest: 17:12	Debrecen: 17:00
21.	V.	Mt 19:28	Királyi székekről, ítéletről
22.	H.	Ézs 65:23-24	Az állandóság ígérete
23.	K.	2Tim 1:7	Félelem nélkül
24.	Sz.	2Tim 1:8	Ne szégyeld!
25.	Cs.	Róm 5:3-5	Bajok és a reménység
26.	P.	1Móz 28:20-21	Jákób fogadalma
27.	Sz.	2Kron 15:7	Kitartás, bátorság
		■ Naplemente: Budapest: 17:23	Debrecen: 17:11
28.	V.	Róm 15:4	Tanulság
29.	H.	Róm 15:13	Öröm, békesség, reménység

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek” (Jn 13:34)

1.	K.	Jn 13:35	Szeretni egymást
2.	Sz.	Lk 8:38-39	Mondd el, mit tett veled Isten!
3.	Cs.	1Kor 16:13-14	Éberség és erő
4.	P.	Péld 23:12	Erkölcsei tanítást hallgatni
5.	Sz.	Mt 7:21	Uram! Uram!
■ Naplemente: Budapest: 17:34			Debrecen: 17:22
6.	V.	Mt 6:33	Isten országának elsőbbsége
7.	H.	Péld 16:27-28	Gonoszság, versengés
8.	K.	Mt 6:34	Ne aggódj!
9.	Sz.	ApCsel 10:34-35	Isten nem személyválogató
10.	Cs.	ApCsel 4:12	Egyedüli Üdvözítőnk
11.	P.	Jel 14:13	Végső nyugalom
12.	Sz.	Mt 19:13-14	Jézus és a kisgyermek
■ Naplemente: Budapest: 17:44			Debrecen: 17:32
13.	V.	Péld 22:24-25	Kerüld a haragosok társaságát!
14.	H.	2Tim 2:19	Isten fundamentuma
15.	K.	Mk 8:34-37	Krisztus követése
16.	Sz.	2Móz 17:11-12	Felemelt kezekkel
17.	Cs.	Ézs 29:18-19	Öröm jön a szenvedés után
18.	P.	2Tim 1:12	Pál hite
19.	Sz.	Ézs 55:11	Isten szavának hatása
■ Naplemente: Budapest: 17:54			Debrecen: 17:42
20.	V.	Mal 3:18	Meglátni a különbséget
21.	H.	Jn 15:5	Jézusban maradni
22.	K.	Róm 14:13	Kárhoztatás, botránkoztatás nélkül
23.	Sz.	Ézs 46:9-10	Nincs más olyan, mint Isten
24.	Cs.	Gal 3:28	Isten előtti egyenlőség
25.	P.	ApCsel 8:36-37	Hitvallás és keresztség
26.	Sz.	1Thessz 5:17-18	Ima és hála
■ Naplemente: Budapest: 18:04			Debrecen: 17:52
27.	V.	Zsolt 119:30	Gondolni az ítéletről
28.	H.	Józs 24:14-15	Választani kell
29.	K.	Jak 5:14	Ima a betegekért
30.	Sz.	Lk 24:6	Feltámadt!
31.	Cs.	2Tim 2:15	Hűséggel dolgozni